

DOK HOLIDEJ

*kada se prašina slegla,
a ljut barutni dim razišao
ostale su još dve bezime-
ne humke*

ZLATO GVADALUPE

★ CENA 4 DINARA ★
SA POREZIMA NA PROMET

Frenk Larami:

ZLATO GVADALUPE

Naslov originala:

FRANK LARAMY —
„DER GRENZGELDJÄGER“
„BLEI IM STRABENSTAUB“

Copyright 1972 by MARTIN
KELLER VERLAG
UNIVERSUM PRESS

Sva prava pridržana

izdaje i štampa NIP „FORUM“ Novi Sad, Vojvode Mišića 1. Odgovorni urednik:
Svetozar TOMIĆ. Izlazi svakog prvog u mesecu. Copyright 1972. by Martin Keller
Verlag.

Oslobođeno Osnovnog poreza na promet mišljenjem Pokrajinskog sekretarijata za ob-
razovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine br. 413—156 od 27. jula 1972. godine.
1. februar 1973.

Bilo je to malo, bezimeno naselje u podnožju Gvadalupa planine: četiri posivele drvene kuće i jedna trošna šupa. U tri kuće nalazili su se saluni, a u četvrtoj trgovina. Poslednja stanica ispred planinskog prelaza, između Arizone i Meksika, prelaza koji se uglavnom nikada nije koristio. Pre gotovo sto godina Apači su prosekli taj put kroz stene, tako da je sada bio veoma oštećen. Koristiti ga, značilo je izlagati se smrtnoj opasnosti. Kola, na primer, uopšte nisu mogla da prođu.

Uprkos tome uvek bi se našao neko dovoljno smeo i hrabar da baš tu prelazi granicu. Jasno, radilo se po pravilu o ljudima posebne vrste, revolverašima, skitnicama i probisvetima, tipovima koji su živeli ne radeći, zločincima iz cele Amerike, šljamu Divljeg Zapada. Svi oni su dobro poznavali usamljeno gnezdo u podnožju Gvadalupe, čak su mu i dali odgovarajuće ime „Kraj“.

Preko, u Meksiku je svaki razbojnik bio bezbedan i van domašaja ruke zakona. Nijedan maršal ni šerif u Meksiku im nije mogao ništa. U malom naselju, simbolično nazvanom „Kraj“ nije bilo čuvara zakona. Uostalom, nijedan ne bi uspeo da nosi zvezdu duže od dva sata.

Pre mnogo godina, saluni i trgovina pripadali su četvorici vlasnika. No, oni su svi bez izuzetka izgubili živote na prilično neobičan način. Obesili su se iako nijedan od njih nije imao razloga da bude sit života. Naprotiv, posao je cvetao, pa su imali novaca više od ma kojega trgovca ili krčmara na Zapadu.

Onoga dana, kada se prvi krčmar obesio, u naselje je došao Leslie Bakster, sa svojim ljudima. Sasvim razumljivo, smestio se u salun koji je ostao bez vlasnika. Samo četiri nedelje kasnije, Bakster je postao gospodar naselja „Kraj“. Novi gospodar imao je oko pedeset godina. Bio je debeo, crvenog lica i podbu-

lih obraza. Na prvi pogled delovao je čak dobroćudno. Međutim, oči boje čilibara i pogled divlje zveri, pokazivali su sve drugo pre nego dobroćudnost.

Leks Bakster je sedeo pred jednim, od svojih saluna u džinovskoj stolici za ljućanje i pušio debelu, crnu cigaru. Iza njega, naslonjen na zid sedeo je Laki Tomson, večita senka debelog Bakstera. Više je ličio na bivola nego na čoveka. Nos mu je bio slomljen, a lice unakaženo ožiljcima.

U salunu je još uvek vladao mir. Gosti su uglavnom dolazili kad padne mrak, a napuštali naselje u praskozorje. Dešavalo se da prođu mnoge noći, a da se niko ne pojavi, da bi onda neočekivano nailazili u bujicama i zaposedali sve salune. Kada ih je bilo mnogo osmelili bi se da ostanu duže od jedne noći. U gomili su se osećali jačim, a ovo im je bilo ujedno prvi predah posle višemesečnog bekstva.

Bakster se okrete prema Tomsonu.

— Šta misliš o jednom viskiju?

„Anđeo čuvar” se iscreri i obliznu usne.

— Ne bi bilo loše, gazda.

Leks je klatio glavu i to na način po kojem se nije moglo odrediti da li odobrava ili negoduje.

— U redu, donesi mu jednu čašu.

Tomson proguta psovku i uđe u lokal da donese gazdi piće.

Leks Bakster je u svom naselju sprovodio veoma strog režim. Njegovi ljudi smeli su da piju samo onda kada nisu u službi.

U tom trenutku odjeknuše u plamini pucnji.

Bakster ispi viski naiskap, obrisao nadlanicom usta i progundao:

— Ti prokleti pljačkaši na granici će nam jednoga dana pokvariti posao.

— Već dugo nisu bili na južnom prelazu — primeti Tomson ironično.

— Sledeće putnike preko granice ćemo poslati na severni prelaz. Reci to i ostalima.

Tomson je s dosadom premeštao opušak s kraja na kraj usana. Kad padne mrak, njegova služba će biti završena. Smeniće ga Bili Meklejn. Zarađivali su dobro kod Bakstera, samo što je ovde bilo vraški dosadno. Jedina razonoda bio je viski koji su morali skupo da plaćaju kao i svi putnici koji su se uputili preko granice. Leks Bakster nije pravio razliku.

*
*
*

Kada se mrak spustio, dvojica jahača došli su u „Kraj” na iscrpljenim konjima. Vukli su i tovarnog konja, jahači su bili pokriveni debelim slojem prašine, po čemu se moglo zaključiti da su prevalili ogroman put. Međutim, oči su im sijale.

Uspeli su! Tri duga meseca gonio ih je predstavnika zakona, tako da su danonoćno bili u sedlu. Bili su to braća Beri i Daf Farbelen. Njihova imena bila su nekoliko nedelja štampana u novinama. U Ogalali u Nebraski izvršili su prepad na banku i tom prilikom opljačkali trideset hiljada dolara.

Leks Bakster je primetio dvojicu jahača. Ustao je iz stolice i prišao ogradi trema.

— Gospodo, pozdravljam vas u gradu mira — doviknuo je u susret jahačima. — U gradu, gde je Leks Bakster šerif bez zvezde! — Braća zaustaviše konje ispred lokala i kliznuše iz sedla ukočenih udova.

Beri se široko osmehnu svom bratu.

— To je doček, momče!

Daf je pokušao da se nasmeje, no bez uspeha.

Brat Beri ga je potapšao po ramenu.

— Dakle, momče, zar nije bilo dobro što sam te gore u Koloradu vezao za konja kada više nisi hteo dalje.

Daf klimnu glavom.

— Sada je sve prošlo.

Debeli Bakster je gostoljubivo pozivao:

— Uđite, ljudi, potreban vam je jedan viski i jedna pečenica pa će vam svet onda izgledati lepši.

Beri skide sa tovarnog konja dva dupke puna kožna džaka i prebaci ih preko ramena.

Tri saluna u naselju „Kraj” razlikovala su se po imenu. Prvi se zvao salon „Jedan”, drugi salon „Dva” a treći salon „Tri”. Spolja su, međutim, bili istovetni. Sve je bilo grubo, jednostavno, bedno. No, šta su pitali ljudi koji su ovde stizali.

Braća Farbelen su u tom trenutku bili jedini gosti. Umorno su se spustili na grubo istesane klupe i ćutke osmehivali jedan na drugoga.

Kelner, mršavi starac, odmah im prinese flašu viskija i dve čaše, govoreći:

— Jelo će odmah stići.

Čim su ispili prvu čašu, Bakster priđe stolu.

— Dakle, gospodo, uspeli ste. Beri ga podozrivo odmeri.

— Hoćemo u Meksiko, ništa više.

— A gde bi ste inače?

Bekstvo i proganjanja učinilo je braću prilično nervoznim. Bili su na kraju snaga.

— Mister, mi pijemo vaš viski i ješćemo vašu pečenicu, ali ćemo to platiti. Međutim, nemamo volje da odgovaramo na vaša pitanja! — rekao je stariji brat.

Ovu priču je debeli Leks Bakster znao na pamet. Kada su dolazili svi su bili puni podozrenja, a posle prve čaše pričali sve.

Osim toga gospodar naselja „Kraj” nije ni imao nameru da ispituje svoje goste. Dva puna džaka govorila su dovoljno. Ponudio im je da pređu u pomoćnu prostoriju i pokazao na drvene klupe.

— Ovde možete na miru da spavate, gospodo. Ja uvek imam postavljene straže, prva se nalazi pet milja severno u dolini. Prema tome, ništa se ne može dogoditi. Bićemo na vreme opomenuti. U ostalom, sve je to uračunato u cenu. Uzgred rečeno, za poslednjih godinu dana ovde se nije pojavilo nijedno policijsko pseto.

Kada su braća ostala sama, odlučili su da naizmenično stražare. Put koji su prevalili bio je veoma težak i naporan, pa nisu želeli da sada na poslednjoj deonici puta neko dočepa njihov plen.

Noć je protekla mirno.

• • •

Krenuli su još pre sunčevog izlaska, ali su tovarnog konja morali da ostave, jer nesrećna životinja

više nije mogla da stane na noge.

Kada je sunce počelo da se penje prema vrhovima planina, već su prevalili nekoliko milja. Dvojica pljačkaša banke bili su odličnog raspoloženja.

— Šta ćemo raditi kad stignemo preko, Beri?

Beri se pljesnuo po bedru, pa onda zviznu kroz zube.

— To ti mogu odmah reći Dafe. Prvo ćemo obrijati brade, a onda ćemo podeliti ovo odelo koje imamo bedrim Indijancima i kupiti džinovske sombreroše, svilene košulje, crne pantalone, prvoklasne čizme i crvene beleroše. Da ne zaboravim, i koltove čije su drške okovane srebrom.

— Da, a onda ćemo potražiti dve ljupke senjorite, tamnih očiju i duge crne kose.

— Nebesa, u pravu si! Povešćemo devojke u našu hacijendu da tamo igraju za nas.

— Ala će to biti život!

Staza je bivala sve uža, tako da je samo jedan konj mogao njome da ide. Izenada se iza jedne okuke pojavi jahač. Izgledalo je kao da je njih čekao. Podigao je ruku i doviknuo:

— Stojte, gospodo, pet stotina jardi dalje je granica.

Braća zaustaviše konje, bili su krajnje iznenađeni. Ko je sada ovaj čovek i šta hoće od njih?

Das je hteo da potegne kolt, ali ga Beri spreči. Bio je promišljeniji.

— Pusti to, vidiš da nema oružje u rukama. Zatim se obrati crnokosom čoveku koji je iskršao pred njima. — Šta hoćete od nas?

— Uobičajeno, gospodo, graničnu taksul

— Nisam vas dobro razumeo, momče.

— Razumeli ste dobro.

Beri se obrati bratu:

— Jesi li ti čuo ovo? Šta ćemo sa ovim momkom?

— Razvućićemo mu nekoliko šamara, a onda ga poslati baki.

Beri se nasmeja grohotom.

— Odlična ideja!

Osmeh na licu graničnog razbojnika nestao je u magnovenju.

— Koliko imate novaca uz sebe.

— Ovaj mora da je poludeo — zaključí Daf.

— Ne, samo je sit žvota — ispravi ga Beri.

Mora se reći da granični razbojnik nije bio ni lud ni sit žvota. Zvao se Tom Vest i bio poreklom iz Dalasa, čak iz dobre porodice. Otac mu je godinama bio gradonačelnik, sve do onoga dana, dok njegov sin Tomi nije bio uhvaćen u prevari na kartama. To je bio samo početak. Zatim su sledile pljačke, provale, ubistva, pa je Tom morao da beži u Meksiko. Stigao je samo do granice, gde su mu razbojnici uzeli poslednji dolar. Bila su to trojica, koja su se samo tri dana posle napada na Toma našla dve stope pod zemljom. Od tada je Tom Vest postao gospodar granice u predelu Gvadalupa planine. To naravno braća Farbelen nisu mogli da znaju.

— Gospodo, vreme je da obavimo naš posao.

— Ali, ne sa nama — odbrusi Beri. — Sklanjajte nam se s puta.

— Rekao sam vam, da je moje vreme skupo — ponovi razbojnik.

Beri na to poteže kolt, mlađi brat je sledio njegov primer.

Ni to nije moglo da izbaci Toma

Vesta iz ravnoteže. Čak se osmehnuo.

— Ostavite se gluposti, pre nego što biste povukli obarač, bili biste puni olova. Rekavši to, kao uzgred pogled mu prede preko planinskih obronaka, koji su okruživali stazu. Braća su učinila isto, a onda vratila oružja u futrole. Ono što su videli bilo im je dovoljno. Deset pušćanih cevi bilo je preteći uprto u njih.

Pljačkaši banke upali su u klopku! Prevalili su stotine milja znojeći se i premirući od straha. Evo ovde, na kraju puta, pet stotina jardi od slobode, trebalo je da okončaju?

Beri obrisa znoj sa čela i odmeri Toma Vesta.

— Svi smo u istom loncu brate, za par dolara morali smo da pretrpimo mnogo. Zbog čega vrebate ovde kao lešinari na nas? Zašto sami ne izvedete neki smeo poduhvat i sakupite sebi novac? Šta će biti sa našim međusobnim poverenjem, ako jedan drugome otimamo plen?

— Ko uopšte govori o tome da hoćemo da vam oduzmemo ceo plen? Deset procenata i ni centa više.

Beri Falberen nabra čelo.

— Do đavola, s kojim pravom tražite od nas deset posto.

Granični razbojnik pokaza dva niza blistavo belih zuba.

— S kojim pravom, pitali ste? Ne sa pravom jačega, kao što vi verovatno mislite. Zar zaista nemate mozga. Kad ne bismo mi ovde stajali, stajao bi neko drugi. Da li možete da pretpostavite šta bi taj čovek imao na levoj strani grudi?

Braća načiniše kiseo izraz lica.

Još uvek nisu mogli da shvate smisao reči Toma Vesta.

— Prijatelji, ovde bi, da nije nas, stajao USA maršal sa grupom čvrstih momaka koji bi vas obesili na prvo stablo.

Beri je mrmljao nešto sebi u bradu.

— Mi čuvamo granicu od takvih policijskih pasa — nastavio je Tom Vest. Da bismo to uspeli, poneki od mojih ljudi sada miriše ljubičicu iz korena. Morate priznati da je život skupa cena da bi zemlja ostala slobodna.

Daf potera svoga konja bliže Berijevom.

— Šta ima više da se priča? — rekao je pokazujući na pušćane cevi. — Protiv onoga ne možemo ništa, daćemo mu deset procenata pa idemo dalje.

— Eto, vidite — uzviknu Teksašanin gotovo veselo. Vaš partner je izgleda razuman. Pođite sa mnom, odmah ćemo se sporazumeti. Okrenuo je konja i jahao prema dolini.

Na istočnoj ivici kotline pred kojom su se našli, tle je bilo peskovito. Iz daljine su se još primetile humke. Dvanaest grobova!

Braća se značajno pogledaše. Tomu Vestu to nije promaklo, ali se pretvarao da nije primetio. Zaustavio je konja u blizini humke i rekao:

— Ovde možemo da obavimo posao.

Tom Vest se nasloni na sedlo konja i zavi cigaretu.

— Dakle, šta ste nam doneli?

Beri spremno odgovori da bi preduhitrio brata.

— Deset hiljada.

Granični razbojnik pređe pogledom preko humki.

Zaboravio sam nešto da vam kažem, gospodo. Nama je potrebno deset odsto da bismo pokrili svoje troškove i ni cent manje ni više. Međutim, bilo je ljudi koji su hteli da nas prevare.

Beri je ostao uporan.

— Mi imamo deset hiljada.

Lice graničnog razbojnika se u magnovenju izmenilo.

— Mister Farbelen, sada prolaz u Meksiko staje dvadeset odsto. To je moja poslednja reč. Ako odmah ne isplatite, podićiću ruku. Šta će iz toga proizići ne treba da vam objašnjavam.

Beri se okrete prema svome bratu bleđa lica.

— Jesi li ovo čuo Dafe?

— Otkud znaju naša imena?

— Ol rajt, dobićete novac — zareža Beri ljutito. Međutim, jedno vam obećavam, vratićemo se po njega.

— Vi niste prvi koji ste to obećali, ali se do danas niko nije vratio.

Braća pljačkaši banke, isplatiše „graničnu taksu” i u galopu nastavili su put.

Tom Vest je zabacio šešir na potiljak, a onda počeo da se osmehuje. Kada su jahači zamakli, to se pretvorilo u grohotan smeh.

* *

Kada su prevalili nekoliko milja, nastavili su put hodom.

Beri je cedio ljutito kroz zube.

— Poklonio si mu toliki novac!

— A ti ne bi imao danas ni jednog centa da nije bilo mene.

— Znam u pravu si. Davao bi ga znao otkud zna naša imena.

— Misli na novine, Dafe. Tamo su nas dobro opisali.

— Prokletstvo, opet si u pravu. Jedno ipak ne razumem, zašto nam nije uzeo sav novac kada je mogao.

Beri je neko vreme razmišljao. Da je on bio na mestu graničnih razbojnika drugačije bi postupio.

— Možda bi time upropastio sav svoj posao. Brzo bi se pročulo da je taj granični prelaz nesiguran, pa bi momci u bekstvu potražili neki drugi.

Zaključak nije bio nimalo pogrešan.

Dvojica begunaca su kročili na tle Meksika, obasjani podnevnim suncem. Pred njima se nalazila Sijera Madre.

*
* *

Ko bi sa severa ušao u mali grad San Karlos, odmah bi primetio na levoj strani ulice veliku belim slovima ispisanu firmu na kamenoj kući taverna „Rio Džila”, kuća je bila okružena prostranom verandom, obojenom crveno. Ova taverna bi se mogla opisati kao izuzetno ružna, da se nije nalazila u još ružnijoj okolini. Sve je ukazivalo na to, da su vlasnici kuća, radnji i krčmi imali i loš ukus. Srećom, to gostima uopšte nije smetalo, čak i u ovo rano popodne vrvilo je od gostiju. Kraj ulaza je stajao čovek, koji bi svakom normalnom građaninu saterao strah u kosti. Uostalom, to je i bio zadatak ovog čoveka. Zvao se Griz, a posao mu je bio da izbacuje nepoželjne goste. Kako se stvar-

no zove ova grdosija od čoveka, to u San Karlosu niko nije znao. Dali su mu nadimak „grizli“, što se kasnije pretvorilo u ime Griz.

Iznenada je čuvar reda u taverni okrenuo glavu i pogledao prema severu. Čak je i žmirkao da bolje vidi. Taverni se približavao jahač koji je delovao neobično, pa ga je Griz posmatrao duže nego što mu je to inače bio običaj.

Neznamac je jahao indijanskog konja, kakav se na jugu retko viđa. Odelo mu je bilo srebrnosivo, a košulja blistavobela. Bio je nagnut nad sedlo, na način na koji to obično čine Indijanci, ili ljudi koji su preduge proveli u sedlu. Griz jednostavno nije mogao da skloni pogled sa ovog čoveka. Prvi put u životu osetio je nešto kao laku drhtavicu, jezu, do tada je sve ljude cenio samo po visini i krupnoći i snazi mišića.

Bio je to. Dok Holidej. Dolazio je iz Preskota i krenuo u Meksiko. Život lutalice mu je bio dosadio i umorio ga. Bio je sit bežanja iz grada u grad, pa je odlučio da u Meksiku počne novi život.

Nov život? I sam je bio svestan, da za njega novog života nema. No, možda bi mogao da još kratak ostatak svoga veka provede u miru.

Poveo je konja iza kuće i ostavio ga u senci. Ovde istina, nije bilo prečke, ali je Migo bio odlično izdresiran ždrebac i ostajao uvek na mestu na kojem ga je gospodar ostavio. Holidej skide bisage i pođe prema ulazu u salun. Kada je hteo da prođe pored Griza, ovaj ga zaustavi pokretom ruke. Holidej na to nije obraćao pažnju, pa ga čuvar taverne dokopa za mišiću.

Džordžijanac najzad zastade i lagano se okrete prema njemu.

— Da sam na tvom mestu sklonio bih šape.

— Treba platiti za ulza, promrsio je Griz.

— Zbog čega?

— Imamo klaviristu.

— Ja ga nisam poručio. Rekavši to Holidej se oslobodi stiska i uđe u lokal. Iako su gotovo svi stolovi bili zauzeti vladao je priličan mir. Za to je postojao sasvim određen razlog: u taverni „Rio Džila“ se od ranog jutra do kasno u noć kockalo. Tu je dnevno zarađivano i gubljenog na hiljade dolara. Igralo se u novac koji je poticao iz sefova opljačkanih banaka, napada na transporte zlata i poštanske kočije. Jednom je jedan rančer godinama napornim radom zaradio dosta novaca i odgojio veliko krdo goveda. Jedne noći mu je banda pljačkaša ukrala svu stoku, prodala je, a onda taj novac u taverni „Rio Džila“ za jednu noć prokockala. Uostalom, bilo bi veoma zamorno nabrajati poreklo novca u koji se ovde kockalo.

Dok Holidej pride šanku i spusti bisage ispred sebe. Jedini koji je na njega obratio pažnju bio je kelner.

— Šta mogu da vam ponudim?

— Brendi, uzvрати kockar i nasloni se leđima na šank. Ispod poluspuštenih kapaka posmatrao je goste u lokalu.

Kakvi su to ljudi? I da li su uopšte ljudi? Kakva lica! Oznojena, polhlepna, surova, ubilačka. Gomile novčanica ležale su pred svakim.

Dok Holidej je već slušao o ovom gradu, ali nije ovamo došao namerno. San Karlos se prosto nalazio na njegovom putu za Meksiko.

Lutajući Sjedinjenim Državama, boravio je u mnogim kockarskim i ozloglašanim gradovima: Santa Fe, Las Animasu, Pueblu i Dalasu ali ovo je bilo gore od svega.

Džordžijanac se okrete još jednom prema kelneru. Ovaj ga spremno upita:

— Želite li još jedan brendi?

— Da, a imao bih i još jedno pitanje. Može li se ovde negde dobiti soba?

Barmen potvrdi.

— Možete, mister, ali samo kod nas, četiri dolara unapred.

Holidej baci novac na šank i odmah dobi ključ. U trenutku kada je hteo da se okrene i pođe u sobu, osetio je nečiju toplu ruku na ramenu. Zapahnuo ga je miris parfema, koji mu se učinio poznatim.

— Tražite li možda slobodno mesto, upitao ga je jedan baršunasti ženski glas.

Džordžijanac se nije okrenuo. Poznao je dobro taj glas. Nikada ga neće zaboraviti.

Laura Higinis, kćerka Ralfa Higinisa, varalice, kojeg je ustrelio u Abilenu u nužnoj odbrani.

Džordžijanac pokuša da izmeni glas.

— Hvala, gospodo, nije mi potrebno mesto.

— Dakle, ovde smo se ponovo sreli, Dok.

Tek tada se okrenuo, jer ga je prepoznala svojim nepogrešivim instinktom žene.

Međutim, žena koja je pred njim stajala, više nije bila ona Laura Higinis iz Abilene. Izmenila se i to mnogo. Ne bi se moglo reći da je ostarila, koža joj je još uvek bila glatka bez bora, još uvek je bila le-

pa, samo izraz njenih zelenih očiju je bio drugačiji. Posmatrala je Holideja nekoliko trenutaka ćutke, a onda zaključila.

— Sjedinjene Države su male, Dok.

— Nalazim čak premale.

— Jeste li došli da se kockate?

— Kada bolje promislim, možda je bolje da nastavim put, gospođice Higinis.

Sada je i ona počela da se osmehuje.

— Odavno sam zaboravila ono što se dogodilo. S godinama, se uostalom, postaje razumniji.

Holidej je posmatrao ispod oka i zaključio da laže. Nije ništa zaboravila, htela je njega ili osvetu.

— Molim vas da me sada izvinite, gospođice, moram da odnesem svoje stvari u sobu, možda ćemo se kasnije videti.

— Videćemo se sigurno, Dok.

Smestivši se u prilično dobro uređenoj sobi, Dok promrmlja glasno:

— Zašto sada ne jašiš dalje, Džon Henri Holidej?

Iako se to pitao, nije napustio grad ni kada se noć spustila.

*
**

Laura Higinis je odmah prišla šanku i obratila se kelneru.

— Ko je malo pre posluživao stranca?

— Prokletstvo, ala ti umeš da postavljaš mudra pitanja pa ceo lokal je pun stranaca!

— Mislim na onog u svetlosivom odelu. Ako se ne varam, iznajmio je sobu.

— Da, uzeo je.

— Ostaje li preko noći ovde?

— Tebi se izgleda veoma žuri, devojko. Soba broj šest.

Laura Higgins je prošla salunom, njišući bokovima, a onda zamakla u bočni hodnik. Zakucala je na teška vrata i na poziv „uđite“, stupila u veliku, lepo uređenu sobu. Kraj prozora je sedeo sedokosi čovek u stolici za ljuljanje. Nije okrenuo glavu, kada je upitao:

— Ko je to?

— Ja sam, Laura.

— Hodi bliže, dete moje.

Laura priđe prozoru i sede na jedan tronožac.

— Kako se osećaš, Stive?

— Bolje, čak sam i razmakao zastore.

— Bolje da to nisi činio, možda je prerano.

Čovek kraj prozora bio je Stiv Grant, vlasnik taverne „Rio Džila“. Otkupio je, za šaku dolara ovaj lokal od ranijeg vlasnika, kome je posao išao loše i pretvorio ga u rudnik zlata.

Grant je stigao negde sa istoka sa dovoljno novaca da započne novi posao. Bio je odličan kockar, kojem je teško naći protivnika. Niko s njim nije mogao da igra više od tri partije. Sada mu nije bilo potrebno da uopšte uzima karte u ruke. U njegovom lokalu vladao je poseban, neobičan zakon. Svako ko dobije mora od ukupne mase da odvoji pet posto. U većini slučajeva, to nije išlo bez teškoća, no Grant je imao svoje ljude, dobro postavljene u lokalu, koji su vodili računa da tlozi sve vreme igre do samog kraja ostanu na stolu. Ukoliko bi se neko od igrača drznuo da Grantov deo zadrži, izgubio bi sav dobitak i

velikom brzinom glavačke izleteo iz lokala.

Stiv Grant je uveo ove mere slično, kao što je to učinio granični razbojnik Tom Vest.

U fioci pisaćeg stola u šerifskoj kancelariji u San Karlosu ležao je svežanj poternica. Taverna „Rio Džila“ predstavljala je veoma bogato nalazište za svakoga čuvara zakona u državama. Međutim, šerif u San Karlosu zarađivao je umesto četrdeset dolara mesečno, tri stotine i bio najbolje plaćen šerif na Divljem zapadu. Za to se pobrinuo Stiv Grant. Protivusluga čuvara zakona bila je u tome što je izjavio da pati od teškog reumatizma koji ga drži vezanog za stolicu.

Međutim, postoji neka snaga koja ne dozvoljava drveću da izrašte do samog neba. Tako je vlasnik saluna, Grant, bio na ivici slepila. Mogao je još da vidi jedino pri veštačkoj svetlosti, zbog čega je dane pretvorio u noći, a noći u dane.

— Zar ne bi bilo bolje, Stive da otputuješ na Istok i potražiš dobrog lekara?

— Prvo i prvo nijedan lekar mi ne može pomoći, a drugo šta će biti s ovim ovde?

— To sam ti već jednom kazala — uzvratila Laura tiho.

— Znam, znam, ali ti to nekako olako zamišljaš. Ako se maknem odavde nastaće pakao.

— Stive, danas smo dobili novog gosta.

— U tavernu „Rio Džila“ svaki dan stižu novi gosti — uzvratila Stiv s dosadom.

— Znam, razbojnici, pljačkaši, skitnice i sav ostali šljama koji su

svoj novac stekli krađući po Sjedinjenim Državama.

Grant se tiho nasmeja.

— Taj šljam nam donosi dolare, devojko.

— Čovek koji je danas došao neće nam doneti, nego odneti dolare.

Ova izjava pobudila je Grantovu pažnju.

— Govori.

— Ja sam ti govorila o svom ocu, zar ne Stive?

— Da, govorila si mi. Ustreljen je negde u Abileni.

— Čovek koji ga je ustrelio upravo se nalazi u tvom lokalu.

— Time hoćeš da kažeš da je Dok Holidej ovde?

— Upravo je stigao.

Nekoliko minuta u velikoj radnoj sobi, Stiva Granta vladao je tajac. Za to vreme mlada žena gledala je vlasnika s puno očekivanja. Međutim, Grant je razočarao.

— Laura, ti dobro znaš da ljude koji dolaze u moj salun nikada ne pitam za ime. Ili možda strahuješ da bi Holidej možda mogao da nam naškodi. U zabludi si. Moraće da plati svoj procenat kao i svaki drugi gost. Ako zaradi mnogo biće dosta za plaćanje.

Mlada žena naglo ustade sa tronošca.

— Ali ti znaš da je on ubio mog oca?

Grant sleže ramenima.

— To si mi ti ispričala. Ja prisutan nisam bio.

— Šta to treba da znači?

— Slušaj me, dete moje želeo bih da nešto raščistimo. Treba da zapamtiš da ja neću sebi da navlačim nevolje na vrat samo zbog toga, što

je nekada, negde, neka varalica na kartama ubijena u nužnoj odbrani.

Ove reči pogodile su Lauru Higgins kao udarci biča.

— Moj otac, varalica na kartama — promucala je. — I to ti govoriš?

— Čovek se mora pomiriti sa činjenicama, Laura — zaključio Grant tvrdo.

— O kojim činjenicama govoriš Stive?

— O činjenici da je tvoj otac bio varalica na kartama.

— A odakle ti to možeš da znaš?

Grant je navukao zastore i prišao pisaćem stolu.

— Hodi ovamo, Laura, hoću nešto da ti pokažem. Evo čitaj!

Laura je prihvatila ispisan komad hartije. Čitajući ga, lice je počelo da joj menja boju.

— Odakle ti ovo?

Grant se osmehnu.

— Za koga ti mene smatraš? Ja sam ovde razvio posao, pa hoću da znam ko su ljudi koji za mene rade. To što si upravo pročitala zvaničan je izveštaj maršala iz Abilene u koji se ne može posumnjati. Ni ti nisi tu prikazana baš u najboljoj boji, no u ono vreme si bila mlada i neiskusna.

Za trenutak mlada žena htela je da se ustremi na Granta, ali je on preseče pogledom.

— Zar si zaboravio Stive šta je među nama?

Sedokosi čovek odmahnu rukom.

— To nisi smela da kažeš, Laura, ja se ne dam kupiti. Osim toga, sa tom stvari nemam ništa.

Laura baci izveštaj na sto, iz očiju joj je sevala mržnja.

— Dakle, to mi je hvala?

— A zašto to "hvala"? — upitao je Grant hladno.

— Zapamtićeš me!

— Idi u svoju sobu i umiri se.

U tom trenutku u lokalu odjeknuše pucnji. Čulo se lomljenje čaša i okana i vrisak žena.

*
**

Dok Holidej, s ovom pucnjavom nije imao nikakve veze. Bio je u svojoj sobi kada je gužva počela.

Do sukoba je došlo zbog toga što jedna banda razbojnika nije htela da plati obavezan procenat. Na mig svoga vođe, članovi bande su se rasporedili po lokalu i držali Grantove ljude u šahu. Naravno, nisu ih sve poznavali, tako da je došlo do ozbiljne gužve. Članovi ove razbojničke bande, bili su tvrdi momci.

U tom trenutku pojavio se na vratima pomoćne prostorije Stiv Grant.

— Šta se ovde zbiva? — upitao je jednog od svojih ljudi koji su se nalazili u blizini.

— Uobičajeni nesporazum.

— Da li Dok Holidej ima nešto s time?

— Ko? — upitao je Grantov čovek iznenađeno. — To su razbojnici koji su stigli prepodne.

Gore na stepenicama stajao je Dok Holidej i posmatrao gužvu. Primećio je, da je jedan od razbojnika spreman da napadne Granta s leđa. Šta da čini, da se umeša u gužvu? Krenuo je u Meksiko, da bi najzad našao mir. Šta ga se, prema tome tiče vlasnik ove kockarske špilje. Ipak, jednu stvar nije mogao da podnese, a to je da posmatra podmuklo ubistvo iz zasede, a da se ne umeša. Ovo što se sada pred njegovim očima događalo, vraški je podsećalo na ubistvo.

Razbojnik je stajao iza Stiva Granta držeći uperen kolt i upitno gledao svoga vođu. Oštrom oku Džordžijanaca nije promaklo ni da je Big Rosi, vođa bande, dao jedva приметан znak svome čoveku. Holidej je nesvesno potegao revolver, mirno ciljao i povukao dva puta obarač.

Big Rosi je zaurlao od bola i gneva. Metak mu je probio ručni zglob. Drugi razbojnik je bolje prošao, metak mu je samo izbio oružje iz ruke i silno ga uplašio.

U taverni „Rio Džila” je posle ova dva pucnja zavladała grobna tišina. Vlasnik saluna je gledao svoje ljude jednog za drugim i video samo izraze nedoumice.

Ko je pucao?

Dok Holidej je stajao na stepenicama u polumraku i punio magazin svoga kolta. Nikome nije palo na pamet da pogleda gore.

Big Rosi počeo da urla iz sveg glasa.

— Ljudi, ovo ne smemo dozvoliti, napunite ih sve olovom, polomite sve.

Nahuškani razbojnici potegoše oružje iz opasača.

No, i ovoga puta je pucao neko drugi, Dok Holidej!

Niklovani koltovi su bljuvali vatru sa nepogrešivom preciznošću, a da nijedan od razbojnika nije bio ozbiljnije povređen. Nepun minut kasnije, sedam razbojnika bez oružja stajalo je okruženo razgnevljenim ljudima u službi Stiva Granta.

Džordžijanac je napunio oružje i lagano sišao niz stepenice držeći još uvek koltove na gotovs.

Zastao je nasred stepeništa.

— Krčmaru, pustite ove ljude da

odjašu — rekao je tiho ali odlučno Stivu Grantu.

Vlasnik taverne je primetio Holideja, kao uostalom i svi drugi u lokalu. Svi su naravno znali ko je pucao. Grantu je bilo takođe jasno ko je čovek na stepenicama iako ga do tada nikada nije video.

— Ol rajt, vi ste taj koji određuje Dok Holideju. Ovo je bila vaša borba. Onda se obratio razbojnicima. Gubite se, ali tek pošto platite vaših pet procenata. Oružje ostavite ovde.

U međuvremenu je Holidej sišao još nekoliko stepenica.

— Ostavite im novac, a uzmite im oružje.

— Možda ste u pravu — rekao je Grant. — Neću nikoga da varam. Dakle, gubite se momci, i više se nemojte nikada pojaviti ovde, inače ćete imati šerifa na vratu.

Laura Higgins je sve ovo posmatrala namrgođena lica. Uvek i svuda je prokleti Dok Holidej bio promišljeniji. Niko mu nije bio dorastao. To saznanje nagrizalo je kao neizlečiva bolest. Jedno joj ipak mora uspeli, da mu naškodi.

Odjednom joj pade vraška ideja na pamet. Izvukla se iz ugla taverne i uputila prema izlazu.

*
**

Džordžijanac je naručio brendi i čuo iza leđa glas vlasnika lokala.

— Sve što doktor bude uzeo ide na moj račun.

— Sve što doktor bude uzeo u stanju je sam da plati.

— Nisam hteo da vas uvredim, Dok.

— To nikome dosada nije ni uspelo.

— Ali ja vam dugujem veliku zahvalnost.

— Zbog čega?

— Vi ste mene i moje ljude izvukli iz jedne paklene situacije, izborili se za nas.

— Zar vi to zovete borbom?

— Nešto slično nismo još doživeli. Moji ljudi će o tome nedeljama pričati.

— Bolje bi bilo da se to zaboravi, ja sam u stvari samo želeo da sprečim jedno ubistvo i time jednog čoveka spasem vešala.

U to se umeša kelner.

— On je u pravu, gazda. U poslednjem trenutku sam primetio da je jedan od razbojnika iza vaših leđa potegao kolt i hteo da vam ispali metak u glavu. Tek tada su odjeknula prva dva pucnja.

— Prokletstvo — promrsi Stiv Grant. Dosada mi niko nije bio potreban, a sada dolazi stranac i spasa mi život.

Grant nije bio nezahvalan, ali mu je teško padalo saznanje da nekome duguje svoj život. Otkako mu je vid slabio, postao je veoma nervozan i razdražljiv. Znao je da je bolest neizlečiva, to su mu uostalom potvrdili i lekari, a pre nekoliko nedelja i jedan stari indijanski vrač.

— Jeste li raspoloženi za partiju pokera, Dok?

— Ako se ne radi o pet procenata, uvek.

— Ovo je moj salun, mister Holidej i ko sa mnom igra, naravno da ne mora da plaća procenat.

— Ol rajt, igrajmo, onda.

— Donesi nam flašu brendija i flašu viskija u separe — rekao je

vlasnik kelneru i počeo u posebnu prostoriju koja se nalazila iza šanka. Džordžijanac je sledio Granta. I ova soba je bila opremljena sa ukusom. Pod je bio prekriven indijanskim ćilimom, a prozori tamnim draperijama. Grant je odmah upalio lampu.

— Izvinite, Dok, moje oči u poslednjih nekoliko nedelja teško podnose dnevnu svetlost.

Holidej ništa nije primetio. Seo je za jedini sto u sobi, zadovoljan što ga vlasnik saluna ne obasipa zahvalnošću.

— Mnogo sam slušao o vama, Dok — počeo je Stiv Grant.

— Od Laure Higin's?

— I od nje, naravno. No, ne brinite, tačno sam obavešten o svemu. Mislim na onu stvar u Abileni.

Holidejev glas je za nijansu postao hladniji.

— Mislio sam da želite partiju pokera.

Vlasnik kockarnice se na ovo nije osvrnuo. Nastavio je na istu temu:

— Laura već pola godine radi kod mene. Dobre sam razvio posao i dobro plaćam. Međutim, moram da saznam ko su moji službenici i odakle dolaze. Ukratko, na mom pisaćem stolu, u radnoj sobi, leži izveštaj maršala iz Abilene.

— To su uostalom vaše stvari, mister Grant. Hoćemo li sada da igramo poker?

— Od rajt, počnimo.

*
* *

Laura Higin's je stajala pod nastrešenim tremom, naslonila se na je dan stub i žustro pušila.

Čuvar Griz je gutao pogledom.

Laura je bila žena njegovih snova. Za nju bi bio spreman da ubije i samog gazdu. Međutim, koliko god to želeo, nije se usudio da je oslovi.

Laura Higin's je osećala poglede ovog snažnog, surovog čoveka. Izvila je ramena i znalačkim pokretom zabacila svoju dugu svilenkastu kosu preko ramena. Griz se za to vreme polako približavao kritičnoj tački, kada krv vri, a razum se gubi. Upravo taj trenutak očekivala je Laura. Okrenula je lagano glavu i ispod poluspuštenih kapaka pogledala gorostasa.

— Hej, Griz, zar vam nije dosadno da celog dana tu stojite?

Gorila je pocrveneo kao daće.

— Pa, i jeste, gospođice Laura — promućao je jedva čujno.

— Zar ne biste želeli nekada nešto drugo da doživite — cvrkutala je Laura. Džinovskom čuvaru se činilo da sanja, nije verovao svojim ušima. Kako je moguće da jedna tako lepa žena razmišlja o njemu.

— To svakako, gospođice Laura — ponovio je.

Smeškala se tiho i uzdržano, a onda sela na ogradu trema ljuljajući nogama.

— Vi izgledate dobro, Griz. Sigurno ima veliki broj devojaka koje bi rado igrale sa vama.

Ovo je već bilo suviše. Tako nekada nijedna žena nije govorila s njim. U svojoj bezgraničnoj tupoglavosti Griz je verovao svaku reč koju je ova đavolska žena izgovorila.

— Ja sam siromah momak, gospođice. Ko hoće lepu devojku treba da ima i dolare.

— Ali vi sigurno dobro zaradjete kod mister Granta?

— Šta znači dobro. Isplaćuje mi samo polovinu zarade.

Griz obori svoju krupnu glavu i zbunjeno pogleda u tle, kada ga je Laura upitala zbog čega mu gazda odbija polovinu plate.

— Grant veruje da ću sve propiti.

Laura je tačno znala da je to tako. Kada bi se Griz dokopao nekoliko dolara, ne bi se smirio dok ne propije i poslednji cent. Pijanstvo i nije bilo ono najgore. Postajao bi podmukao i opasan, uršio je i lomio sve pred sobom: stolice ogledala, ormare, ljude. Iako je to znala, pretvarala se da je užasnuta.

— Zar je tako nešto moguće? Konačno, vi zarađujete svoj novac i imate pravo na njega.

— Iskreno rečeno, on mi taj novac ne krade nego štedi za stare dane.

— Rekli ste stare dane? Pa vi ste još veoma mlad i snažan čovek za kojim se žene osvrću. Do vaših starih dana ima još vremena. Trebalo bi da još nešto zarađujete i sa strane.

— To baš nije tako lako, gospodiце.

Pretvarala se da razmišlja.

— Evo, ja sam smislila Griz. Mogli biste još danas da zaradite lepu sumu i ujedno meni učinite veliku uslugu.

— Gospodiце, za vas bih sve učinio.

— Dobro, onda priđite bliže. U toku popodneva je došao jedan stranac u srebrnosivom odelu. Jeste li ga videli?

— Šta je s njim? — upitao je džinovski čuvar.

— Prenoćite u hotelu, u sobi broj šest.

— Kakve to veze ima s vama?

Obrisala je rukom oči i duboko uzdahnula.

— Griz, on me je uvredio, i on mi je...

— Šta je on? — upita Griz glasno, a Laura se trže.

— Ne mogu da ponovim ono što mi je kazao.

Gorostas je sevao očima.

— Raskinuću ga u komade, samleću ga, bićete osvećeni! Već se spremao da uleti u salun. Laura ga je s mukom zadržala.

— Ne tako, Griz! Drugačije ćemo to izvesti, smislila sam kako i skovala plan.

— Smrskaću mu kosti!

— Smirite se konačno Griz. Onako kao što ste zamislili ne može. Taj čovek je Grantov prijatelj. Možete zamisliti šta će vam gazda prirediti, ako ga samo dotaknete.

Griz je posmatrao s glupim izrazom lica.

— Tako je. Šta da činim?

— Objasniću vam, slušajte me dobro. Nabaviću ključ koji odgovara bravama svih soba, mislim onaj kalauz i doneti vam ga. Pre nego što stranac pođe gore, obavestiću vas. Poći ćete sporednim stepenicama i uvući se u njegovu sobu. Kada bude ušao, pokažite mu svoju snagu.

— Ubiću ga!

— To nemojte činiti, dovoljno je da mu date dobru lekciju. Spustila se sa prečke, prišli mu sasvim blizu i prstim prešla preko njegovih širokih grudi i snažnih mišica, a onda zavodljivo prošaptala:

— Kad sve bude prošlo, razgovaraćemo, ovde, napolju.

Uzbuđeni Griz je kolutao očima.

— Učiniću sve što kažete, gospodiце.

Dva čoveka u separeu igrala su u visoke uloge usredsređeno i gotovo bez reči.

Stiv Grant je vešto igrao. Holidej je retko imao takvog partnera. Ipak, vlasnik kockarnice nije bio dorastao Džordžijancu.

Sati su proticali, nad San Karlosum se spustila noć, kada je Stiv Grant najzad položio karte.

— Vi zaista zaslužujete glas koji o vama kruži, mister Holidej — rekao je vlasnik saluna smešeći se. Mnogo je izgubio, ali je srećom umeo da gubi, a osim toga mogao je to sebi da dozvoli.

— Na kakav glas ste mislili?

— O vama se priča da ste najbolji igrač pokera na Zapadu. Pridružujem se onima koji tako misle.

— Ljudi mnogo pričaju — zaključio Holidej.

— Hteo bih da vam učinim jedan predlog Dok, iako znam da ćete ga odbiti.

Džordžijanac se osmehnu.

— Utom slučaju, da sam na vašem mestu ne bih ništa ni predlagao, mister Grante.

— Ipak ću pokušati — nastavi Grant trljajući bolesne čeljusti. — Dok, ja svoj novac neću još dugo moći da brojim. Nemam žene, nemam sina, nemam kćerke, nemam brata, pa čak ni prijatelja. Kad više ne budem video, postaću puki siromašak. U stvari ne bojim se bede Dok. Ne bi bilo prvi put da nemam ni jednog dolara u džepu. Međutim, biti siromah i slep istovremeno, je malo suviše.

— Šta biste očekivali od mene? — upitao je Holidej.

— Hteo bih da postanete moj partner.

Bilo je to najneobičnija ponuda koju je Džordžijanac ikada dobio. Vlasnik kockarnice mu je ponudio ortakluk!

— A šta ako ja nemam potreban novac za tako nešto — upitao je Holidej, iako je već doneo odluku.

— Ko govori o dolarima Dok? — Grant se gorko osmehnu. — Vi sami vredite mnogo stotina hiljada dolara.

Holidej sakupi karte, a zatim se zavalio na naslon.

— U redu je mister Grante. Vrlo je prijatno čuti da toliko vredim, ali ja za taj posao nisam.

— Već sam vam kazao da znam da ćete odbiti. Moja ponuda, ostaje i za kasnije.

— Neću to zaboraviti.

Vratili su se u salun i stali za šank za kojim je već bila Laura Higgins.

— Hoćemo li da popijemo kafu — upitao je Grant.

— Ja bih radije brendi, ali na svoj račun, odgovori kockar.

Stiv Grant je polako srkao kafu i upitao.

— Koliko dugo nameravate da ostanete ovde, Dok?

— Još ove noći ću nastaviti put.

— Šta, još ove noći?

— Zašto da ne? Svežije je, a i štedim na taj način konja.

— Pa vi najbolje znate. Kada mislite da krenete?

Holidej izvuče sat iz džepa.

— Za dva sata ću krenuti. Pre toga ću malo da prilegnem.

To je bio signal za Lauru Higgins. Pošla je prema izlazu, zastala trenutak, a onda stupila na trem.

— Šta mislite u stvari o Lauri Higin-
s? — upitao je Grant Džordžijan-
ca.

— Šta imam da mislim, lepa je,
ali histerična.

— Taj utisak sam i ja stekao —
složi se Grant. — Verujete li da bi
mogla biti opasna?

— U svakom slučaju, treba je se
čuvati — upozorio je Holidej a on-
da se obratio kelneru. — Mogu li još
da dobijem nešto za jelo?

Kelner potvrdi.

— Svakako, možete dobiti peče-
nicu, ali za stolom nema mesta.

— Nema značaja, ješću za šan-
kom.

•
• •

Žučkasti mesec bacao je sa istoka
svoju mutnu svetlost na tremove.
Nebo je bilo pokriveno hiljadama
zvezda. Sa reke je duvao blag pove-
tarac, s mukom odnoseći nepodno-
šljivu žegu koja je vladala celog
dana.

Griz je obišao kuću i prišunjavao
se sporednom ulazu. Oprezno se
osvrnuo oko sebe, ali ništa nije pri-
metio. Otvorio je vrata i ponovo
proverio okolinu. Iz saluna je dopi-
rao prigušen žagor. Oslušnuo je pre-
ma gore. Na prvom spratu je izgle-
da sve bilo mirno. Lagano se penjao
uz stepenice, ne uspevši da spreči
škrapanje jedne stepenice pod nje-
govim teškim telom. Nastavio je da-
lje, videći stalno pred sobom pri-
vlačno i izazivačko lice Laure Hi-
gins. U ostalom, ako ga neko ovde
i zatekne ne bi imalo nikakvog zna-
čaja. Njegova soba se takođe nalazila
na prvom spratu. Lagano je hasta-

vio dugim hodnikom sve do sobe
broj šest, a onda zakucao na vrata.
Odgovora nije bilo. Kucao je glasni-
je, opet ništa. Gurnuo je kalauz u
bravu i otvorio vrata. Mesečina je
osvetljavala sobu, u njoj nije bilo ni-
koga. Hitro je zaključao vrata za
sobom.

Surovi gorostas nije još ništa
smislio, niti se s druge strane dvo-
umio da nešto treba učiniti. Možda
bi promenio mišljenje, da je znao ko
treba da bude žrtva. Čak je i ogra-
ničeni Griz znao za Doka Holideja.

Stiv Grant mu je naredio da svo-
je mesto na vratima napusti samo
onda kada bude pozvan. Da nije ta-
ko, verovatno bi se umešao u puška-
ranje do koga je došlo.

Čim je ušao u sobu prvo što je
primetio bila je flaša na noćnom
stočiću kraj postelje. Taj prizor na-
terao mu je srce da brže kuca. Posle
kraćeg oklevanja iskapio je sadrži-
nu. Svet je odmah postao ružičast,
a budućnost čarobna. Video je sebe
kako sa lepom Laurom Higin-
s, ruku pod ruku, šeta glavnom ulicom San
Karlosa. Nosio je belo platneno ode-
lo, a ona nebeskoplavu haljinu. Lju-
di su na ulicama zastajkiivali i gle-
dali za njima. Pošto je tako budan
odsanjao, potražio je pogledom pri-
kladno skrovište.

Ormar! Griz pokuša da se smesti
u njega, ali donja daska nije mogla
da podnese njegovu težinu, počela
je da puca. Uklonio je tu dasku bez
muke i ponovo ušao unutra.

Šta je sada ovo? Stajao je na ne-
čem mekom. Bisage! Radoznao pri-
šao je s njima prozoru i otvorio ih.
Oči mu zamalo nisu ispale iz duplji.

Dolari, gomile dolara!

Griz brzo zatvori bisage, a onda
obrisa hladan znoj sa čela. Mislio je

grozničavo. Nikada u svom životu nije video toliki novac. Šta da čini? Ispijeni brendi, pomogao mu je da donese odluku. Zaboravio je Lauru Higin's i njeno lepo, priylačno lice, pogled zelenih očiju koji je mnogo obećavao. Prebacio je bisage preko ramena i otvorio vrata. Oslušnuo je za trenutak u hodniku, a onda nastavio za trenutak uz stepenice koje su škripale.

Grizove, inače konfuzne misli sada su se sredile. Čim je ušao u dvorište, došunjabao se do prečke i izabrao dva najveća konja. Ne jednog, nego odmah dva konja. Niko ne bi mogao da poveruje u takvu Grizovu promišljenost i dalekovidost. Sa jednim konjem ne bi daleko stigao, morao je odmah da uzme dve životinje i da ih menja. Dejstvovao je brzo. S mukom se popeo u sedlo, poveo drugog konja za uzde i krenuo lagano da ne bi privukao pažnju.

*
* *

Laura Higin's je videla Džordžijanca kako se penje uz stepenice. Na licu joj je zaigrao zljurad osmeh. Prišla je šanku i stala uz Granta.

— Poruči mi jedan viski, Stive. Izgleda da si stekao novog prijatelja.

— Kako to misliš dete? — upitao je vlasnik lokala odbojno.

— Kako mislim? Pa to je bar jednostavno. Doka Holideja, tvoga spasioca.

Grant je prostreli pogledom.

— Bilo bi bolje za tebe da manje pričaš Laura. Ni ti nisi nezamenljiva.

— Znači hoćeš da prekinemo posao.

— Ja sam samo rekao da ne govoriš toliko. A sada se pobrini o gostima. Konačno, ne plaćam te za to da piješ moje piće.

Laura proguta pljuvačku. Nije poznavala taj ton. Osećala je da joj je u taverni „Rio Džila” odzvonilo.

Zahvaljujući svojoj lepoti i privlačnosti nije predstavljalo problem da nađe novi posao. Međutim, ovde se nadala nećem drugom. Verovala je da će jednoga dana postati gospođa Grant, žena slepog čoveka, gospodarica „Rio Džila”.

Setila se Griza i Doka Holideja i najednom shvatila da je počinila ogromnu grešku. Sada je bilo prekasno. Mora da sačeka da Griz siđe, da bi ga ubedila da ne zucne ni reč.

Nervozno je prolazila između stolova ne obraćajući pažnju na dobacivanja gostiju.

Pijanista je već peti put te večeri svirao kaubojsku pesmu „Dole u Arizoni”, a našminkana devojka pevala:

„Ovde dole, u staroj Arizoni,
niko za tugu neće znati.”

Laura izađe kroz pomična vrata i pogleda oko sebe po tremu. Griz se još nije vratio.

*
* *

Dok Holidej je ležao na postelji i pušio. Hteo je da se odmori jedan sat, a onda nastavi put.

Razmišljao je o neobičnom predlogu vlasnika kockarnice. Zbog čega ga niko nije više pitao, da li možda želi da otvori ordinaciju? Ljudi su odavno zaboravili da je lekar i ako su ga zvali Dok.

Vreme je lagano odmicalo. Zvuci klavira su dopirali u Holidejevu sobu, a i glas neke žene, njen smeh, rezak i lažan. Džordžijanac se pridžie u postelji i maši za flašu bren-dija. Bila je prazna.

Razmišljao je samo za trenutak, a onda prišao ormaru. Još nije znao šta se dogodilo, ali je slutio. Neko mu je pretraživao sobu. Odmah je ustanovio da su bisage nestale.

Obuzeo ga je užasan gnev. U bi-sagama je bila zamašna suma koju je zaradio u dugim noćima za koc-karskim stolovima mnogih gradova. Nijedan cent nije zaradio prevarom ni trikovima. S tim novcem hteo je da kupi kuću na meksičkoj obali.

Holidej pričvrsti opasač i stavi šeširu na glavu, a onda siđe u lokal.

Dva užarena oka su ga netremice posmatrala, dva zelena oka Laure Higans. Holidej je odmah posumnjao da je sve njeno maslo, tim pre što je imao rđava iskustva s ovom ženom. Bez obzira na to, nije obraćao pažnju na ridokosu lepoticu, nego prišao šanku, gde je Grant upravo razgovarao sa jednim čovekom.

— Znači vreme vam je? — upitao je Stiv Grant, ljubazno.

Holidej potvrdi.

— Da, vreme je.

Čudan ton Dok Holidejevog gla-sa privuče Grantovu pažnju.

— Nešto možda nije u redu?

Iskusni Holidej je posmatrao vlas-nika taverne oštro ispod poluspu-štenih kapaka. Ne, ovaj čovek s ne-stankom njegovog novca nema ništa.

— Pa, moglo bi se tako reći, mi-ster Grante.

— Šta se dogodilo?

— Mogu li s vama da govorim na-samo?

— Naravno, hajdemo u separe.

Laura Higans je prebledela. Šta li se dogodilo, mislila je puna straha. Griz se nije vratio, dakle Holidej je i ovog gorostasa savladao. U ne-moćnom besu, kipteći od mržnje, žena se ujede za usne. Tanak mlaz krvi poteče joj niz bradu, što nije primetila.

••

U separeu su dva čoveka stajala jedan prema drugom.

— Dakle, šta se dogodilo? — pi-tao je Grant.

Džordžijanac nije odgovorio nego i sam postavio pitanje.

— Postoji li drugi ključ za sobu koju sam iznajmio?

Vlasnik taverne ga pogleda izne-nađeno.

— Kako to mislite, zar vam je nešto ukradeno?

— Svakako.

Grantovo lice prekri senka.

— Dok, ja znam da moj lokal nije manastir. Ovde se igra poker a lju-di koji se kockaju nisu sveštenici. Naprotiv, gotovo svima je za petama neki čuvar zakona. To se mene ne tiče. Ja samo vodim računa o onome što se u mojoj kući dešava, a ako dođe do krađe, onda lopov sa mnom ima posla. Sačekajte trenutak. Prišao je vratima i pozvao kelnera.

Ovaj je spremno dočekao.

— Gde je kalauz? — pitao je Grant.

— Gde bi mogao da bude nego na dasci. Tamo uvek visi.

— Proverite.

Kelner je izašao i odmah se zatim vratio lica crvenog od uzbuđenja.

— Gazda, ključ je nestao!

— Ko je mogao da ga uzme?

Kelner sleže ramenima.

— Kako mogu to da znam, gazda? I sami znate da imamo mnogo posla a ključ je na gornjoj strani šanka.

U to se Džordžijanac umeša u razgovor.

— Da li je možda gospođica Laura slučajno stajala na tom kraju šanka, pre otprilike dva do tri sata. Možda se možete setiti?

Kelner je uzvratilo spremno.

— Tačno, Dok, stajala je čak prilično dugo gore i razgovarala sa mnom, ali ja nisam imao mnogo vremena. Morao sam da služim goste.

Stiv dade kelneru znak.

— Vratite se na svoj posao.

— Govorite konačno o čemu se radi Dok?

— I hoću, naravno. Iz moje sobe je ukraden par bisaga.

— Šta je bilo u njima?

— Dolari.

— Šta, samo novac? Koliko je bilo?

Holidej se nasloni na sto i prekrsti ruke.

— Zamašna suma, mister Grant.

— I to kažete tako jednostavno? Tako kao da se radi o izgubljenom dugmetu?

— Treba li da plaćem?

— Verovatno ste se uputili u Meksiko?

— Da — kratko uzvratilo Holidej bez ikakvih daljih objašnjavanja.

Vlasnik kockarnice je nestrpljivo hodao gore-dole.

— Sumnjate li na nekoga?

Holidej potvrdi.

— Zar na Lauru?

— Zna, mister Grant, ne mislim da je ona ukrala novac ali su njeni prsti sigurno u to umešani. Ona prosto ne može da mi oprostí smrt svoga

oca. Nije ipak bila u mojoj sobi, jer teško mogu da pretpostavim, da je na dušak ispila bocu brendija. — Holidej je ispričao Grantu šta se odigralo u njegovoj sobi.

— Odmah se vraćam — rekao je Grant i izašao ljutito iz separea.

Zaista, vratio se odmah vodeći Lauru Higin. Mlada žena se pravila neveštom, čak je uspela da se osmehne. Ipak u očima joj se ogledao strah. Grant zatvori vrata i nasloni se leđima na njih. Žena je posmatrala vlasnika kockarnice.

— Zbog čega si uzela kalauz sa daske, — upitao je Grant tiho.

— Ja nisam, uzela ključ — uzvratila je nesigurno.

Sada je Stiva Granta bilo teško prepoznati. Lice mu je dobilo boju purpura, a iz poluslepih očiju sevala je vatra. Odvojio se od vrata i pošao prema Lauri kao razdraženi panter.

— Zbog čega si skinula kalauz sa daske, pitao sam?

Laura Higin je bila slomljena, dovukla se do stolice i sručila u nju.

— Dok Holideju se ništa nije dogodilo, Stive — jecala je nezadrživo. — Njemu se uostalom nikada ništa i ne dešava. Ne ranjiv je! Griz je trebalo samo da mu ostavi posetnicu, ništa više.

— Šta to trabunjaš? Griz, šta on s tim ima? — pitao je gazda iznenađeno.

— Pa njemu sam dala ključ. Trebalo je, mislim, ovaj, da malo propusti Holideja kroz prste.

Grantu je ovo bilo dovoljno, a i Dok Holidej je mogao da pretpostavi ostatak.

— Gubi se — rekao je Grant hladno. — Sutra neću više da te vidim ovde.

Laura Higinz ustade sa stolice i nesigurnim koracima zamače u lokal.

— Tolikoj prepredenosti se od onog bivola nisam nadao. No, ako se ne varam, dobićete nazad svoj novac.

— Bar ću pokušati.

— Ta pljačka se odigrala u mojoj kući, Dok, daću vam nekoliko ljudi da vam pomognu.

— Hvala, pomoć mi nije potrebna.

— To sam i mislio — uzvratil Grant. — Ipak, mogao bih da vam dam jedan savet kako da toga momka najlakše uhvatite.

— Sutra ujutru rano slediću njegove tragove.

— Ne morate to da činite, uštedite sebi taj trud. Postoji samo jedan put kojim je Griz mogao da odjaše: preko Fort Granta ka Gvadalupe planinama. To je put kojim svi idu ako hoće da pobegnu iz Sjedinjenih Država. Siguran sam da i Griz ima takvu nameru.

— Možda ste u pravu, mister Grante, ali ja ću ipak slediti njegove tragove. Konačno, svaki čovek ima sopstvene ideje, pa možda i taj vaš Griz. Možda pretpostavlja da će ga na tom putu slediti, pa će krenuti drugim. — Vlasnik kockarnice je odmahivao glavom.

— Griz je pravi bivo i to ne samo po spoljnjem izgledu. Sam đavo zna kako je došao na pomisao da pobegne sa novcem.

— Kako taj momak izgleda? — raspitivao se Holidej.

— Morali ste ga videti, Dok. Stajao je pred vratima kada ste došli. Džordžijanac zviznu kroz zube.

— Toga čoveka mi ne morate bliže opisivati.

U tom trenutku su se otvorila vrata i jedan od kelnera uđe u separe.

— Gazda, možete li na trenutak da dođete u lokal?

— Šta se dogodilo?

— Nevolje. Dva konja su ukradena.

Stiv Grant opsova.

— Taj lupez izgleda ima mnogo više mozga nego što sam slutio.

• •

Kada je na istoku prvo rumenilo nastupajućeg dana obojilo vrhove brežuljaka Džila, Griz je već prevaleo nekoliko milja. Ostao je u sedlu bez odmora. Konji nisu bili preterano umorni, jer ih je sve vreme menjao. Međutim, begunca su bolele sve kosti, jer je odavno odvikao od jahanja.

Griz, koji se zvao pravim imenom Bob Stim, počeo ozbiljno da razmišlja. Dosada je uvek bitisao u senci života i bio pas raznih gospodara. Ta vremena su konačno prošla. Još iste večeri stigao je u Fort Grant. Na ulazu u grad nalazila se konjušnica. Bob Stim utera konje u dvorište. Vlasnik konjušnice ga je posmatrao podozrivo. Bilo mu je odmah jasno da pred sobom ima čoveka u bekstvu. Uostalom, nalazila se u državi Arizona, državi u kojoj je ruka zakona bila najslabija na celom Zapadu.

Kada je sišao iz sedla, Bob Stim se jedva držao na nogama.

— Žestoko ste ih gonili, mister, životinje su dobre, ali im treba nekoliko dana odmora.

— Nek im bude, starče — uzvratil kolos od čoveka žustro. Poklanjam vam ih, ako ste spremni da mi prodate najbolje konje koje imate u štali.

— Izaberite sami dva konja.

Griz je birao konje, zavirujući u sve boksove. Najzad je odabrao dva ridana. Životinje su imale jake kosti i bile dobro uhranjene. Nipošto nisu bile najbolje životinje u konjušnici, ali su ovom krupnom, teškom čoveku odgovarale.

— Koliko staju ova dva konja?

Starac se počea po bradi, a onda navede besramnu cenu.

Bob Stim je bez cenkanja prihvati.

— U redu, osedlajte mi ove konje. Vratću se za pola sata.

— Idiot — promrsi starac sebi u bradu i dade se na posao.

Begunac je neodoljivo želeo da svrati u neki salun, ali je ipak odabrao bolje rešenje. Otići će u neku trgovinu, kupiti nekoliko flaša viskija i ostalo što mu je potrebno. Koliko mu je bilo poznato, do granice više nema nijednog naselja.

Kada je konačno napustio Fort Grant, sumrak je već počeo da se spušta. Gonio je konje do ponoći, a onda je i njega izdala snaga. Jednostavno je pao kao kamen iz sedla, a dva konja ostala da stoje kraj njega. Zaspao je tu gde je pao i probudio se tek onda kada je jutarnje sunce počelo da mu zagreva lice. Bekstvo je nastavljeno još puna dva dana i dve noći. Stigao je do Gvadalup planina u osvit zore. Iza tih planina, ležao je Meksiko, slobodal

*
* *

Leks Bakster je bio iznenađen kada je u ranim jutarnjim satima ugledao „mušteriju” kako ulazi u njegov grad. Upravo je stao na ivicu trema, da posle obilnog doručka popuši cigaru.

Laki Tomson večita senka Leksa Bakstera, stajao je držeći karabin pod pazuhom. I on je posmatrao jahača.

— Ovom su izgleda za petama — promrmljao je kroz zube.

Debeli gospodar naselja „Kraj” se složio.

— Tako baš i izgleda.

U međuvremenu je Griz stigao do saluna. Bakster se uspravio i počeo sa svojom obaveznom dobrodošlicom.

— Mister, pozdravljam vas u gradu mira, gradu gde je Leks Bakster šerif bez zvezde.

Bob Stim, zvani Griz, kliznu iz sedla. Noge mu zamalo nisu otkazale poslušnost. Bio je gotov. Umornim pokretom otkao je bisage sa sedla i prebacio ih preko ramena.

— Gde ima viskija? — jedva je procedio grla osušenog od prašine.

Debela ruka Leksa Bakstera bila je upravljena prema vratima saluna.

— Očekuje vas čitava burad, mister. Uđite, kod nas ćete se dobro osećati.

Čim se srušio u stolicu, kelner mu je doneo nenačetu flašu. Griz se nije ni mašio čaše, nego je nakrenuo odmah flašu.

— Baš prija posle ovakvog paklenog jahanja.

— Da li se isplatilo? — To je upitao Bili Meklejn, ridokosi pratilac Leksa Bakstera, koji je odmah za Grizom ušao u salun.

— Možda — uzvratilo je izvlačeći se begunac.

Meklejn je poznavao podozrivost razbojnika u bekstvu, pa je počeo da objašnjava.

— Nije nikakva radoznalost u pitanju burazeru. Svi mi visimo na istom konopcu. No kada jednom stigneš ovamo, ništa ti se više ne može

desiti. U „Kraju”, kako se ovo naselje zove, nema šerifa, a za nekoliko sati bićeš preko granice.

Kada je po drugi put prineo flašu ustima, Griz je iskapio do dna, a onda je ponudio Bila da pije zajedno sa njim. Nije potrajalo dugo, a obojica su zagrljeni pevali.

Bakster je ušao u salun i prostrelio Bilija pogledom.

Pijani Griz je objašnjavao ne vo-deći više računa o onome šta govori.

— Ovde se bar možeš opiti do be-svesti, a da te onaj prokleti Grant ne otera sa šanka. Ta prokleta ta-verna „Rio Džila”, no sada je to već sve prošlo.

Bakster je napregnuto slušao. U Arizoni je postojala samo jedna ta-verna koja se zvala „Rio Džila”. Po-znavao je i njenog vlasnika Stiva Granta. Zar je moguće da je ovaj momak tamo imao bogat „ulov”. Naj-zad šta ga se to tiče.

— Ako želite da se odmorite u sporednoj prostoriji ima nekoliko klupa.

Ova ponuda je begunca vratila u stvarnost. Ustao je podupirući se rukama o sto i rekao zaplićući jezi-kom.

— Prokletstvo, moram dalje.

— Ali imate još vremena!

— Ni minuta vremena, nemam!
— vikao je Bob Stim u nastupu pi-jane hysterije. — Moram dalje i to odmah. Kelneru, donesite mi dve fla-še viskija. Ne, bolje tri, put do Mek-sika je dug. Šta ti dugujem, sinko?

Suma koja mu je rečena svakog drugog bi otreznila, ali Griz hladno otvori bisage, zahvati punu šaku novčanica i spusti ih na sto.

— Ostatak je za tebe, ni ti ne tre-ba da živiš kao pas.

Sva trojica su prišla prozoru i gle-dala za gorostasom.

— Taj neće daleko otići — pri-meti Laki.

— Na žalost — složi se Leks Bak-ster.

Griz se s mukom pope u sedlo. Pošto je prevalio tri milje, glava mu je klonula na grudi. Alkohol i ne-milosrdno sunce dotukli su ga.

Bob Stim je spavao na leđima svo-ga konja, ali nije pao iz sedla.

•
• •

Tom Vest ga je video kako naila-zi. Pomislio je da je mrtav. No, kada se Griz približio, čuo je hrkanje. Ni-je mu bilo teško da zaustavi Stimo-ve konje. Begunac je i dalje spavao. Vest lagano sjaha. Odmah su mu pale za oko napunjene bisage. Op-rezno ih je otkao sa sedla i otvo-rio. Zastao mu je dah. Onda je pono-vo pogledao čoveka koji sve ovo bo-gatstvo vuče sobom.

Zar je moguće da je takav slon uspeo da „nabavi” toliki plen.

Granični razbojnik je radio brzo i temeljno. Ispraznio je bisage, a njihovu sadržinu stavio ispod jednog velikog kamena u udubljenju u ste-ni. Zadržao je samo malo novaca, a onda napunio bisage peskom i osuše-nom travom. Odozgo je stavio jedan sloj dolara. Kada je ponovo pričvr-sio bisage, vinuo se na leđa konja i odjahao prema jugu. Konji Boba Stima pošli su za njim. Pošto su pre-valili dvesta jardi, Tom Vest zausta-vi svoga konja, poteže kolt i opali ne koliko metaka u vazduh.

Griz se trže kao da ga je indijan-ska strela pogodila u leđa. Imao je

užasnu glavobolju. Tom Vest mu pride.

— Hej, prijatelju, ruke u vis!

— Šta hoćeš od mene? — promrsio je begunac.

— Graničnu taksu burazeru!

— Koliko?

— Recimo petstotina.

Bob Stim otvori bisage i zahvati rukom, izvukao je nekoliko novčanica i pružio ih Tomu Vestu.

— Ni ti ne treba da živiš kao pas, momče! — Ponudio je Vestu viski, govoreći: — Pij brate, život tek počinje.

Razbojnik se smejao u sebi: — Mnogo sreće amigo!

— Nije mi potrebna sreća. Imam novaca.

— Nadajmo se dovoljno.

Griz se grohotom nasmejavao.

— Možeš da pođeš sa mnom, kupićemo pola Meksiko ako hoćeš.

— Ne hvala, neznatice, meni je mesto ovde.

Bob Stim podiže desnu ruku.

— Ol rajt ostani ovde u planinama, do viđenja!

Gledajući ga kako odmiče zanoseći se u sedlu, granični razbojnik protrlja zadovoljno ruke.

— Prokletstvo, još dva idiota takve vrste pa mogu da prestanem s ovim poslom.

*
* *

La Hunta! Protekle su pune tri nedelje. Boba Stima je bilo teško pre poznati. Sudeći po odelu, moglo bi se reći da je bogati hacendero. Ridane je odavne ostavio. Sada je jahao rasnu belu kobilu, za koju je platio dobru gomilu novaca. Međutim, tanak sloj novčanica, preko su-

ve trave i peska u bisagama nezadrživo je kopnio.

Bob Stim, zvani Griz odlučio je da ostane u La Hunti. Smestio je konja u konjušnicu i kliznuo iz sedla. Videći jednog čoveka u dvorištu, upitao je srdačno:

— Hej, amigo, gde je vlasnik ove konjušnice?

— Pred vama.

— Hteo bih da ostavim svoga konja ovde.

— Ko vam brani?

Bob Stim mu plati tri dolara, a vlasnik konjušnice razrogači oči.

— Polovinu od ovih lepih dolara — ostavićemo preko u kantini. Zna-te šta, počeo je odjednom da biva govorljiv. U La Hunti postoje samo dve mogućnosti: ili treba raditi kao stoka i nositi svoj novac Ronto Diegosu u banku, ili dozvoliti sebi po koje zadovoljstvo i po koju čašicu i ostati ništarija u ovom bednom mestu.

— Ko je Ronto Diegos? — raspitivao se Griz.

— Budite srećni što sa tim lupezom nemate posla. On drži banku u gradu i građanima pije krv.

— Je li to jedini bankar u La Hunti?

— Jedini je, a i to je mnogo.

Bez obzira na opomenu, Bob Stim je hteo da potraži bankara i konačno deponuje svoj novac no pre toga je ipak hteo da svrati u kantu.

Iako je bilo podne, lokal je bio pun.

Griz se odmah maši za flašu viskija, a vlasnik konjušnice mu reče šapatom.

— Nju ne mogu da platim, mister.

— Nije ni potrebno, vi ste moj gost.

Uskoro su dve flaše bile popijene. Obojica su bili u odličnom raspoloženju. Iznenada se Grik setio da treba srediti finansije i ljubazno potapšao vlasnika konjušnice po ramenu.

— Odmah se vraćam amigo — a zatim se obratio kelneru: — Ono što moj prijatelj popije ide na moj račun.

*
*
*

Ronto Diegos je odmah znao da pred sobom ima razbojnika. Poznavao je te tipove sa severa, ali ga se to nije ticalo.

— Šta mogu da učinim za vas? — upitao je krajnje ljubazno, bacajući krišom poglede na napunjene bisage.

Griz je počeo nadmeno:

— Hteo bih da deponujem nešto dolara kod vas.

— O kojoj sumi se radi?

Bob Stim s dosadom prevuče nadlanicom preko čela.

— Ako se ne varam, moraćete da ispraznite jednu pregradu u vašem sefu.

Bankar se topio od ljubaznosti.

— To je prijatno čuti, mister. Možemo da počnemo.

Griz otvori lagano bisage i izruči ih na pult.

— Kakva je to besmislica, mister, — breću se bankar čije se raspoloženje iz osnova promenilo. — Za takve šale nemam vremena. To vaše đubre možete da istresete na ulicu.

Bob Stim je ukočeno posmatrao pult. U prvom trenutku nije bio sposoban da učini bilo kakav pokret. U glavi mu je bilo prazno. Video je samo travu i pesak i nekoliko dolarskih novčanica.

Trava i pesak!

— Ovo đubre, molim vas, da sami očistite, mister — naložio je bankar, a onda počeo da se bavi svojim poslovima.

Griz je stajao kao gromom pogođen.

— Pa to nije moguće! — mucao je.

— Pokupite to đubre i nestanite — naredi bankar podižući na trenutak pogled sa knjige.

Bob Stim je bez reči poslušao. Izvukao je nekoliko preostalih novčanica i natrpao ih u džepove. Očistio je pesak i travu i izbacio napolje, a onda napustio banku, ostavljajući bisage.

Dva sata kasnije Bob Stim je bio mrtav pijan.

*
*
*

Iako je nebo nad Arizonom bilo blistavo plavo a sunce je izdašno obasjavalo podnožje Gvadalupe planina, nad naseljem koje su razbojnici nazvali „Kraj” navlačili su se olujni oblaci. Došli su one večeri kada je jahač sa severa stigao ovamo u dolinu.

Leks Bakster je ponovo stajao na svom mestu, a iza njega Laki Tomson s karabinom pod pazuhom.

Jahač je sada bio dovoljno blizu da su ga mogli razaznati.

Leks Bakster uzviknu:

— Prokletstvo, ko je sada ovo? — I Laki je bio iznenađen. Ljudi koji su ovamo stizali, nipošto nisu izgledali kao ovaj jahač. Dolazili su na iscrpljenim konjima, u pohabanim odelima i pokriveni debelim slojem prašine. U pogledu im su se ogledali strah i nada istovremeno. Ovaj

čovjek, međutim, koji je upravo nailazio očigledno se nije bojao niti nadao, a još manje žurio. Mirno je poterao konja do prve kuće i tu se zaustavio. Onda se dogodilo nešto naizgled beznačajno, nešto što je međutim, imalo značajne posledice.

Doku Holideju nije bilo teško da sledi trag Grantovog čoveka. Uostalom, Griza je bilo nemoguće zameniti s nekim ili ga prevideti. Džordžijančev pogled je kliznuo preko nekoliko posivelih kuća. Znao je gde se nalazi, jer je o ovom naselju već više puta slušao.

Zabacio je peš kaputa i izvukao svoj zlatan sat iz džepa. Sunčani zrak obasjao je izglacani metal i bljesnulo je.

Dva čoveka na tremu videla su ovaj bljesak i donela potpuno pogrešan zaključak.

— Jesi li video ono? — došapnu Bakster svom telohranitelju Tomsonu.

— Da, gazda, video sam. Policijsko pseto!

— Neće da ga neko pozna zato je skinuo zvezdu.

— Ne brinite gazda, sredićemo mi njega.

Debeljko nestrpljivo odmahnu glavom.

— Budalo, otkud znaš da je sam.

— Pa i sami vidite da jeste, gazda.

— Bez mene ovde ne bi bilo ni saluna ni radnje. Hajde ne pričaj gluposti nego obavesti ostale. Neka ništa ne primeti, večeras će sve cene biti normalne. Sačekaćemo noć, a ako bude sam možemo kasnije srediti stvar. Jedan od momaka neka jaše na sever dok ne padne mrak. Ako nije sam, njegovi ljudi ne mo-

gu biti daleko. — Laki je otišao da izvrši naređenje, a Holidej ponovo potera konja i pride bliže. Primećio je uzbuđenje ove dvojice, ali nije umeo da ga objasni. Konačno, ovde su verovatno razbojnici prolazili svakodnevno na putu za Meksiko. Zbog čega bi on predstavljao nekakav izuzetak. Iako nije bio razbojnik, činjenica je da je imao nameru da baš ovde prođe granicu.

— Dobro veče mister — pozdravio je Holidej Leksa Bakstera.

Debeljko je ovoga puta izostavio svoju uobičajenu dobrodošlicu i dvosmisleno odgovorio na pozdrav:

— Verovatno će biti prijatno veče.

Ispod poluspuštenih kapaka posmatrao je pridošlicu kako bi proverio svoje sumnje. Dva nisko obešena kolta, hladne oči, čisto i elegantno odelo, ne, tako ne izgleda nijedan razbojnik u bekstvu.

Dok Holidej je jasno osećao pozorenje, ali mu nije bilo jasno šta ovaj debeljko može imati protiv njega. Možda je takve sumnjičave prirode, ko zna?

— Ako se ne varam mister, vi ste vlasnik saluna.

— Ne varate se, mister.

— Ima li kod vas brendija?

Bakster se usiljeno osmehnu.

— Nadam se da će marka koju imam odgovarati vašem ukusu, mister. Imam još nekoliko flaša.

Džordžijanac se naslonio na stub trema, pripalio cigaretu i upitao kao uzgred.

— Je li ovde uvek ovako mirno? Debeljko žmirnu.

— Nekada je mirno, a onda dođu dani kada ima dosta posla — uzvratio je neodređeno.

— Kako je bilo u poslednje vreme?

Ovo pitanje je kod Leksa Bakstera predstavljalo potvrdu svih sumnji. Konačno, ovako se raspituje samo čuvar zakona.

— Ako se ne varam i ja sam dobio volju da popijem brendi, mister — izjavio je debeljko i pošao ispred Holideja u salun.

— Sledeću turu ja plaćam — rekao je debeljko, pošto je prihvatio da prva čaša ide na Holidejev račun.

— Mogu svoj brendi sam da platim — primeti Holidej hladno, što je Baksteru onemogućilo da počne razgovor. Ipak osmelio se i upitao:

— Putujete li poslovno?

— Pa, moglo bi se tako reći — uzvрати Holidej dvosmisleno.

— Mi ovde živimo na kraju sveta — nastavio je debeljko obilazno. — Ljudi koji ovde navraćaju zadrže se najviše nekoliko sati i nastavljaju put. Retko nam se pruža prilika da s nekim razgovaramo.

Holidej nije imao nimalo volje da razgovara sa ovim debeljkom, ali je morao da sazna kada je Griz ovuda prošao.

— Ja sam pre nekog vremena ugovorio sa jednim prijateljem da se ovde nađemo, ali sam se neočekivano zadržao. Verovatno je već nastavio put.

Leks Bakster se lukavo osmehnu.

— Dakle, neki vaš poznanik? Kako izgleda taj čovek?

— Njega je baš teško prevideti. Visok i širok kao ormar. Vodio je tovarnog konja.

Bakster se pretvarao da napregnuo razmišlja, a onda odmahnuo glavom.

— Ne, mister, takvog nismo ovde videli. Bar ne poslednjih nedelja.

Sada je Holidej pouzdano znao da je Griz ovuda prošao.

— Ništa, znači krenuo je drugim putem, — zaključio Holidej nemarno i napuni čaše.

Debeljko se trudio da što pre prekinе ovaj neprijatan razgovor.

— Izvinite, ali moram do drugog saluna da malo nadzirem kako idu poslovi.

Holidej je ovde u naselju bio sam. Nije mogao da se oslobodi nekog čudnog, neprijatnog predosećanja, da mu baš tu pretila opasnost. Nije mogao da oceni od koga mu pretila opasnost, ali je bio uveren da ovaj debeli krčmar ima neke veze s tim.

— Hoćete li da ostanete ovde preko noći, mister — pitao je kelner kao uzgred, koliko da prekinе ćutanje.

Džordžijanac je razmišljao: nije imalo nikakve svrhe da nastavi put po noći, ali isto tako nije želeo da ostaje u ovom neprijatnom naselju. Možda bi mogao da nađe nekog partnera za poker, pa tako probdi celu noć.

— Gde bih mogao da smestim konja — pitao je kelnera.

Ovaj sleže ramenima:

— Najbolje ga ostavite napolju. I ostali koji ovuda prolaze čine isto. Ponekad je dobro da vam konj bude odmah tu pri ruci.

*
* *

U salunu „Tri” stajali su Bakster, Meklejn i Tomson. Lica su im bila mračna, a izraz odlučan.

— Zaključio sam da je za petama onom slonu — rekao je krčmar. — Toliko sam uspeo da iščupam iz nje-ga.

— Mora što pre da nestane — primeti Meklejn.

— I to još noćas — složi se debelj-
ko.

— Na naš način — zaključí Tom-
son.

— Dobro je što ste me shvatili.
Dakle, Laki, ti ćeš se blagovremeno
pritajiti u spavaonici. Bez brzople-
tosti, sve na miru, dok ne zaspi. On-
da ćeš ga napuniti olovom. Bili neka
ostane u lokalu na straži za svaki
slučaj. Za jedan sat ćemo znati da li
je stigao sam, ili ima društvo. Dotle
će nam Džordž već javiti.

Džordž je bio jahač, kojeg su po-
slali na sever da ispita je li pred-
stavnik zakona došao sam. On se brzo
vratio i javio da nikoga nije otkrio.

Leks Bakster se brzo vratio u sa-
lun kod Holideja.

— Kako je prijatelju, osećate li
se dobro kod nas?

Ovo pitanje došlo je kao naru-
čeno.

— Ne bi mi bilo tako dosadno ka-
da bih imao partnera za poker — uz-
vrati Holidej.

— Za to je bar lako — uzvrati de-
beli krčmar trljajući ruke. — Ja sam
strasan pokeraš, ali ovde retko mo-
gu da nađem dobrog partnera. Mno-
gi ljudi su glupi i stalno gube, što
svakako ne predstavlja zadovoljst-
vo. — Ovog puta je Leks govorio
istinu. Smatrao je sebe nepovredi-
vim za zelenim stolom.

Holidej je izašao da namiri konja.
Napojio ga je, nahranio i skinuo mu
sedlo sa leđa.

— Pazi na sebe, moj verni Migo,
uskoro idemo dalje.

Kada se vratio u lokal, video je
da je Bakster već pripremio sto.

— Dođite, mister, možemo odmah
početi. — doviknuo je Holideju. —
Sasvim je zaboravio da je svojim

ljudima naložio da ovog stranca ubi-
ju.

— Tako, prijatelju, verujem da će-
mo provesti prijatno veče.

Prvih nekoliko deljenja proteklo
je u miru. Leks Bakster je zaradio
manje sume i bio veoma ponosan.
Povećao je ulog. Dok Holidej ga je
puštao da i dalje dobija, da bi dobio
u vremenu i upoznao markirane kar-
te. Bakster nije igrao inteligentno;
oslanjao se isključivo na markirane
karte. Kada je video Bila Meklejna
da ulazi, pozvao ga je za sto.

— Hodi, Bili, sedi kod nas za sto.
Možeš konačno videti kako tvoj gaz-
da igra poker.

Ridokosi lupež je zaista, u pra-
vom smislu te reči, video kako Leks
Bakster igra poker.

Igralo se u ulog od pet stotine
dolara.

Bakster je izgubio. Pobledeo je, ali
je ipak uspeo da iscedi osmeh.

— Bila je to zabluda, Bili, nisam
dovoljno pazio.

Džordžijanac povuče novac i stavi
ruke u džepove.

— Hoćete li i dalje da igrate, mis-
ter Bakster?

Debeljko se udari pesnicom u gru-
di.

— Naravno, mister! Odmah ću vas
odratí do gole kože — rekao je raz-
metljivo i uzeo nove karte. Ovog pu-
ta je proveravao poledinu svake kar-
te koju je delio Holideju.

Što se tiče dranja kože, ishod je
bio sledeći: Bakster je uložio hilja-
du dolara da bi se izvadío, očekivao
je da će ovog puta sigurno dobiti,
jer je u ruci imao tri keca.

Dok Holidej je imao ful.

Hiljadu dolara je začas dobilo no-
vog vlasnika.

Usne Leksa Bakstera izgubile su boju. Dahćući od gneva i razočaranja, rekao je:

— Vi igrate...

Holidej ga je prekinuo u pola rečenice:

— Daću vam priliku da se revanširate, mister.

Bili Meklejn nagazi gazdu ispod stola i namignu mu. Debeljko je odmah svatio i pribrao se.

Sa ovim čovekom nema šta da izgubi, jer živ neće napustiti naselje „Kraj”.

— Uostalom, šta je to hiljadu pet stotina dolara — uzviknuo je razdragano. — Zaradimo ih, prokockamo, opet zaradimo i tako redom. Izgubio je još hiljadu pet stotina dolara. Debeljko je svaki čas ustajao i odlazio u drugu sobu po novac.

Igrali su sve dok noć nije počela da bleđi, a na istoku se pojavile prve blede pruge svetlosti iznad vrhova Gvadaľupa planina.

Lice Leksa Bakstera bilo je izobličeno od gneva i mržnje, kada je najzad tresnuo karte na sto. Te noći izgubio je čitavo bogatstvo. Istina, nadao se da će ga brzo vratiti iz džepova mrtvog stranca. Bio je dakle, gnevan samo zbog povređene sujete.

Dok Holidej ustade od stola.

— Žao mi je, mister. Zaista niste imali sreće.

— Možda ćete još koji put navratiti ovamo i dati mi prilike za revanš.

Bili Meklejn je dremao, a kelner spavao dubokim snom. Hrkao je tako da je krčma odjekivala.

— Vi ćete sigurno malo odspavati? — upitao je Bakster.

Džordžijanac odmahnu glavom.

— Ne, odmah ću nastaviti put.

Meklejn i Bakster se značajno pogledaše. Ovo nisu planirali.

U spavaonici je, pod klupom ležao prekriven Baksterov čovek. Utonuo je u dubok san držeći otkočenu pušku ispod pazuha.

Šta sada? Grozničavo je razmišljao Bakster. Ne može pustiti stranca tek tako da odjaše i odnese tolike dolare u džepu.

— Hej, Džime — vikao je vlasnik saluna i razbudio kelnera. — Skuvaj jaku kafu — a onda se obratio Holideju. — Ovaj poziv nećete odbiti mister.

Džordžijanac je umeo da protumači poziv. Već u poslednjih nekoliko sati bilo mu je jasno šta ovaj debeli Leks Bakster smjera. Jedino nije znao razlog zbog čega namerava da ga likvidira. Sada pošto su igrali poker, bilo mu je shvatljivo da na zločinački način hoće da povрати novac koji je izgubio. Ali pre toga? Mora biti da ga je s nekim zamenio.

Atmosfera u lokalu bila je krajnje napregnuta. Kelner je natočio vrelu kafu i povukao se iza šanka. Džordžijanac je sačekao da Bakster otpije nekoliko gutljaja, pa se tek onda mašio za lonče.

Meklejn nije ni okusio kafu.

— Nadam se da ćete dobro putovati.

Dok Holidej je bio budan. Jedna noć bez sna za njega je bilo nešto sasvim uobičajeno. Ispod poluspuštenih kapaka posmatrao je lupeže. Osećao je da će se nešto dogoditi u trenutku kada bude pošao da napusti salon.

Džordžijanac ustade od stola i pođe prema šanku, tako je mogao da drži na oku dvojicu za stolom. Poručio je još jedan brendi. Nije mu se

pilo, ali je želeo da dobije u vre menu. Mora nekako da izmami ovu dvojicu na ulicu. Kroz prozor se svaki jahač može bez problema izbaciti metkom iz sedla.

Tu stvar je sredio vlasnik saluna, došapnuvši nešto svom čoveku.

— Mislim da bi nam svež vazduh prija — rekao je Meklejn.

Pošao je napolje, jer je dobio nalog da alarmira Laki Tomsona i ostale.

Džordžijanac je iskapio brendi i pošao napolje. Gurnuo je krila pomičnih vrata i ugledao cev sačmarice. Čuveni strelac iz Džordžije nikada tako brzo nije potegao oružje kao toga jutra. Pucanj se prolomi i prikriveni strelac iz zasede izdahnu još pre nego što je pao na tle. Bio je to Bili Meklejn, čovek koji je hteo da se nadiše svežeg vazduha.

Holidej je sagledao situaciju jednim pogledom. Do svoga konja nije mogao da stigne a da se ne izlaže opasnosti. Trebalo bi mu dosta vremena da odveže uzde i pričvrsti sedlo.

Video je još trojicu s oružjem na gotovs. Međutim, munjevita reakcija stranca toliko ih je iznenadila da nisu povukli obarače. Svejedno, taj put je bio zatvoren. Isto tako, nije mogao nazad u salun. Tamo su se nalazili i kelner i Leks Bakster.

Razmišljao je delić sekunde, a onda je naglo ispalio dva metka u pravcu razbojnika na ulici. Zatim je u dva koraka stigao u drugi salun, gde se bukvalno sudario sa tamnopotim kelnerom. I ovaj je držao pušku u ruci. Prilikom sudara kelneru je ispala puška iz ruke. Kratak, žestok udarac drškom kolta poslao je kelnera u carstvo snova.

Holidej je odahnuo s olakšanjem: kelner je bio sam. Sporedna vrata bila su širom otvorena. Džordžijanac osmotri ulicu. Nije bilo nikoga izuzev zgrčenog tela Bilija Meklejna.

• •

Šerif bez zvezde, u naselju „Kraj“, Leks Bakster nije još spoznao svu opasnost koju u sebi nosi nepoznati stranac.

Pošto je prvi napad završen neuspehom, debeljko je kovao novi plan, a onda ga saopštio svojim ljudima.

— Napašćemo ga s dve strane. Laki i Kvin će se došunjati do prozora saluna, a Džubal će držati na nišanu sporedna vrata.

— A onda? — upita Kvin.

Bakster se razbesneo.

— Kakvo glupo pitanje! Likvidiraćemo ga, jeste li razumeli?

— Možda bi bilo dobro da nam to objasniš, gazda. — Laki Tomson je pokušavao da umiri svoga drugu, iako je delio njegovo mišljenje.

— Dosta je bilo bezobrazluka, momci. Obavestiću gazdu o tvojoj neposlušnosti, a onda ćeš...

Svi se iznenađeno trgoše.

Šta je to Bakster kazao? Namerala da jednog od njih tuži gazdi? Dosada je sve vreme ovde izigravao gazdu, a najednom se ispostavilo da je to neko drugi.

Kvin se prvi povratio od iznenađenja.

— To je zaista zanimljivo, Leks Bakstere. Oduvek sam sumnjao da ti baš nisi prva violina.

U tom trenutku je svaki autoritet debelog Bakstera bio nepovratno uništen.

SVAKOG 1. U MESECU CRITANI ROMANI

BESTSELLER

— Pogrešno sam se izrazio — mucao je debeljko, — ja sam vaš gazda.

Nikoga nije uspeo da ubedi.

— Otvaraš zube i reci nam šta se ovde zbiva, — zahtevao je Kvin odlučno.

— Dobro je sada da znate da postoji drugi čovek koji nas vodi. No jedno utuvite u glavu. On nije Leks Bakster i zna samo za jednu vrstu odgovora na svaku nepokornost i otpor. To je usijano olovo.

— Ako je već reč o olovu, i mi ga imamo na prodaju — zaključio je Kvin. — A sada ćeš nam ispričati gde se taj naš slavni gazda nalazi.

— U redu, reći ću vam, iako se izlažem opasnosti da i ja budem napunjen olovom...

Nije uspeo da dokrajči rečenicu. Okna počеше da pucaju, a meci zvižde kroz lokal. Laki je kriknuo od bola kao ranjena zver, Kvin se bacio na zemlju i pucao kroz razbijeni prozor.

Kelner se bacio iza šanka. Pri tom je razbio lampu i petrolej se razlio po podu. Nepun minut kasnije, salun „Dva” je bio u plamenu. Razbojnici su bežali kroz sporedan izlaz gde ih je Džordžijanac dočekao vatrom. Prvi je pao Laki Tomson. Kvin je pokušao da se sakrije iza jedne prevrnutе bačve. Nije to učinio blagovremeno; smrt ga je pretekla.

U tom trenutku kelner je istrčao iz lokala kao živa buktinja.

Holidej mu odmah priskoči ne obraćajući pažnju na Bakstera i Džubala. Povukao je kelnera na zemlju i kotrljao u prašini, sve dok mu se odeća nije ugasila.

Jedan metak skide Holideju šešir

sa glave. Kada je podigao glavu video je izobličeno lice debeljka Bakstera. Pre nego što je ovaj uspeo još jednom da povuče obarač, pao je kao pokošen. Jedini od Baksterove momčadi ostao je još Džubal. Međutim, nije mu padala na pamet da napadne Holideja. Uputio se prema koralu gde su se nalazili konji. Vinuo se na leđa jednog neosedlanog ridana i odjahao ne osvrnuvši se nijednom.

Vatra je proždirla drvene kuće. U tom trenutku Holidej se seti onesvećenog kelnera. U poslednjem trenutku izvukao ga je napolje.

* * *

Prošla su dva sata. Pored koralu, iza saluna „Dva” nalazile su se tri sveže humke. Preživela su samo dva kelnera, dok je Džubal pobegao. Kelneri su stajali kraj koralu i mirno posmatrali Holideja kako obavlja svoj posao.

— Šta se ovde dešavalo? — pitao je Holidej, odbacivši lopatu.

— To vi sami znate, maršale.

Holidej nije mogao da poveruje svojim ušima.

— Šta ste to rekli? Maršal?

Kelner koji je posluživao Holideja, gorko se nasmeja.

— Sada je već sve gotovo, maršale. Dobili ste bitku, što nas ispituje te.

Džordžijanac dade uplašenim ljudima po cigaretu i pripali im.

— Ko vam je rekao da sam maršal?

— Bakster i Tomson su videli kako ste na početku grada skinuli zvezdu i stavili je u džep. Nego, šta smerate s nama, maršale?

— Imam samo jedno pitanje da

vam postavim. Ukoliko mi budete pošteno i iskreno odgovorili, možete odjahati gde želite.

— Šta hoćete da saznate?

— Da li je ovuda pre izvesnog vremena prošao momak izrazito visok i krupan?

— Jeste, mister, pravi bivo od čoveka. Mora da je imao mnogo para, jer je vukao par bisaga od svetle kože dupke punih.

To je bilo sve što je Džordžijanac želeo da sazna. Okrenuo se i pošao prema koralu gde je za vreme požara smestio konja.

Dva razbojnika su gledala za njim čutke i uplašeno. Još uvek nisu verovala u obećanu slobodu. Stranac je trebalo samo dva puta da povuče obarač svoga ubistvenog kolta i sve bi bilo svršeno.

Međutim čovek koji se upravo vinuo u sedlo nije bio ubica. Tri humke koje su ostale za njim pekle su ga kao vatra u duši, iako je znao da je branio svoj goli život.

Ovaj usamljeni čovek tražio je mir, ali mir njega nije hteo.

* * *

Odjek pušćanih metaka u naselju „Kraj”, čuo se sve do prolaza koji vodi u Meksiko. Prema tom prolazu grabio je jedan čovek sa ludačkim sjajem u očima. Gotovo je ležao na vratu konja prstiju zarivenih u grivu. Razbojnik Džubal.

Tom Vest ga je izdaleka ugledao. Vidao ga je nekoliko puta u naselju, znao mu je čak i ime. Videvši ga u takvom stanju, naslutio je da se nešto ozbiljno dogodilo u naselju „Kraj”.

Džubal izgleda nije prepoznao jahača koji se iznenađa stvorio pred njim.

— Hej burazeru, jesi li pijan ili se nešto dogodilo s tobom?

Begunac lađano okrete glavu. Pokušao je da se usredsredi.

— Šta hoćete od mene? — upitao je muklim glasom.

Džubal je bio čovek slabog karaktera, slabić. Kada bi video krv pobledeo bi kao samrtnik, a barutni dim bi ga dovodio na ivicu nervnog sloma. Deživljaji u naselju „Kraj”, doveli su ga dotle da gotovo izgubi razum. Jašući ovamo prema prelazu, gotovo da nije bio ni svestan da je živ.

Reči Toma Vesta su ga malo vratile u stvarnost.

— Hajde, čoveče, sredi se i govori. Šta se to dole dogodilo?

— Svi su mrtvi, rekao je muklo.

— Ko je to mrtav?

— Svi!

— Grom i pakao, sada mi je dosta. Zar ne možeš da izgovoriš dve osmišljene rečenice?

— Ko ste vi u stvari?

— Tvoj gazda, vikao je Tom Vest izgubivši kontrolu nad sobom. Gde je Leks Bakster i ostali?

— Mrtvi.

Tom Vest skoči iz sedla i naglim trzajem povuče izbezumljenog razbojnika na zemlju.

— Zbog čega me mučite? Jedva sam umakao iz pakla.

— Slušaj me dobro momče: pričaj mi tačno šta se dogodilo? Zar vas je neko napao?

Džubal odmahnu glavom.

— Bio je jedan čovek.

— Šta, jedan čovek? I vi ste dozvolili da vas jedan jedini čovek sredi?

— Sve se dogodilo munjevito. Kuće su počele da gore, a on je pucao kao đavo. Prvo je sredio Mek-

lejna, a zatim Tomsona i Bakstera. Kako je ostale likvidirao ne znam, mene je pustio da odjašim. Možda me nije uopšte ni primetio.

— Da li je zaista bio sam?

— Da, Bakster je kazao da je maršal.

— Sigurno će naići ovde — promrsi granični razbojnik — no, to će mu biti poslednje putovanje. Pogledao je na planinske obronke i video preteći uperene pušćane cevi.

— Prirediću mu doček kakav nikada nije imao. Ti momče zasada ostani kod mene. Moramo se što pre skloniti, jer pretpostavljam da će se naš prijatelj uskoro pojaviti.

*
**

U tom trenutku „prijatelj” se nalazio dve milje od prelaza.

Dok Holidej nije slutio da će ovde naići na novu prepreku. Naprotiv, smatrao je, da će put u Meksiko biti krajnje jednostavan.

Stigao je do uzvišice kada se sunce nalazilo u zenitu i ugledao jahača kako se pojavljuje iza jedne kamene izbočine.

Bio je to Tom Vest. Držao je kolt na gotovs i grabio prema Holideju, čime je počinio ogromnu grešku.

Džordžijanac je reagovao brzo. Okrenuo je konja i pohitao u susret razbojniku. Prvi meci odjeknuše, ali je granični razbojnik promašio cilj.

Džordžijanac je uspeo da razbojnikovog konja smrtno pogodi. Životinja se prope, a onda pade.

Holidej se uspravi u sedlu i okrete se. Pogled mu je kao slučajno lutao planinskim obroncima. Video je pušćane cevi i tamne šešire ljudi koji su odande vrebali.

Naravno, naslutio je međusobnu povezanost i zviznuo kroz zube. Migo, obučeni indijanski konj je razumeo. Kao odapeta strela pohitao je tako da su tesne stranice prolaza za tren oka mogle da ga zaštite od metaka. Holidej je zaustavio konja i pogledao nazad. To je trajalo desetak sekunde, a onda su nastavili istom brzinom.

Zbog čega da se tuče s tim momcima, koji mogu biti samo granični razbojnici? Nisu uspeali da mu naškoda, dakle, nema razloga da se zadržava.

Da se vratio, uštedeo bi sebi mnogo milje puta.

*
**

Čovek iz Džordžije stigao je u siromašno meksičko naselje Aripse. Zaustavio je konja pred kantinom „Sonora”. Njen vlasnik se zvao Moleso i provodio je ceo dan ječeći i znojeći se iznad grubo otesanog šanka. U ovom gradiću su se razbojnici osećali dobro. Nije bilo šerifa da postavlja nezgodna pitanja. Osim toga, bilo je lepih žena čiji su pogledi mnogo obećavali, i kantina u kojoj se moglo lepo provesti. Za čoveka kakav je bio Big Rosi, kao naručen gradić. Međutim, bilo je i loših strana. Tu nije imao gde da krade goveda, jer ih u krugu od dvadeset milja nije bilo. Međutim, goveda su mogla da pričekaju sve dokle god traju dolari da se kupi viski. Dok ima viskija, za razbojнике nema nevolja.

Nevolje su počele jedne večeri kada se Big Rosi nalazio u kantinu kao i obično. Meksikanci su izvršili sve pripreme da u toj noći bace mrežu

i ulove zlatnu ribu. I Moleso je bio umešan u igru. U kantini je bilo živo, življe nego obično.

Možda je tome bio razlog i količina popijenog žestokog pića, a možda i zbog žena koje su toga trenutka stupile u krčmu.

Razbojnicima je zastao dah. Razrogačili su oči gledajući u tamnokose Meksikanke odevene u šarene haljine. Uskoro je fiesta počela. Odjednom su se stvorila i tri Indosa sa gitarama. Smestili su se u jedan ugao lokalā i počeli živu, ritmičnu muziku. Meksikanke su se odmah priključile razbojnicima, kojima uopšte nije palo u oči, da je lepih devojaka bilo koliko i njih. Ni jedna više, ni jedna manje. Isto tako, nisu primetili neprijatan ukus pića, niti im je pala u oči preterana ljubaznost žena. Što je vreme odmicalo raspoloženje je bilo sve bolje. Uskoro, gotovo više nisu mogli da se drže na nogama. Nastupio je predah i u kantini je postalo mirnije. Big Rosi je mogao da podnese alkohol bolje od ostalih razbojnika. Izvukao je levom rukom koš iz opasača i ispalio metak u tavanicu.

— Hteo sam samo da vam pokažem, da vaš gazda još uvek nije zaboravio da puca, momci!

Meksikanci prisutni u lokalu, najednom nisu više bili tako sigurni. Počeli su da šapuću međusobno, a onda su bez ikakvog povoda najednom postali razdragani i pevali pretvarajući se da su pijani.

Razbojnici ništa nisu slutili, nisu imali pojma šta se ovde sprema.

Noć je već uveliko sovojila.

Sve ovo je primetio jedan čovek, koji je ostao da živi u Aripsi, čudnom igrom slučaja. Osetio je da se nešto

neuobičajeno sprema. Bio je to Alfredo, sveštenik, sedokosi starac koji još uvek nije prestao da veruje da u svakom čoveku ima nečeg dobrog. No, opreznost je opreznost, pa se odlučio da pređe u kantu. Dočekali su ga kao cirkuskog klovna i počeli da zbijaju šale na njegov račun.

Otac Alfredo se nije dao zbuniti. Prišao je šanku i zagledao se u crne Molesove oči.

— Šta opet smerate?

Krčmar podiže bespomoćno ruke.

— Pripremaju se za neki prilično značajan posao, oče. Sami znate kakva su ovo loša vremena.

— Znam, koliko su loši ljudi!

U međuvremenu su Meksikanci obrazovali neku vrstu živog zida oko sveštenika. Sveštenik nipošto nije smeo da dođe u vezu sa strancima. Stari bi im pokvario posao da ne trepne. Uspeli su nekako da ga izvuku napolje iz kafane pa čak mu postavili i stražara pred kućom.

Razbojnici ništa nisu primetili, posmatrali su lepe žene i pevušili s njima.

Najzad je prvi kradljivac stoke napustio lokal teturajući se. Jedna Meksikanka je pošla s njim, ponosno je podigla glavu i značajno pogledala ljude za šankom. Ostali razbojnici su sledili primer prvog. Izlazili su jedan po jedan, a za njima su se iskradala uvek po tri Meksikanca.

U kantini je ostao još samo Big Rosi. Bio e neuništiv.

— Gde su moji momci? — uzviknuo je odjednom, prišao šanku i lupio pesnicom, tako da su čaše poskakivale.

— Izašli su sa ženama, mister — promucalo je uplašeni Moleso.

Na to se Big Rosi široko osmehnu.

— U redu, neću im uskratiti to zadovoljstvo. Sačekaću da se vrate.

Visoki Meksikanac stade iza razbojnika. Držao je praznu flašu u ruci sa namerom da udari Rosija po glavi. U tom trenutku se kradljivac stoke okrete i uzviknu videvši flašu:

— Hej, šta je sada to?

Meksikanac se vešto izvukao pružajući Molesu flašu i govoreći:

— Napuni je!

— Zaista čudno — zaključí Big Rosi i nasloni se laktom na šank.

U međuvremenu je u siromašnim kućama Aripse počeo veliki lov...

•
••

Džordžijanac je mogao sa proplanaka da vidi svetlosti malog grada. Za dva sata će tamo stići. Pošao je ovim putem vođen intuicijom. Verovao je da je i Griz ovuda jahao. Kada je stigao do prvih kuća, nesvesno zaustavi konja. Čuo je uzbuđeni žagor. Mora da su žene razgovarale međusobno. Nisu ga primetile. Holidej okrete konja i povede ga u senku jedne trošne kolibe. Tu je kliznuo iz sedla i lagano pošao prema uglu.

U tom trenutku, napustio je poslednji razbojnik kantine; teturajući se preko ulice.

Razgovor žena zamuče.

U ovom gradu se nešto zbiva, pomisli Holidej. Moram da proklinjem šta je to. Ne iz radoznalosti, nego zbog toga što je nameravao ovde da prenoći. Želeo je pošto-poto da izbegne kavgu i puškaranje. Istina, mogao je, da nastavi put, ali je bar hteo da zna je li Griz ovuda prošao. Kockar se držao senovite strane ulice, napredujući postepeno, dok su se žene izmicale. Stigao je do poprečne

ulice u koju je morao da šmugne, jer bi ga sigurno primetili. Tako se našao u neposrednoj blizini kantine „Sonora”. Nastavio je uličicom i odjednom zastao. Prokletstvo, šta se u ovoj kućici zbiva, pomislio je i provirio kroz prozor iz koga je čuo prigušene psovke. To su bile psovke goniča stoke iz Amerike. Nijedan Meksikanac tako ne psuje.

Holidej proturi glavu i pogleda u sobu. Prizor mu je gotovo zaustavio dah. U sredini sobe, na zemljanom podu, ležao je vezan čovek u odelu goniča stoke. Pored njega su klečala tri Meksikanca udarajući bespomoćnog čoveka pesnicama.

— Hoćeš li nam konačno reći gde si sakrio svoje dolare? — govorio je Meksikanac. — Mogao si sebi da uštediš mnoge nevolje amigo, naći ćemo mi vaše parice.

— Davola ćete vi naći. Isekli ste mi čizme, odelo rasporili, ali jedno vam velim: čak i da me ubijete nećete naći ni centa.

Meksikanci se na trenutak uspraviše i priđoše prozoru da se dogovore.

— Ništa iz njega ne možemo da izvučemo. Vraški su dobro sakrili svoj novac.

— Možda su samo mali deo poneli u grad, a negde napolju sakrili ostatak.

— Moguće, ali kako da to izvučemo iz ovog tvrdokornog momka.

Najzad se javio treći Meksikanac. Njegova reč je u Aripši bila zakon.

— I svi ostali su žilavi kao ovaj pas. Ljudi su našli samo nekoliko dolara. Moramo drugačije postupati. Jednog ćemo ubiti a onda, pomoću njega s drugima pregovarati. Tek tada će shvatiti da se ne šalimo.

Holidej je uspeo da prepozna ve-

zanog kauboja. Bio je to upravo onaj čovek koji je hteo da ustreliti Stiva Granta sa leđa. Sve ostalo nije bilo teško odgonetati. Kauboji, kradljivci stoke, nalazili su se u gradu, a stanovnici su se okupili, da im izvuku novac.

Džordžijanac je razmišljao: i jedni i drugi su bili razbojnici i vezani na podu, i Meksikanci koji su imali nameru da ga ubiju.

Da li da se umeša?

Morao je. U ovom trenutku za njega je bilo važno da spreči ubistvo. Ipak, sačekao je još malo, sumnjajući da će ovi tamnopusi ljudi sprovesti u delo svoje užasne pretnje.

Ipak, izgleda da nisu hteli da odustanu. Jedan čovek s nožem u ruci kleče kraj vezanog kradljivca.

— Imaš tačno pola minuta vremena, amigo.

— Ne možete me tek tako ubiti — ječao je uplašeni lupež.

— Zašto ne?

— Ali to je ubistvo!

— Kada bi imao priliku da budeš stariji i osediš, drugačije bi govorio. Vaši dolari su nam potrebni da ishranimo našu decu, dajte nam, a onda umreti, nema drugog načina. Ako vas pustimo da bežite, doći ćete opet da nas poubijate. Šta će onda biti sa našim porodicama. Spremi se Amigo, tvoje vreme je odzvonilo.

U dnu sobe stajala je devojka. Pokrila je lice ubrusom. Niko nije obraćao pažnju na čoveka koji se upravo pojavio na vratima. Meksikanac je upravo hteo da zamahne nožem, a onda zastao u pola pokreta. Jedan glas, koji kao da je dolazio sa drugog sveta, naredio je hladno, i nepokolebljivo.

— Bacite noževe!

Meksikanci su stajali kao okame-

njeni ne usuđujući se da se pokrenu iako nisu znali šta se iza njihovih leđa događa.

Dok Holidej je ostao da stoji u mraku na ulazu.

— Uzmi nož i oslobodi ga veza — naredio je mršavom Meksikancu, koji je u gradiću vodio glavnu reč.

Tamnopusi čovek procedi psovku kroz zube, ali poslušao.

Razbojnik nije znao šta se s njim zbiva. Ostao je da leži na zemlji, iako je mogao ponovo da se kreće.

— Ustaj! — naredi mu Holidej. — Veži te ljude i stavi im krpe u usta.

Tek tada se pljačkaš pribrao. Uspravio se s mukom još uvek ošamućen alkoholom i uspavljujućim sredstvima, koje se nalazilo u piću. Prottegao se, a onda pogledao prema ulazu odakle je dolazio glas.

— Jesi li ti jedan od nas?

— Ne ispituj toliko nego čini ono što ti govorim! — odgovorio mu je Holidej.

— Zar ne bi bilo bolje da ove lupeže odmah pošaljem na onaj svet.

— Budi srećan što si živ i na nogama. Vezuj ih!

Kradljivac stoke je poslušao i svoj posao obavio temeljno. Kožno remenje se duboko usecalo u mišiće Meksikanaca.

Vezao je i ženu.

— Bilo je to divno veče, golubice — rekao je i snažno je udario čizmom, a onda svima stavio krpe među zube.

Holidej je još uvek stajao u mraku.

— Gde su ostali?

— Možda je još nekolicina u kantini, mada ne verujem. Cenim da su se proveli isto tako lepo kao i ja.

— Hajde, polazi, uzmi revolver.

Razbojnik izvuče zarobljenicima koltove iz opasača.

Krenuli su zajedno poprečnom ulicom do glavne.

Holidej je razmišljao šta sada da čini. Bilo mu je nemoguće kradljivce stoke jednog po jednog izvlači iz kuća. Mora da smisli nešto drugo. To nešto palo mu je na pamet kada je provirio kroz prozorčić u kantu.

Nagnuo se prema razbojniku i došapnuo mu.

— Ja ću ući unutra, a ti ćeš ostati pred ulazom. Bez moga izričitog naređenja niko ne sme ni da uđe ni da izađe, iz krčme. Sve ostalo prepusti meni.

— Ol rajt — promrsi razbojnik i pođe za kockarem do ulaza. Međutim, Džordžijanac ga naglo zaustavi uhvativši kradljivca za ruku.

Njegov pogled ostao je prikovan za čoveka koji je ječeći silazio s knja.

Poznao bi ga među hiljadama. Bio je to Griz, čuvar vrata taverne „Rio Džila“.

Holidej pusti razbojnikovu ruku i baci još jedan pogled na Griza.

— Dakle, opet smo svi zajedno na okupu — promrmeljao je sebi u bradu.

Lopov je čuo ove reči, ali za nje ga nisu imale nikakvog značenja. Holidej ponovi svoje naređenje.

— Dakle, nikoga ne smeš pustiti napolje ni unutra, ni ovog čoveka, koji je upravo ušao u kantu.

— U redu! — prihvati kradljivac stoke i postavi se kraj vrata sa dva uperena kolta u rukama.

Dotada ih još niko nije primetio u polumračnoj ulici.

Holidej gurnu knila pomičnih vra-

ta i stupi u lokal. U prvom trenutku niko nije obraćao pažnju na njega.

U uglu je još uvek sedeo Big Rosi sa jednom ženom i pevao kaubojsku pesmu. Griz je stajao sa nekolicinom za šankom, bledeog i podbulog lica. Poslednji dani bili su za njega pravi pakao. Dani kajanja i samo-optuživanja. U svojoj ograničenosti odlučio je da se vrati Stivu Grantu i da mu sve prizna.

Moleso je bio uznemiren, čekajući da i Big Rosi konačno napusti lokal.

Niko još uvek nije primetio stranca, koji je privukao tronožac do ulaza i tu seo.

Izvukao je oba kolta i otkočio ih.

— Krčmaru, dupli brendi — uzviknuo je svojim metalnim glasom, koji je zazvučao kao polomljeno staklo.

Odjednom u kantini zavlada tajac. Jedan za drugim okretali su se da vide ovog neobičnog stranca. Dok Holidej podiže revolvere okrete ih oko kažiprsta i uperi na ljude pred sobom.

— Da se niko ne usudi da se pokrene.

Sa šanka se čuo nečiji neartikulisani uzvik, bio je to Griz. Poznao je Holideja i verovao da mu je došao smrtni čas.

Big Rosi je žmirkajući gledao prema vratima.

— Pa to je...

Holidej ga je posmatrao netremice.

— Da, to je on! Ovoga puta se međutim ne radi o pet procenata Rosi. Ustanite, izvucite kolt i poterajte bandu uza zid.

U prvom trenutku vođa kradljivaca stoke nije znao kako da postupi. Međutim, odlučan Holidejev glas prosto ga je omadijao.

— Radi se o vašem životu i životu vaših ljudi, Rosi. Učinite kao što sam vam rekao.

Vođa bande ustade i poteže kolt. U prvom trenutku izgledalo je da će ga uperiti u kockara. Setio se međutim San Karlosa.

— Ustajte, banditi, i stanite uza zid — doviknuo je Meksikancima svojim snažnim glasom goniča stoke.

„Banditi” u početku nisu reagovali. Ostali su da stoje ne shvatajući šta se ovde zbiva.

Odlučni Holidej i nije ostavio vremena za dvoumljenje, ispalio je dva metka pored noge Meksikanaca i doviknuo im:

— Hoćete li uskoro?

To je delovalo. Ljudi podigoše ruke i uputiše se prema zidu suprotno od ulaza.

Samo su Griz i krčmar ostali uz šank.

Holidej priđe. Stao je uz Boba Stima, zvanog Griz.

— Dakle, mister, kako ste?

Gorostas je promrmljao nešto nerazumljivo i zbunjeno gledao pred sebe u zemlju.

Holidej se smejaio, a onda iznenada uhvatio preko šanka Molesu za grudi i povukao ga. Vlasnik kantine pobledao je kao kreč, a dvocevka mu ispade iz ruku.

Džordžijanac ga nije puštao.

— Dakle, i ti pripadaš tim lupežima? Uz zid!

Vlasnik kantine je izbezumljen od straha trčao koliko su ga noge nosile prema svojim zemljacima.

Dok Holidej odmeri Griza ispod oka.

— Nas dvojica ćemo kasnije razgovarati kada ovo ovde bude sređeno. Idi preko i razoružaj momke.

Snažni Griz je odmah poslušao, Big Rosi mu je pomogao da razoruža Meksikance.

Kada je taj posao bio obavljen, Holidej im dade znak da priđu. U nekoliko rečenica objasnio je Rosiju šta se napolju zbiva, a onda je dodao glasno:

— Ostalo možete sami obaviti. Nekolicinu ovih momaka povedite da sakupi vaše ljude, a ostale zadržite kao taoce u kantini. I još nešto, da ne zaboravite. Ja dosada nikada ni jednoj bandi kradljivaca stoke nisam pomogao da se izvuče iz nevolje. No ovde se radilo o hladnokrvnom ubistvu. Izvući ćete se samo sa modricama, zahvaljujući mojoj pomoći. Za uzvrat zahtevam od vas jedno; nestanite iz grada još ove noći!

Big Rosi klimnu potvrdno glavom.

— Dok, vi ste nas onda žestoko udarili po prstima, ali smo sada u izvesnom smislu kvit. Savet da ovaj grad napustimo nije trebalo ni da mi dajete. Ja, istina, imam žilavu momčad, ali nas sedmorica nismo dorasli ovom šljamu.

Holidej se okrete prema Grizu.

— Idemo dalje momče, ima još poslova. Pri tome je gorostas dao vrlo razumljiv znak.

Čovek koji je opljačkao sav Holidejev novac nije uopšte nameravao da pokuša bekstvo. Na neki način je osetio olakšanje što ga je Holidej našao. Krenuo je za njim poslušno kao pseto.

Kada su izašli iz kantine, Dok Holidej zastade i obrati se lopovu kojeg je ostavio na straži.

— Tvoj gazda opet drži komandu u svojim rukama, slobodan si.

Pre nego što je lupež uspeo bilo šta da kaže, kockar i Griz nestadoše.

Griz je dremljivo žmirkao posmatrajući izlazeće sunce. Izjahali su iz grada i na nekoliko milja na jednom proplanku ostali da prenoće. O ukradenim dolarima do tada nije bila izgovorena ni jedna reč.

Holidej je ležao uspravljen na svome pokrivaču. Navukao je šešir duboko na čelo, ali nije spavao.

— Dakle, Griz, gde su dolari? — počeo je bez uvoda.

Iako je Bob Stim čitave noći očekivao ovo pitanje, pogodilo ga je kao grom iz vedra neba. Morao je tri puta da udahne vazduh pre nego što je uzvratilo.

— Nema ih!

Džordžijanac je ostao miran.

— Proćerdani?

Holidejev mir čudio je čak i samog lopova.

— Kako to primete tako jednostavno? Ja, na primer, nikada u životu nisam mnogo posedovao i znam kako se krvavo zarađuju dolari.

— To ovoga puta nije bio slučaj, Griz, zar ne? — ubaci Holidej ironično.

Gorostas skide sombrero s glave i baci ga u prašinu, a onda zavuče ruku u džep. Pružio je svežanj novčanica Holideju.

— To je sve što posedujem, mister. Položicu vam račun na šta sam i koliko dosada potrošio.

Holidej se uspravi i pogleda tanak svežanj novčanica, a zatim Griza pravo u zenice.

— Čuj brate, sada ćeš mi sve ispričati po redu, i teško tebi ako me slažeš i jednu jedinu reč.

Bob Stim je pokušavao da svome

licu da ubedljiv izraz. Nije mu padalo na pamet da ovom čoveku pruža otpor, čak se nije setio toga da mu je Holidej ostavio kolt.

— Ja sve priznajem, mister. Ta satanska žena me je nagovorila. Uvukao sam se u vašu sobu da vas pretučem, a onda našao novac. Kada sam video tolike dolare, izgubio sam razum... — Obavestio je kockara o mnogim miljama koje je prevadio od San Karlosa do vde. Čak je poslednjih dana i noći razbijao glavu gde su toliki dolari mogli da iščeznu, ali se nije sećao.

Džordžijanac je odgonetao još pre nego što je Bob Stim završio svoju priču.

— Kažeš da ti je onaj čovek na granici tražio samo pet stotina dolara, a da se nije cenjkao ni pokušavao da izvuče više?

— Da, baš tako je bilo, potvrdi Griz.

— Ti si spavao kada te je zaustavio?

— Da, mister.

Džordžijanac hitro ustade.

— Hajde, druže idemo po dolare. Ako sve ispadne kako sam zamislio, daću ti pismenu preporuku za tvoga bivšeg gazdu.

Griz se prvi put posle duga vremena nasmejao i odahnuo s olakšanjem. Dok Holidej je stekao krajnje neobičnog prijatelja. Bob Stim je bio spreman da za ovog čoveka dozvoli da ga rastrgnu na komade. Kajao se zbog krađe i to duboko i iskreno.

— Kada bih se samo dočepao tog lupeža u planinama iscedio bih mu svaki pojedini dolar kroz nos!

Krenuli su na put u rano jutro i jahali do duboko u noć. Zaustavili su se tek kada su na horizontu ugle-

dali plavičaste vrhove Gvadalupa planina.

•
••

Zvezde su svetlucale nad planinskim masivima. Još uvek je bila noć. Dva čoveka su sporo napredovala preko kamenitog puteljka, idući prema prelazu. Hodali su već duže od sata. Konje su ostavili dobro skrivene u jednoj udoljici.

Dok Holidej je skovao plan. Mora na svaki način da ukloni stražare sa obronaka, pa tek onda dočepa vođu graničnih razbojnika. Bio je to zadatak za čije izvršenje je trebalo daleko više od dva čoveka. Međutim, Džordžijanac nije oklevao. Nije se radilo toliko o dolarima, koliko o obračunu sa čovekom koji na tako drzak način otima ljudima novac. Najzad, nisu samo razbojnici išli preko u Meksiko, nego i poštteni, miroljubivi doseljenici i trgovci, kojima su takođe ovi granični razbojnici zagorčavali život.

Negde u praskozorje stigli su do prelaza. Za trenutak su se prikrili u jednu udoljicu.

— Ostaćeš ovde, Griz sve dok ne dođem po tebe. Ovo mesto ni u kom slučaju ne smeš napustiti. Je li jasno?

Gorostas je mrzovoljno klimnuo glavom. Nimalo mu nije odgovaralo da u ovom trenutku ostane po strani. Dok Holidej se šunja pod koprenom mraka. Kako je cenio, nalazio se upravo na mestu gde je Tom Vest pokušao da ga napadne.

Džordžijanac je pošto poto hteo da nađe skrovište graničnih razbojnika. Nastavio je da se šunja. Odjednom

je zastao kao ukopan, ne verujući sopstvenim očima.

— Da li je ovo moguće? — promrmljao je, ustao, okrenuo se i lagano vratio.

Griz je čučao mrzovoljno na mestu na kojem ga je Holidej ostavio. Ništa nije pitao, niti je dobio bilo kakvo objašnjenje. Holidej mu je samo kazao:

— Hajde, krećemo!

Uputili su se prema konjima. Kada su ih uzjahali, dan je već počeo da osvaja. Jahali su ćutke i prevalili jednu milju kada je Holidej zaustavio konja, izvukao kolt i ispalio tri metka u vazduh. Onda su opet nastavili put.

Bob Stim nije znao šta o svemu ovom da misli, ali se nije usudio da nešto pita.

Približavali su se mestu gde je Tom Vest obično napadao svoje žrtve.

Odjednom Holidej zaustavi konja. Našli su se pred ulazom u jedan usek nalik na dugu pećinu ili bolje rečeno kameni tunel koji je vodio na jednu skrivnu zaravan. Kliznuo je iz sedla i dobacio Grizu uzde.

— Drži oči otvorene, vraćam se odmah. — Rekavši to šmugnuo je u kameni tunel. Otkrio je na tlu krvav trag. Nije trebalo da ide daleko, da naiđe na čoveka koji je bezglavo pobegao iz upaljenog naselja „Kraj”. Džubal je ležao ispruženih ruku, a iznad nosa širila se velika okrugla rupa oivičena usirenom krvi. Tom Vest je ubio ovog čoveka samo zbog toga što mu ovde gore nije bio potreban onakav kakav je a i zbog toga što je suviše znao. Holidej se vratio, ćutke vinu u sedlo i

nastavi put. Tako su stigli do niza grobova.

Pred njima se stvorio vođa bande graničnih razbojnika. Stajao je tu kao da je iz zemlje iznikao.

— Znao sam da ćete se vratiti — obratio se podrugljivo Holideju. — No, ovoga puta ćete mi ostaviti svoga konja. Ako se ne varam, on vam u budućnosti neće više biti ni potreban. — Tek tada je ugledao Holidejevog pratioca. — Prokletstvo, i slon je ovde! Kako je bilo sa dvorcem iz snova tamo preko u Meksiku?

Holidej ni za trenutak nije ispuštao razbojnika iz vida. Ovoga puta Vest nije izvukao kolt što je svakako bila greška koje je ubrzo postao svestan.

— Gde su dolari? — upitao je kckar.

Granični razbojnik se grohotom nasmeja.

— Vama neće više biti potrebni dolari, mister. Mogu ipak da vam kažem, jer izgleda da ste vraški radoznali. Malo pre ste radoznalo pogledali ubijenog momka u klancu. Nisam još stigao da ga sahranim. Trebalo je da jašite još samo sto jardi, tamo se nalazi u maloj špilji „Dvadalupa banka“. Ja vam na žalost ne mogu da napišem nalog za isplatu, jer moji ljudi to ne bi prihvatili. Pri tom je značajno palcem pokazao prema obroncima.

Holidej nije obraćao pažnju na ovu preteću opasku. Kliznuo je iz sedila i stao raskoračen ispred svoga konja.

— Dovoljno ste dugo govorili, brate — počeo je Holidej glasom koji ga je neodoljivo podsetio na pucanje ledenog pokrivača na reci u proleće. — Sada sam ja na redu, ja

ću govoriti. Ako još jednom želite da spasete svoju prijavu kožu, podignite ruke i činite tačno ono što vam ja kažem.

Razbojnik se gušio od smeha.

— Dalje, dalje, govorite! Postaje vrlo uzbudljivo.

— Ol rajt ići ćete ispred mene i uzeti dolare iz svoje banke. Dolare, koje ste ovom čoveku ukrali. Sve ostalo nas se ne tiče.

Smeh je umukao, a razbojnik porcveneo od gneva. Oči su mu opasno i preteće sevale.

— Sada ću podići ruku, a onda će vas moji ljudi izbušiti kao sito.

— U redu, podignite ruku!

Razbojnik nije mogao da poveruje svojim ušima. Bacio je pogled na padinu. Pušćane cevi su bile tu. Odjednom mu jedna užasna misao pade na pamet. Zastrašujuća! Mislio je grozničavo ali pogrešno. Njegova ruka kliznu nadole brzinom strele i kolt mu se nade u ruci. Odjeknuo je pucanj. Džordžijanac je pucao direktno sa bedra. Tom Vest naglo podiže ruke u vazduh kao davljenik a onda se lagano okrete oko svoje ose i klonu nečujno na tle.

Granični razbojnik na prelazu kroz Gvadalupe planine bio je mrtav.

Griz obrisa nadlanicom oči kao da hoće da odagna priviđenje, a onda se bojažljivo okrete u pravcu pretećih uperenih pušćanih cevi. Očekivao je da ubitačni plotun odjekne svakoga trenutka.

Džordžijanac objasni Grizu:

— To su samo stare, zardale puške. Ovaj čovek je bio sam kao pre-nijski vuk. Šešire je vezao za puške.

Kada su napustili prolaz, za njima je ostalo umesto dvanaest humki — četrnaest!

*
*
*

Dok Holídej nije želeo da seje smrt, niti ostavlja grobove za sobom. Međutim, zla sudbina odbačenog čoveka ga je mimo njegove volje uvek uvlačila u nove, opasne avanture i to baš tamo gde je želeo da se skraši, nađe svoj mir. Taj mir više nije želeo da traži u Meksiku, nego na drugoj strani. Tako je stigao, posle kratkog vremena u Južnu Dakotu. U gradu Rapid Sitiju boravio je već nekoliko dana, provodeći noći uglavnom za kockarskim stolom i priželjkujući da se vrati svom starom jedinom voljenom poslu — medicini. Želeo je da otvori lekarsku ordinaciju...

*
*
*

— Radije umreti stojeći, nego životariti na kolenima! — doviknuo je Džek Logan svojim ljudima i odlučno podigao pušku. Metak zaglušujuće odjeknu udolicom.

Bilo je to jednog sivog februar-skog dana 1873. godine. Nebo je bilo pokriveno oblacima, a sa Crnih planina duvao je ledeni vetar. U to vreme u gradu Rapid Sitiju vladao je pravi pakao. Nedeljama u gradu nije bilo šerifa. Dva poslednja čoveka koji su nosili zvezdu zakona ležali su na mesnom groblju.

Džek je bio brat velikog stočara Dejva Logana koji je u blizini grada imao ranč. Pašnjaci su pripadali obojici. Odrasli su u ovom kraju, kao i njihov najmlađi brat šesnaestogodišnji Džoni. Međutim, samo je Dejv imao smisla za odgajanje sto-

ke. Osim toga, umeo je da se ophodi s kaubojima i poslugom. Vođeno njegovom rukom, imanje je cvetalo.

Džek je bio sušta suprotnost svoje me bratu. Rođen je kao buntovnik i otpadnik. Bio je neobuzdan, divalj i osvetoljubiv kao ranjena zver. Gotovo nikada nije bio na imanju, već je stalno praćen svojim ljudima krstarilo pokrajinom. Bili su to razbojnici koje su interesovale samo tri stvari: novac, viski i žene.

Džek je namerno odabrao takve tipove. Bio je brat najbogatijeg čoveka u pokrajini, imao novaca koliko je hteo, a uz to i bandu opasnih razbojnika. Moglo bi se reći da je čak moćniji od svog brata Dejva. Gospodario je Rapid Sitijem. Njegova reč bila je zakon, i avaj onom ko bi mu se suprotstavljao.

Braća Dejv i Džek su bili neprijateljski raspoloženi jedan prema drugom, a između njih je stajao bespomoćan još neodrasli Džoni.

Džoni Logan nije poznavao roditelje. Umrli su kada mu je bilo tri meseca. Ogalalala Indijanci napali su Logan ranč.

Prošle su mnoge godine...

Kada se čuo odjek pucnja, u udolici, a zatim opet sve stižalo, Džek Logan udari šakom o kundak svoje puške.

— Zar vam nisam kazao da će bežati kao zec, čim oseti barut.

Zaista, čovek kome je metak bio namenjen, trčao je bezglavo. Zvao se Bob Dadi. Bio je veoma mlad, ali za svoje godine visok i snažan. Takođe sin rančera, Dadi je za razliku od svojih suseda Logana bio siromašan. Bez obzira na to „Divlji Džek” je u dva navrata ukradio sa pojila Dadijeva goveda, i oterao ih

na imanje svog brata. Učinio je to tako, da bi na njegovog brata rančera pala sumnja. Međutim, svi u pokrajini su znali ko je bio kradljivac stoke, ali niko nije smeo da zucne.

Tog februarskog dana se u Rapid Sijiju dogodilo nešto što je „Divljeg Džeka“ dovelo do besa. Članovi gradskog saveta ponudili su Bobu Dadiju šerifsku zvezdu. Džek Logan, međutim, nije hteo da trpi „neposlušnog“ šerifa u svom gradu. Tako se pobrinuo da se dva predhodna čuvara zakona nađu pod zemljom. Želeo je samo da neko od njegovih ljudi dobije zvezdu. To je bio razlog što je Loganova banda čekala Dadiju u zasedi. Znali su tačno put kojim će mladić krenuti kada bude napuštao grad. Međutim, nisu znali da je Bob samo pola sata ranije odbio ponudu gradskog saveta.

Sada je mladi Dadi ušao bez daha u salun koji je napustio pre pola sata. Članovi saveta su još uvek bili na okupu. Gradonačelnik Flin Ston stajao je uz šank. Kada je ugledao blede lice Boba Dadija iznenađeno je upitao:

— Šta se dogodilo?

U lokalu je vladao tajac, tako da se svaka reč uzbuđenog mladića mogla čuti.

— Prihvaću zvezdu Stone!

Gradonačelnik je odahnuo s olakšanjem. Veoma je cenio mladog Dadija, iako mu nije davao velike šanse protiv Džeka Logana i njegovih razbojnika. Međutim, ovako više nije moglo dalje. Dogodilo se još nešto, što je gradonačelniku stvaralo nove brige. Pre nekoliko dana u Rapid Siti je stigao izvesni Holidej. Iz večeri u večer sedeo je u salunu i ig-

rao poker do jutra. Dosada se još ništa nije dogodilo, ali je Ston čuo mnoge priče o opasnom Doku Holideju i priželjkivao da mu što pre vidi leđa. Samo čuvar zakona je mogao nekog da protera iz grada, pa je zbog toga pohitao da ponudi Bobu Dadiju zvezdu.

— Zahvaljujem vam u ime grada, Dadi. Znamo da to nije laka služba, pa ćemo svi činiti što možemo da vam pomognemo.

Bob Dadi nije ništa odgovorio. Prihvatio je zvezdu i ključeve napuštene šerifске kancelarije, a onda hitrim koracima izašao iz lokala.

•
•

Dok Holidej je bio u svojoj sobi, pa tako ništa nije mogao da čuje šta se u salunu dešava. Osećao je izvesnu napregnutost u vazduhu, i to je bilo sve.

Izašao je iz svoje sobe i krenuo niz stepenice. U međuvremenu je novopostavljeni šerif napustio lokal. Niko nije obraćao pažnju na vitkog, visokog čoveka koji se smestio za sto uz prozor. Holidej je običavao da sedi uz prozor, jer je odatle imao dobar pregled. Ovog puta mogao je sa svog mesta da vidi i šerifsku kancelariju. Tako mu nije promaklo da je Bob Dadi napustio kancelariju noseći na levoj strani grudi šerifsku zvezdu. Džordžijanac nesvesno odmahnu glavom, jer je čuo šta se u poslednje vreme dešava u Rapid Sijiju i celoj pokrajini. Isto tako, bilo mu je poznato, da već nekoliko meseci ovde ne postoji čuvar zakona. Slušao je razne priče o „Divljem Džeku“.

Zar u gradu kojim gospodari „Divlji Džek” i u koji često navraćaju surovi traperi i lovci na bivoie, ovaj žutokljunac može da zastupa zakon? Možda je sit života?

Naravno, Holidej nije znao šta je podstaklo mladića na ovu odluku, isto kao što nije znao za krađu stoke sa Dadijevog imanja. Pošto su mu do ušiju dopirali odlomci razgovora, uskoro je počeo da povezuje činjenice.

Ponovo se radilo o čoveku koji je želeo da na razbojnički način tiraniše celu pokrajinu. Razlika je bila samo u tome, što se ovde radilo o bogatom Džeku Loganu!

Video je kako Dadi ide umornim koracima, verovatno znajući već unapred na kakve će sve teškoće naići vršeći svoju novu dužnost.

*
**

— Šta se dogodilo, s tobom? — upitao je Dejv Logan svog malog brata Džonija kada ga je ugledao kako krvavog lica, teturajući se, ide dvorištem prema verandi.

Džoni se nasloni leđima na stub trema. Izgledao je užasno. Lice mu je bilo pokriveno usirenom krvlju, tragovima mamuza svog starijeg brata.

— Ko je to učinio? — pitao je Dejv.

— Džek! — Odgovorio je kratko mladić.

Rančer se trže.

— Ne govoriš valjda ozbiljno. Prokletstvo, to bi bilo zaista previše.

— Ja sam kriv — pokušao je Džoni da se izvuče.

Dejv Logan je posiveo. Imao je trideset godina, ali je izgledao znatno stariji. Osedeo je od stalnih nevolja sa bratom.

— Kako to misliš da si ti kriv?

— Džoni nadlakticom obrisao je sa lica.

— Ja sam sprečio Džeka da novog šerifa Rapid Sitijsa...

— Šta to govoriš? — uzviknuo rančer iznenađeno. — Nećeš mi valjda tvrditi da se našao ludak koji je spreman da u gradu nosi šerifsku zvezdu. Ko je taj?

— Bob Dadi — glasio je odgovor.

Rančer je trljao oči. I on je poznavao Boba i naravno njegovog oca, dobrog i poštenog čoveka. Ranije su čak bili prijatelji, ali otkako je Džek vršio nasilje u pokrajini, nisu se više viđali.

— Pa to nije moguće. Baš Bob?

— Hteo sam da ga opomenem — objašnjavao je Džoni — ali me on nije poslušao.

— Šta je naš brat Džek onda učinio?

Džoni se s mukom držao na nogama. Ozleđeno lice ga nije toliko bolelo, koliko postupak rođenog brata. — „Divlji Džek” je došao sa svojim lupežima u šerifsku kancelariju da sredi novog čuvara zakona. Dvojica su nasrtnula na mladog šerifa. Jedan od njih je tom prilikom ranjen, a drugi platio životom. Obojicu su pogodili meci iz revolvera Doka Holideja, koji se u poslednjem trenutku pojavio.

— Hteo je Dadija da udavi golim rukama...

Rančer Dejv Logan je video da će mu se mlađi brat onesvestiti, pa ga je poveo u kuću.

— Šta ti je savetovao mladi šerif, kada stalno žališ što ga nisi poslusašao — raspitivao se rančer, pošto je saslušao isprekidanu mladićevu priču.

— Rekao mi je da za neko vreme napustim pokrajinu.

— I ja sam ti to već savetovao.

Dejv Logan je zaista priželjkivao da svog brata skloni što dalje od uticaja „Divljeg Džeka“.

— Ne Dejve, hoću da ostanem.

— Zbog čega dete?

— Ako sam Džeku ikada bio potreban, onda je to sada.

— Šta to govoriš, zar ti potreban Džeku? Njemu, veruj mi, niko nije potreban.

— Obojica smo mu potrebni — uporno je tvrdio mladić.

— Voleo bih da znam zbog čega?

— Dok Holidej je u gradu.

— Kakve to veze ima sa našim bratom Džekom?

— Dok je ranio Mekfrija, a ubio Hala Evansa.

— To nije moguće. Pa baš ta dvojica su rukovala koltovima kao same satane.

— Taj Holidej je najbrži čovek Zapada.

— Zar mi nisi kazao da je lekar? Džoni potvrdi.

— Da rekao sam. Da li je moguće da još nisi čuo o njemu Dejve?

— Prokletstvo, sada se sećam da sam o njemu čitao u novinama. Šta taj revolveraš ima sa Džekom?

— Pa spasao je Dadiju život — uzvрати Džoni kratko.

— Čuj dečko, ja baš ništa ne razumem.

Tek sada je Džoni Logan ispričao svom bratu iscrpno šta se sve odigra-

ralo u gradu. Rančer je strpljivo slušao ne prekidajući ga.

— Iz dana u dan je sve gore sa Džekom. Moramo nešto preduzeti da taj Holidej što pre nestane iz grada. Naš brat neće mirovati dok mu se ne osveti.

— Zbog toga i želim da ostanem ovde Dejve.

— Znaš dečko, ja ću odjahati u grad i razgovarati sa tim Džekom, možda će pristati da ode. Moram u svakom slučaju pokušati, jer je Džek naš brat i nosi naše ime. Ne smemo dozvoliti da pogine. Ako je taj Holidej opasan kao što se govori, Džek protiv njega nema nikakvih šansi.

— Dok Holidej nije opasan — objašnjavao je mladi Džoni. — Mislim da će postati tek onda ako ga Džek napadne.

— Moram sada da idem Džoni — rekao je rančer, hoću da se vratim pre mraka.

*
**

Tog dana je u Rapid Sitiju vladala napregnuta atmosfera. A trebalo bi da bude drugačije, jer je prvi put nekome uspelo da opasnog Džeka Logana istera iz grada. Svi su, međutim, znali da razbojnik neće ovaj poraz tek tako progutati. To je bilo jasno i mladom šerifu. Sedeo je zamišljen kraj prozora. Setio se Mekfrija, lupeža kojeg je Holidej ranio. Nipošto ne bi trebalo da dozvoli da napusti grad. Mladi šerif izađe iz kancelarije i uputi se kod mesnog lekara.

— Imate li i vi možda metak me-

U „FORUMOVOJ” EDICIJI
„OGNJEM I MACEM” SVAKE
DRUGE SUBOTE
NAJPOPULARNIJI PISCI SVETA
VODE VAS NA UZBUDLJIVO
PUTOVANJE KROZ ISTORIJU

• **DOBRA**
KNJIGA VIŠE NIJE SKUPA!

đu rebrima? — upitao je doktor Valter, Boba Dadija.

— Ne, hteo sam da se obavestim šta je sa Mekfrijem.

— Pitajte dragog boga.

— Zar je tako loše? Ja sam došao da ga odvedem u zatvor.

— Šta mi napričaste? Ništa od toga, ostaće kod mene. O tome ja odlučujem.

Savesni čuvar zakona kipeo je od gneva.

— On je razbojnik, a o razbojnicima ja odlučujem doktore.

— A ja o svojim pacijentima — glasio je odlučan odgovor starog lekara.

— Vi i ne slutite u kakvoj ste opasnosti doktore. Zar verujete da će vas Džek Logan ostaviti na miru.

— Šta me se tiče taj Logan.

— Pa jedan od njegovih ljudi leži kod vas.

— Neka samo dođe.

— Kako hoćete doktore. Ja sam vas upozorio.

Stari lekar je pogledom ispratio Boba Dadija.

— Hrabar mladić! — Promrmljao je sebi u bradu. — Neće mu biti lako!

*
**

U nepristupačnom klancu, okruženom gustom šumom, nalazio se logor, skrovište Džeka Logana i njegovih razbojnika. Tu su izgradili dve kuće. U jednoj je stanovao Džek, a u drugoj osam njegovih razbojnika. Tačnije rečeno, sada šestorica!

Ljudi su sedeli u Loganovoj kući

mračnih lica. Ono što su danas doživeli nikada im se ranije nije dogodilo.

Upalo lice „Divljeg Džeka” bilo je bledo od gneva. Još uvek nije izustio ni reč. Hodao je gore-dole po sobi, zveckajući mamuzama i držeći kolt u ruci. Odlučio je da Holidej padne od njegovog metka, a da mladog šerifa Dadija prepusti svojim ljudima.

— Motrićemo na sve izlaze iz grada — rekao je najzad.

— Zar to Rin ne može da uredi? — pitao je Tejlor, koji je jedini imao hrabrosti da nekad nešto kaže vođi. Nekada je bio kuvar na ranču, ali se nedavno priključio Džeku.

— Dok on stigne ovamo biće kasno.

Rin Mek Koner je u Rapid Sitiiju imao saračku radnju. Radnja je postojala, ali mu se kupci gotovo više nisu obraćali, jer je veći deo dana provodio šli u krčmi ili lutajući naokolo. Veoma pogodna ličnost za Loganovog doušnika. Od njega je Džek mogao da sazna sve šta se u gradu zbiva.

— Taj mi pas neće umaći — siktao je „Divlji Džek”. — Sam ću ga srediti.

— On je vraški opasan — umeša se razbojnik Daniser.

— Znam to Dansere. Međutim, postoji samo taj put, ne smemo mu dozvoliti da umakne. Kako cenim, on to neće ni pokušati.

— Ne shvatam gazda.

— Mislim da niko od vas još ne shvata. Taj Holidej nije slučajno u gradu.

Tejlor počeo da se smeje.

— Gazda, ne misliš li možda da

je ovamo došao da otvori ordinaciju?

Džek Logan nestrpljivo odmahne rukom.

— Kad ja govorim ti ima da za-
vežeš! Reći ću vam zašto je taj pro-
kleti Dok došao u Rapid Siti. Oni
su ga pozvali...

Razbojnici su upitno gledali svog
gazdu. Šta sad ovo ima da znači?

— Ili ga je pozvao ovaj bedni
gradonačelnik Flin Ston, ili pak
moj... — Reč brat nije izgovorio.
Zao, kakav je bio, Džek je svakog
čoveka smatrao rđavim, pa i svog
sopstvenog brata.

— Šta će se dogoditi? — raspiti-
vao se Tejlor oprezno.

— O tome ću još da razmislim,
momci. U svakom slučaju ostaćemo
u blizini grada.

— Zbog čega ne jašimo u Rapid
Siti — raspitivao se Roberts jedan
od najsurovijih momaka. — Tamo
ćemo najlakše naći priliku da ga
sredimo. Mislim noću, ili možda u
njegovoj sobi.

U razgovor se ponovo umešao Tej-
lor.

— Šta je s Dadijem?

— Kako možeš da pitaš takvu
glupost?

— Pitam gazda, jer znam da je
prihvatio zvezdu samo da bi se na-
na osvetio.

— Ako se ne varam, to mu neće
uspeti. Mladog šerifa može neko od
vas da sredi, mislim da ga uzme na
nišan.

— A šta je sa traperima? — Pi-
tao je Roberts.

Prokletstvo, na to niko od njih
nije mislio.

— Grom i pakao. O tome nisam
razmišljao — priznao je vođa bande,

iako je upravo nameravao da od
novaca otetih od tropera isplati svo-
je ljude. Šta će sad s njima. Koliko
je znao, imali su nameru da već
sledećih dana krenu iz brda.

Roberts je ustao sa stolice i pri-
šao peći.

— Za kožu Doka Holideja niko
nam neće dati ni probušeni cent
gazda.

Svi ostali razbojnici su se složili.
Interesovao ih je novac, plata koju
im je Džek Logan obećao.

— U pravu ste — morao je da se
složi „Divlji Džek”. Mislio je na svoj
novac koji ima u banci i na Mekfri-
ja koji je ležao u gradu ranjen.

— Mekfri — mrmljao je sebi u
bradu, ali su njegovi ljudi razume-
li.

— Taj nam više ne može pomoći
— zaključio je Tejlor.

— Obesice ga čim stane na noge
— primetio je Grev, jedan od naj-
neobičnijih tipova u bandi Džeka
Logana. Bio je mršav kao jarbol i
imao svetloriđu kosu.

— Dobro je što ste mi to rekli
momci. Misliću na to kada se neko
od vas nađe u sličnoj situaciji u ko-
joj je i Mekfri.

— Nisam ništa rđavo mislio gaz-
da verujte mi — mucao je ridoko-
si.

— O Mekfriju neko vreme ne mo-
ramo brinuti, treba misliti na onog
prokletog Holideja. Neka dvojica
od vas ostanu ovde, a ostali će jaha-
ti sa mnom u planine.

•
• •

Rančer Dejv Logan je stigao u
grad u rano popodnevno. Glavna ulica

je bila pusta. Samo je za prečku ispred konjušnice bila vezana dva konja: Danserov i Tejlorov. Dva lupēja su stigla pre rančera u grad.

Dejv Logan je sjahao ispred šerifske kancelarije i bez kucanja ušao.

— Šta je sad opet? — uzviknu mu mladi čuvar zakona?

Rančer se sruči u stolicu umoran od dugog jahanja.

— Hoću da razgovaram s vama.

— To sam i očekivao.

— Šta će sad biti?

Ove četiri reči predstavljale su pitanje o gotovo nerešivom problemu čitavog grada pa i pokrajine.

— I baš vi nadoste da mi postavite takvo pitanje — promrsi šerif gorko. — Mene baš pitate.

— A koga bih inače. Vi ste šerif.

— Bolje bi bilo da pitate svog brata Džeka.

Loganovo lice se natušti.

— Spustite zvezdu na sto i otiđite na ranč vašeg oca, pa vam se ništa neće dogoditi Bobe.

Mladi čuvar zakona pogleda Dejva pravo u zenice.

— Zar sam samo ja problem? Mojim odlaskom kažete da bi sve bilo rešeno. Ne verujem. Vaš brat Džek je počinio mnogo zla, ali se neće zaustaviti.

— Govorite sa Dokom Holidejem Dadi — promenio je rančer temu. Bilo mu je nezgodno da dalje govori o Džeku. Možda je bolje da on napusti grad.

— To hoću svakako — prihvatio je šerif.

U tom trenutku glavnom ulicom Rapid Sitija ponovo odjeknuše pucnji.

Džordžijanac je izašao iz saluna s namerom da ode preko i obiđe svog konja. Odjednom zazviždaše meci i proleteše pored Dokove slepoočnice. Holidej se u tri koraka vratio do ulaza u salon.

Glavna ulica je bila pusta od strelca ni traga. Rančer i šerif Dadi izađoše ispred vrata kancelarije. Gledali su niz ulicu i u prvom trenutku primetili samo Holideja. Vlasnik saluna je stupio na trem. Bio je to čovek uvek spreman na šalu.

— Ako se ne varam, Dok, vi u gradu nemate baš puno prijatelja.

— Ako tako mislite najbolje bi bilo da ne stojite blizu mene.

Samo što je Holidej to izgovorio, a ulicom opet odjeknu pucanj. Usijano olovo se zari odmah iznad glave krčmara u okvir vrata.

— Prokletstvo, ovi su se okomili na mene — uzviknuo je mršavi Rivel i odmah šmugnuo nazad u lokal.

Džordžijanac je baš čekao ovaj metak. Sada je bar znao odakle meci dolaze: sa suprotne strane ulice tamo gde se nalazi konjušnica.

— Nebesa, Dok, ulazite konačno! — pozivao je vlasnik lokala.

Dok se nasmeja.

— Verujete li da će u tom slučaju momci mirno otići nazad kućama?

— U pravu ste, u to zaista ne verujem.

Džordžijanac je posmatrao dvojicu ljudi koji su upravo prelazili ulicu: mladog šerifa i rančera Dejva Logana.

Ne gledajući Holideja u oči, Dadi mu reče:

— Idite u salon Holideje! Ono što

ovde sada treba srediti moj je posao.

Džordžijanac mu uzvрати:

— Upravo takav savet sam ja vama hteo da dam.

— Ja sam taj koji nosi zvezdu.

*
* *

Tejlor, nekada kuvar, sada član razbojničke družine ležao je ispred Dansera. Ovaj je nišanio iznad njegovog ramena.

— Prokletstvo, odmah sam rekao da je ludost pucati na njega. Rastojanje je preveliko. Osim toga, imali smo sasvim drugačiji zadatak.

Vođa bande „Divlji Džek” dao im je nalog da stupe u vezu sa doušnikom, sedlarom Rinom Mek Kone-rom. Čak su dobili novac da daju doušniku.

Sedlar je trebalo da stupi u vezu sa Dokom Holidejem i sa njim razgovara, kako bi saznao kakve su mu namere.

— Prokletstvo, gleda baš ovamo prema nama — uzviknu Tejlor. U tom trenutku odjeknuo je pucanj, oglasio se Holidejev kolt. Danser je kriknuo pogođen. Tejlor, izgubi kontrolu nad sobom. Hteo je da osveti prijatelja misleći da je smrtno pogođen! Na taj način su se dva razbojnika odala!

Bob Dadi i rančer su uleteli u salun da se zaklone.

— Sve ovo možemo vama da zahvalimo — jeknu rančer.

Holidej na to nije obraćao pažnju, bio je usredsređen na strelce iz zasede.

*
* *

Ranjenog razbojnika doneli su u lekarevu kuću. Stari lekar Valter odmerio je kockara od glave do pete.

— Jeste li ga vi sredili mister? — pritom je pokazao na onesvešćenog Dansera.

Dok Holidej se naslonio na pisaći sto.

— Da to nisam učinio sada bih ja ovde ležao. Metak mu se nalazi u desnom ramenu, možda je pri padu polomio još neku kost.

— Moraću da se pobrinem za njega.

Šerif priđe lekaru.

— Mi vam više nismo potrebni doktore?

— Ne, niste mi potrebni. Međutim, hteo bih da vam dam jedan savet šerife: Pobrinite se da ovaj Holidej nestane iz grada. Nemam nameru da od svoje kuće pravim bolnicu.

Možda bi Džordžijanac sam još istog dana napustio grad. Čak je imao tu nameru. Što se to nije dogodilo, krivicu je snosio baš šerif Bob Dadi. On je naime, prišao Holideju, stao do njega uz šank i rekao šapatom:

— Dok, ovako više ne ide, morate napustiti grad.

Iako je bio očevicac svega što se odigralo i znao da Holidej ne snosi nikakvu krivicu, to je rekao. Brzo je zaboravio da Holideju možda duguje život. Jasno, time je izgubio sve simpatije kod slavnog kockara.

— Ostaću šerife — uzvratio je suvo. — To jest odjahaću kad to bude meni odgovaralo.

— Vi ste u opasnosti Dok.

— Često sam bivao u opasnosti, šerife.

— Ne poznajete vi tog „Divljeg Džeka”.

— I tu pesmu sam često slušao.

— On će vas ubiti, Dok.

— To su mnogi pokušavali.

Dok je ova rasprava u salunu trajala, razbojnik Tejlor je neprimećen napustio grad, ostavivši Dansera. Samo je vodio za uzde prijateljevog konja.

*
* *

Zvao se Džef Randler, bio je visok i plećat, lica izbrazdanog mnogim borama. Oči su mu imale olovnosivu boju, bio je traper. Mogao je imati najviše pedeset godina. Nosio je krznom postavljeni kaput, pantalone i šubar. Konj mu je izgledao iscrpljen i star. Samo, prvi pogled je varao. Gospodar ga ne bi dao ni za hiljadu dolara. Isto toliko, smatrao je dragocenom i vrednom svoju pušku. I ona je bila veoma stara. Lovac je vodio tovarnog konja gotovo presamićenog pod teškim kožama. Konj kojeg je jahao, zatim tovarni konji i Rangler bili su već mnoge godine vezani čvrstim prijateljstvom. Svake zime povlačili bi se u planine i podnosili hladnoću, glad i oluje zajedno.

Traper Džef Randler krenuo je u Rapid Siti. Želeo je da kao i svake godine proda kože. Dobro je poznavao put kojim je išao. Bilo je kasno popodne. Nebo je bilo sivo kao kameniti vrhovi planina. Iznenada, pucnji prekidoše tišinu i višestruko odjeknuše odbijajući se o kamene obronke. Tovarni konj zarza i prope se na prednje noge. Odmah zatim klonu na kameno tle.

Džef Randler je brzo iskočio iz sedla, uz put je izvukao pušku iz futrole i legao zaklonjen telom ubijene životinje. Uspeo je da se zakloni pre nego što je odjeknuo drugi pucanj. Počela je žestoka borba. „Divlji Džek” je sa četvoricom ljudi bio zaklonjen iza kamenog ispusta. Bili su uz njega Grev, Roberts, Smit i Belin.

— Grom i pakao. Još je živ — promorsi Logan ljutito.

Borba je potrajala tako da je Logan došao u stanje belog usijanja.

— Proklete budale — grdio je svoje ljude. — Nama nije potrebna konjska pečenica, nego skupa krzna. Vođa je vratio kolt u opasač i doviknuo iz sveg glasa:

— Povedite svog konja i gubite se. Ovo dosada je bilo samo upozorenje, pravi vatromet tek nastaje.

— Šta hoćete od mene?

— Tvoja krzna, ali ne i konja.

— U redu, slažem se. Možete uzeti krzna, ali ko mi garantuje da mi nećete pucati u leđa.

— Ja. — Odgovorio je Džek Logan.

— Ko ste vi — pitao je traper i sam svestan besmislenosti tog pitanja. Grozničavo je razmišljao kako da se izvuče. Ako ga budu pustili da odjaši možda će ipak stići do Rapid Sitija. Možda će uspeti da sakupi nekoliko ljudi i krene sa njima u poteru za razbojnicima.

Džek Logan je bio nestrpljiv. Nije želeo dalje da zebe. Međutim, dogodilo se nešto što je iz osnove izmenilo situaciju.

*
* *

Debeli razbojnik Tejlor je krenuo na put koji je za njega predstavljao pravo mučenje. Prvo i prvo, teško mu je bilo da sedi u sedlu. Osim toga, strahovao je od gazde. „Divlji Džek“ će pobesneti kada bude saznao šta se dogodilo u Rapid Sitiju. No, šta je mogao drugo da čini, ako je hteo da spase goli život. Bila je zaista prava veština već i to što mu je uspelo da sa oboj konja neprimećen napusti grad.

Tejlor je upravo stigao do klanca, mesta koje je bilo određeno za napad na traperu. Odjednom podiže glavu i napregnuto oslušnu.

— Zar ovo nisu pucnji? — promrsio je. — Bolje da sačekam da srede tog momka i dođu do plena. Tada će i „Divlji Džek“ biti bolje volje. — Kad je pucnjava umukla nastavio je put ne sluteći da je u pitanju samo kratko zatišje. Čak je poterao konja galopom, da bi što pre stigao i ostavio utisak da je i sam učestvovao u napadu.

Džeka Logana je strpljenje potpuno izdalo.

— Sada je zaista kraj — vikao je iz sveg glasa. Hteo je još nešto da kaže, ali su mu reči zastale u grlu. Prvo je čuo topot kopita, a onda ugledao debeljka, lica pocrvenelog od napornog jahanja.

— Nazad Tejlora — urlao je Logan.

Tejlora je video svog gazdu iza stene i pokušao da okrene konja, ali mu to nije uspelo.

Džef Randler je dejstvovao munjevit. Podigao je nošku, nanišanio i povukao obarač. Tejlora konj je bio na mestu mrtav. Lovci retko promaše cilj.

Debeljko je ležao kraj konja i je-

čao. Pokušao je da se uspravi, ali ga je traperov glas prikovao za tle.

— Ne mrdaj čoveče inače će ti sledeći metak biti u glavi.

Razbojnik pogleda svog gazdu.

— Ostani da ležiš Tejlora, — naredi mu Logan sa neskrivenim gnevom u glasu.

„Divlji Džek“ je zaista bio gnevan i to više na sebe nego na Tejlora. Trebalo je da ga pusti da nastavi put, pa tako traper ne bi znao da pripada njihovoj bandi. Sada je vođa razbijao glavu šta dalje. Nerado je žrtvovao svoje ljude, a naročito ovog debeljka. Poznavao ga je još kao dete, jer je bio na očevom imanju kuvar. Traper im istina ne može umaći, ali je sada držao Tejlora u šahu.

— Hej traperu, šta smeriš?

— Napustiću ovaj zaklon i ovo mesto ali samo s ovim čovekom.

„Divlji Džek“ odahnu s olakšanjem. Sada se samo radilo o tome da se dokopaju krzna. Znao je da traper i Tejlora ne mogu daleko stići.

— Što se mene tiče, debeljka možeš povesti.

Traper se ujede za usne. Bio je suviše pošten čovek da bi shvatio zamku. Razumeo je ovu primedbu kao potvrdu da debeljko nije član bande, nego samo slučajni poznanik.

Međutim, Tejlora je drugačije reagovao. Lice mu je pozelenelo, a oči gotovo ispale iz duplji. Zar je to moguće? Zar gazda hoće da ga pušti, ostavi na cedilu.

— Džek — vikao je izbezumljeno — ne misliš to valjda ozbiljno?

Logan nije reagovao. Najzad, nije mogao da dovikne Tejlora šta smeri.

Na čelu debelog razbojnika poja-

vile su se krupne graške znoja. Gle-
dao je psećim očima gospodara i če-
kao uzalud odgovor.

Dobio ga je od Džefa Randlera.

— Ja mislim ozbiljno.

Tejlor je uzalud lupao glavu ka-
ko da se izvuče iz ove situacije.
Žestoko je opsovao. Međutim, ta
psovka nije bila upućena traperu,
nego Džeku Loganu.

— Ti prokleti ludače! Za tebe sam
žrtvovao sve službu kod tvog bra-
ta, svoju budućnost i svoje časno
ime.

Zaorio se grohotan smeh.

— Mora biti da sam te loše razu-
meo debeli. Nisi valjda spomenuo
svoje dobro ime? Ako se ne varam,
izgubio si ga još pri rođenju.

Tejlor nije imao smisla ni za ka-
kve šale, naročito ne ovakve. Podi-
gao je preteći pesnicu prema kame-
noj izbočini i vikao:

— Ako se izvučem živ iz ovoga
Džek, slomiću ti vrat.

— To nije trebalo da kažeš — uz-
vratiti Logan i prostreli Tejlora po-
gledom.

— Još ću ti nešto reći Džek, i to
ono što nikad nećeš zaboraviti: do-
voljno si dugo gospodario sa mnom,
krajnje je vreme da jednom saznaš
istinu.

— Nestrpljiv sam da je čujem,
Tejlore.

Zaslepljeni od gneva ni jedan ni
drugi nisu mislili na čoveka sprem-
nog na sve da bi spasao ne samo
život nego i krzna zbog kojih je ce-
lu jednu surovu zimu proveo u pla-
ninama. U tom trenutku pod sivim
nebom Dakote, Džek Logan i Taj-
lor su postali krvni neprijatelji.

Džef Randler je zaključio da nje-
gove šanse rastu. U ovakvoj situaci-

ji ništa bolje nije mogao da poželi.
Sada je znao pouzdano da čovek po
imenu Tejlor pripada razbojničkoj
družini. Nije međutim, bio načisto
kako da ovu okolnost iskoristi.

— Polako čoveče polako, dovič-
nuo je debeljku. Zaboravili ste na
metak koji može da izleti iz svake
cevi.

Nekadašnji kuvar okrete svoju de-
belu glavu prema Randleru. Nalazio
se između dve vatre: ovde traper sa
puškom na gotovs, a gore Džek Lo-
gan. Podigao je ruku da umiri lov-
ca.

— Bez brige amigo, ja vam neću
pobeći.

Tejlor okrete sada glavu prema
kamenitom obronku, iskezio je zu-
be kao vuk koji reži.

— Ići ću s njim gazda, i to čak
rado, jer s tobom više ne želim da
imam posla. Jedno ipak nemoj za-
boraviti: Otići ću u Rapid Siti ispri-
čati ljudima dosta stvari o tebi. Mo-
žda ću uspeti čak da nagovorim
Dansera i Mekfrija da šerifu kažu
istinu.

Ove reči pogodile su Džeka Loga-
na kao udarac biča. Prebledeo je
kao kreč.

— Šta je s Danserom?

— Ako je živ, u zatvoru je. Ako
je mrtav sutra će ga sahraniti na
mesnom groblju.

— Šta to trabunjaš? Danser u
zatvoru? Hajde govori konačno šta
se dogodilo?

— Ako gospoda imaju nameru da
nastave razgovorom, možda bih ja
mogao da se pozdravim, umeša se
traper.

Džek Logan mu odbrusi.

— Nosite se do đavola. Možete
napustiti dolinu s ovim brdom mesa

ili bez njega, kako vas je volja. Samo krzna ostavite. — Onda se ponovo obrati Tejloru: — Hajde govori šta je sa Danserom?

— Hteo je da likvidira Doka.

— Ja sam vam rekao da tog revolveraša prepustite meni.

— Nisam uspeo da ga sprečim, gazda.

— Zbog toga bi trebalo da te ubijem.

Debeljko se trže. Dugo je poznavao „Divljeg Džeka” i znao koliko je impulzivan.

— Nije bila moja krivica, Džek.

U tom se Džef Randler uspravio. Držao je pušku na gotovs.

— Vreme je da krenemo — upozorio je Tejlora i stao pored konja. Više se nije plašio razbojnika. Neka samo uzmu krzna, on će naći načina da ih ponovo dobije.

Tada se umešao Logan.

— Možeš odjahati Tejlore, ali jedno zapamti, ako bilo ko od vas dvojice šušne samo jednu reč o ovome što se ovde dešava, obojica možete pisati testament.

— Napred — naredi lovac i potera konja. Debeljko ga je pratio uplašeno se osvrćući prema Loganu.

Posle izvesnog vremena traper zaustavi konja.

— Vi se dakle zovete Tejlor. Kako se zove čovek kojeg ste oslovili — gazda?

— Trebalo je da ga sami pitate — glasio je odgovor.

Randler podiže pušku.

— Vi ste izgleda zaboravili da ću vas ja predati prvom šerifu.

Tejlor se usiljeno nasmešio. Upravo je razmišljao o tome kako bi bilo da ovom traperu pošalje jedan metak među rebra.

Randler kao da mu je pročitao misli.

— Možda biste bili govorljiviji kada biste mi predali vaš kolt.

Pred cevi uperene puške debeljko nije imao drugog izbora, morao je da preda oružje. Pri tom je razmišljao kako da zauvek pobegne iz ove pokrajine.

Nastavili su put. U međuvremenu se spustila noć. Nebo je bilo pokriveno hiljadama zvezda. Predeo je osvetljavao mesec svojom bledom svetlošću. Stigli su u grad pred ponoć. Kroz prozor „Big Bad” saluna padala je svetlost na raskvašen sneg glavne ulice. Lovac i Tejlor kliznuše iz sedla i vezaše konje za prečku.

— Nije loša zamisao lovčice da prvo svratimo u salun primeti debeljko.

— U šerifskoj kancelariji je mrak, inače bi smo tamo otišli.

Sve oči su bile uprte u dvojicu ljudi koji su tako kasno stigli u salun. Čak je i prekinuta partija pokera. Za jednim od kockarskih stolova sedeo je Džon Henri Holidej. Preko puta njega pogružen sedeo je Rin Mek Koner, doušnik. Sve dolare koje je dobio od Džeka Logana već je izgubio. I ne samo njih, nego i svoj sopstveni novac.

Dok Holidej je gledao karte koje je upravo dobio. Bio je jedini koji nije obraćao pažnju na dvojicu pridošlica.

Krčmar je poznavao obojicu, Džefa Randlera, a i razbojnika.

— Helo Džef — pozdravio je srdačno trapera. — Vratio si se iz planina. Kakav je plén bio ove zime?

— Traper se kiselo osmehnu.

— Plén? Da, bilo ga je. Sada negde gore u Crnim planinama. Jedinu kožu koju mogu da prodam je

ova. Pri tom pokaza na debelog razbojnika.

Nekolicina gostiju u salunu prснуše u smeh. Šerif Bob Dadi se nije smejao. I on je poznavao sve ljude, pa je tako znao da je Tejlor od Loganovih ljudi.

— Gde je tvoj gazda? — upitao je oštro.

— Gde je tvoj gazda? pitao sam već — ponovio je Dadi ljutito, pošto. Tejlor nije hteo da odgovori.

Debeljko se zlorado smeškao, sećajući se teških trenutaka u Crnim planinama. Bilo je pravo zadovoljstvo osvetiti se Loganu.

— On je u Crnim planinama, šerife. Da budem još precizniji, traper i ja smo ga videli na prelazu koji vodi do visoravni.

— Šta Džek Logan tamo traži?

— Logan? Džek Logan? — uzviknu traper s nevericom. Poznavao je Deva Logana, mladog Džonija, a i „Divljeg Džeka“. Zar je moguće da ga je sin bogatog rančera napao u planinama.

Tejlor se sve vreme zadovoljno smešio.

— Cenim da ga više nećete naći tamo na istom mestu, Dadi.

Dok Holidej je ovaj razgovor pratio s interesovanjem, iako nije dizao pogled sa karata. Odjednom se obratio svom suigraču:

— Dakle mister Mek Konere, hoćemo ili da nastavimo igru? Možda nemate više para?

Doušnik se izveštačeno osmehnulo.

— Imam ja para više nego što vi sanjate — slagao je ne trepnuvši i izvukao iz džepa nekoliko izgužvanih novčanica.

— Ol rajt, ja idem, a vi?

Mek Koner je ponovo izgubio. Li-

ce mu je pobledelo. Drhteći od gneva procedio je kroz zube:

— Vi igrate falš. Pritom je ustao sa stolice.

Džordžijanac prvi put nije reagovao na ovakvu uvredu. Jednostavno je prečuo.

— Mislim da vam čaša viskija ne bi škodila mister — primetio je tiho.

Debeljko je sve vreme razmišljao kako da iskoristi pogodan trenutak i šmugne iz saluna. Međutim, traper ga ni za trenutak nije ispuštao iz vida. Sada otkako je saznao ko je čovek koji ga je napao, nada, da će se dokopati svojih krzna, bila je još veća.

Sa svoje strane, Rin Mek Koner je zažalio zbog uvrede koju je nanio Holideju. To mu je uostalom pokvarilo planove. Mislio je na zadatak dobijen od Džeka Logana. Trebalo je da sazna šta ovaj prokleti Dok Holidej namerava u gradu, s kim duva u isti rog u Rapid Sitiju, i kad namerava da otputuje.

Do sada ništa nije uspeo da sazna, jer je Džordžijanac davao krajnje neodređene odgovore. Znao je uostalom s kim ima posla. Otkrio je da je sedlar doušnik Džeka Logana, što i nije bilo teško. Mek Koner je vrlo nespretno postavljao pitanja.

Doušnik je pokušao da popravi situaciju.

— Možda ste u pravu Dok, jedan viski mi ne bi škodio.

Holidej se nasmeja i dade krčmaru znak.

— Ovo ide na moj račun.

Napregnutost u lokalu počela je da popušta.

Bob Dadi se odvojio od šanka i priđe Randleru.

— Šta se zapravo dogodilo u planinama?

— Zar još uvek ne možete da pobja)ti umlhÖy bfkspz. Ááj vežete činjenice šerife, — promrsi lovac. trljajući zapuštenu bradu.

— Čovek može svašta da pomišlja, ali je najjednostavnije da vi ispričate šta se u Crnim planinama odigralo.

U tom trenutku se Tejlor umeša u razgovor. Naumio je da poštoto lično naudi Džeku Loganu.

— Možda bih ja mogao da vam ispričam, šerife. Ako mi budete dali reč da ću još danas moći da napustim grad, saznaćete od mene toliko stvari da ćete Džeka Logana moći da pošaljete na vešala.

Prišao im je rančer Dejv Logan umornog lica.

— Na tvom mestu Tejlora dobro bih razmislio pre nego što otvorim usta.

— Mladi šerif nestrpljivo odmahnu rukom.

— Ovo je moja stvar Logane, pa je bolje da se držite po strani.

Rančera niko nije mogao da zaustavi. Konačno, radilo se o njegovom bratu, bratu koji nosi ime Logan. Nije se smelo dogoditi da ovaj debeli Tejlor povlači to ime po blatu.

Debeljko isturi glavu kao grabljiva ptica. U očima mu se videla neutoljiva mržnja. Od poslednjeg susreta sa „Divljim Džekom“ u njegovoj glavi postojala je samo jedna jedina misao, osvetiti se svima koji se zovu Logan.

— Vi me nećete sprečiti rančeru, da kažem šta želim. To više ni Džek ne može. On je đavo, lešinar. Ljudi moraju da ga osude za razbojništva koja je počinio.

Oči svih ljudi u salunu bile su upravljene na Tejlora. Najzad, mogu da saznaju istinu o „Divljem Džeku“, istinu koju su slutili, ali koju dotada niko nije mogao da kaže.

Dejv Logan se smrtnički problemio.

— Tejlora zaveži! Bar ti dobro poznaješ Džeka. Ako sazna i jednu jedinu reč koju si ovde izgovorio, bićeš pokojnik.

Debeljko prsnu u meh.

— Jeste li čuli gospodo. Tako govori Džekov brat. Treba da izgubim život ako kažem istinu o toj propalici. Ne rančeru, niko me neće sprečiti, ne više. Prošla su vremena kada sam jahao u društvu tog glavoseče. Neka potraži drugu budalu, ja želim samo što dalje odavde.

Na čelu Boba Dadija usekla se duboka bora. Znao je da je blizu cilja. Niko izuzev ovog Tejlora neće mu reći pravu istinu o Džeku Loganu.

— Već sam vam kazao Logane da je ovo moja stvar. Svi mi imamo prava da saznamo šta vaš brat radi u planinama. Hoćemo da saznamo takođe ko krade goveda sa pašnjaka mog oca, i ko je naložio Mekfriju da puca na mene. Na to imamo i te kako prava, rančeru. Mogu da shvatim da vam neće biti prijatno da sve to saslušate.

— U pravu ste šerife. No, šta ja sa mojim zahtevom da me pustite kad dam izjavu?

Bob Dadi krišom pogleda prema gradonačelniku. Zbog čega Flin Ston nije uz njega i ne podržava ga u ovoj teškoj situaciji. Konačno, nije dugo šerif i nema iskustva, potrebna mu je pomoć.

Međutim, gradonačelnik Rapid

Sitija nije reagovao. Naravno, uhvatio je upitan pogled mladog čuvara zakona, ali je odmah spustio glavu i kao hipnotisan piljio u svoju čašu.

Dejv Logan je odustao. Nije više pokušavao da učutka razbojnika Tejlora, samo je napregnuto čekao šerifov odgovor. Od toga je sve zavisilo. Za Logana je taj odgovor bio poražavajući. U tom trenutku je dobar glas porodice Logan bio zauvek sahranjen.

Mladi šerif Bob Dadi je morao sam da donese odluku i sam snosi svu odgovornost. Nije mu bilo lako. Najzad, plavokosi Džoni je bio njegov prijatelj, cenio je mnogo i Dejva, i ranije je često sa ocem odlazio na njegov ranč. Bili su dugo dobri susedi i često jedan drugom pomagali kada je to bilo potrebno. Između njihovih pašnjaka nije bilo ograde.

Sada je to predstavljalo prošlost. Nije smeo da prihvati zvezdu. Kada je već primio, mora da zastupa zakon u ovom gradu čak i pod cenu da izgubi prijatelja.

— Tejlora ja mogu da vam dam takvo obećanje samo ukoliko utvrdim da niste učestvovali u napadu na Džefa Randlera. Govorite, ali mislite na ovo što sam vam upravo kazao. Samo pod tim uslovima mogu da držim reč.

Razbojnik je sijao od zadovoljstva, znao je da će biti slobodan čim ispriča svoju priču.

— Ol rajt šerife, budite bez brige. Sa napadom na Randlera nemam ništa. U to vreme bio sam sa Danse-rom u gradu.

U tom trenutku Dok Holidej prvi put pogleda prema šanku. Meci koji

su pre nekoliko sati zviždali glavnom ulicom bili su namenjeni baš njemu.

Bob Dadi glasno udahnu vazduh.

— Dakle Danser nije bio sam? A sad pričajte Tejlora. Kakav ste na-log dobili od gazde.

Debeljku je bilo svejedno. Prekinuo je sa Džekom Loganom pa prema tome nije trebalo da ima obzira ni prema Rinu Mek Koneru.

Doušnik sedlar je pozeleo da se pod njim otvori i da propadne u zemlju.

— Tejlor se glasno nasmeja uhvativši Mek Konerov pogled. Od-mah je upro prstom na sedlara govoreći:

— On bi mogao takođe da vam štošta ispriča šerife, a i vaša mister Stone. Uostalom, i vi bi ste mogli dosta da čujete od ovog sedlara Dok Holideju.

Kockar ustade, sakupi karte i stavi ih u džep, a onda se uputi prema šanku. Stao je tik ispred Tejlora.

— Šta bi to mogao meni da priča?

— Ja ću ga pitati Dok — uzvratí debeljko.

Mek Koner je osećao kako ga podilazi jeza. Spopao ga je ogroman strah, jer je nalazio nešto opasno i uništavajuće. Najednom je shvatio da izlaza više nema. I on mora napustiti grad ako želi da se spase. Ako se sada bude otkrio šta je činio u Rapid Sitiju, građani će ga linčovati. No kako da napusti krčmu pre nego što izdajica Tejlor počne svoju priču?

Ispred njega je stajao Dok Holidej, a iza njega šerif Dadi.

Dok Holidej mu priđe i zagleda se u njegove uplašene oči.

— Ja bih vam savetovao da govorite mister Mek Konere.

Doušnik je nervozno nameštao kragu na košulji, jer mu se činilo da ga neka nevidljiva ruka davi. Na bledom čelu pojavile su mu se graške znoja.

— Ne znam šta bih mogao da ka-
žem — mućao je zbunjeno. — Ja
sam mali zanatlija i sa Džekom Lo-
ganom nemam ništa.

Te reči je Tejlor propratio gro-
hotnim smehom.

— Sada bi hteo da nema ništa sa
njim, ha ha!

Mek Koner nije imao kud.

— Džek Logan me je ucenio —
jedva je uspeo da proslovi.

Tejlor lupi pesnicom u šank.

— Ucenio? Ti to bedniče nazivaš
ucenom. Džek ga je plaćao dolari-
ma, koje smo mi morali da zaradi-
mo.

— To nije istina! — vikao je sed-
lar očajan.

— Dakle hoćeš da tvrdiš da lažem
bedniče? Hoćeš li takođe da tvrdiš
da ti danas nisam doneo dolare od
Džeka. Možda bi mogao da ispričaš
Holideju za šta su ti dolari imali da
posluže.

— Ja sa tim prokletim razbojni-
kom nemam ništa, od njega nisam
dobio ni cent!

Šerif Bob Dadi preseče ovu ras-
pravu.

— Dosta nadmudrivanja, želim
da se ova stvar što pre privede kra-
ju.

— I ja takođe — složi se Tejlor i
poče da priča sve što se dogodilo u
Crnim planinama danas, a i ranije.
Isto tako govorio je šta su činili na
pašnjacima starog Dadija.

Bila je to tako grozna priča da su

građani Rapid Sitija okupljeni u sa-
lunu, s mukom u nju mogli da po-
veruju.

Kada je okončao, Tejlor zatraži
od krčmara viski, ispi ga, a onda
se obrati Holideju:

— A sada ste vi na redu Dok.
„Divlji Džek” je sebi uvrteo u gla-
vu da vas izbaci iz čizama. Sigurno
ćete se smeјati, ali je želeo da taj
posao lično obavi. Danser, ta neiz-
lečiva pijanica htela je da mu usk-
rati takvo zadovoljstvo. Cenim da
mu to Džek neće oprostiti. No, bu-
dite mirni Dok, Džek će ovamo si-
gurnu doći ne zvao se ja Tejlor. Is-
tina, znam da sa vama ne može da
izađe na kraj. Tako ćete vi konačno
srediti prokletog uobraženog Džeka
Logana. Metak koji mu budete pos-
lali među rebra imaće moj blagoslov.

Ove reči teško su pogodile Dejva
Logana. No, šta je mogao da čini.
Za nekoliko sati ceo grad će saznati
kakvog brata ima.

Dok Holidej je bio na neki način
pogođen Tejlorovim rečima. Prišao
je saraču pitajući ga:

— Imate li još šta da izjavite?

— Ne bih imao više šta da kažem.

Rekao je istinu. Sada su ljudi u
salunu znali šta se dogodilo i ko je
Džek Logan. Ništa se više nije mog-
lo dodati ni oduzeti.

Dejv Logan je gledao u zemlju.
Lice mu je bilo sivo, hteo je da
spreči sramotu, da spase ime, ali ni-
je uspeo. Mislio je na svog mladog
brata Džonija koji leži na ranču po-
vređenog lica, lica izbrazdanog ma-
muzama njihovog brata Džeka.

Dok Holidej je bacio na šank ne-
koliko novčanica i uzeo ključ svoje
sobe. Bez reči je krenuo uz stepe-
nice.

Šta ga se uostalom tiče ako građani Rapid Sitija jedan drugome međusobno izbijaju zube. Reči razbojnika Tejlora nisu ga uplašile.

Strah?

To osećanje Džordžijanac nije poznavao. Neka taj „Divlji Džek” samo dođe.

Džon Henri Holidej je bio čovek koji se nikoga i ničega nije plašio. Istoričari su tvrdili da je mladi lekar iz Bostona čak tražio smrt.

•
•

Pošto je Džordžijanac otišao u svoju sobu u salunu se odigrala uzbudljiva scena.

Bob Dadi spusti ruku na rame razbojnika Tejlora.

— Moraćete da ostanete do sutra Tejlora, — rekao je odlučno.

Razbojnikovo lice dobilo je boju kreča. Mislio je na Logana. Bilo je moguće da se gazda još ove noći pojavi u gradu. Prema tome, ne sme dozvoliti da prenoći u Rapid Sitiju. Mogao je da pretpostavi šta će se dogoditi kad Džek bude saznao da ga je odao.

— Vi ste mi dali svoju reč šerife. Ja sam vas dosada smatrao častnim čovekom — jadicovao je razbojnik. — Svi u salunu su čuli da ste mi obećali slobodu ako kažem istinu o Loganu.

Tog obećanja međutim, niko više nije mogao da se seti. Svi su gledali u zemlju, ili jednostavno okretali razbojniku leđa.

Bob Dadi, čuvar zakona, osećao se sateranim u tesnac. Šta da čini? Ne može tek tako da pusti ovog razbojnika da ode. S druge strane, dao je

svoju reč. U pomoć mu je priskočio gradonačelnik: bila je to medveđa usluga. Flin Ston je već bio star čovek. Mnogo štošta je prevalio preko glave i dobro poznavao život. Nikada nije bio ni junak, a ni kukavica. Dejv Logan mu je bio prijatelj pa je hteo da mu pomogne. Rančer je zaista krišom dobacio gradonačelniku molećiv pogled koji je ovaj dobro shvatio. Ston je tačno znao šta će se dogoditi ako „Divlji Džek” nađe izdajicu u gradu.

Ubistvo!

To se nije smelo dogoditi. Nisu to želeli ni rančer ni gradonačelnik. Na današnji dan bilo je već dosta krvi proliveno. Neka bedni Tejlor ide ako hoće u sam pakao, najvažnije je da zauvek napusti Rapid Siti.

— Vi ste mu dali reč Dadi — podsetio je Ston mladog šerifa ne podižući pogled sa svoje čaše.

— Da, dao sam reč mister Stone — potvrdi Dadi — ali vi ste isto tako čuli, a i svi ostali, da je momčad Džeka Logana obična razbojnička banda.

Gradonačelnik sleže ramenima, pa onda pogleda Dejva Logana. Rančer je neprimetno klimnuo glavom. Flin Ston spusti čašu na šank.

— Dadi, vi ste još veoma mlad čovek. U ovoj divljoj zemlji vlada dovoljno nezakonitih običaja. Zlo bi bilo još veće ako se ljudi ne bi mogli osloniti ni na reč jednog šerifa. Pustite tog lešinara neka ide do đavola. Cenim da negde u Sjedinjenim državama već postoje vešala na kojima će ovaj momak jednog dana izvršiti svoj prljavi život.

Tejlor se smešio. Kamen mu je pao sa srca, jer je već strahovao od najgoreg.

— Čuli ste šta je rekao šerife. Dakle mogu li da idem?!

Bob Dadi mračno odmeri razbojnika. Razbijao je glavu tražeći neko rešenje. Nije bilo prvi put tog dana da proklinje čas kada je prihvatio zvezdu. Želeo je da Tejlora zadrži u gradu iza jakih gvozdenih rešetaka jer bi to bio najbolji mamac za Džeka Logana. S druge strane, nije hteo da pogazi reč koju je dao, jer mu to njegov stari otac nikad ne bi oprostio.

Rančer Dejv Logan je video oklevanje na šerifovom licu. Prišao je šerifu i spustio mu ruku na rame.

Mladi čuvar zakona pogleda rančera u oči još uvek nije mogao da shvati šta se krije iza ove molbe.

— Ne razumem vas mister Logane. Mislim da je u vašem interesu da ovog lupeža uhapšim.

Rančer umorno odmahnu glavom.

— Učinite ono što vam je gradonačelnik rekao. Možda ćete kasnije jednom shvatiti da ste time i meni učinili uslugu.

— U pravu je — potvrdi Flin. Tako je bolje.

Dadi bespomoćno podiže ruke svestan da će učiniti grešku, no, šta je mogao da učini kada su ga bukvalno naterali na takav korak. Najzad, ova dvojica su poznavali zakon, ovaj grad i celu pokrajinu bolje od njege. Nije mu ništa drugo preostajalo.

— Gubi se lupežu — doviknuo je Tejloru dodajući — ali jedno zapamti zauvek, ako se ikada pojaviš u Rapid Sitiju strpaću te u zatvor. U tom slučaju bi do kraja života mogao da gledaš sunce samo kroz rešetke.

Tejlor odahnu s olakšanjem. Ove reči bile su prava muzika za njegove razbojničke uši. Odlučio je da još

ove noći odmakne što je moguće dalje od Rapid Sitija. Isto tako, rešio je da više nikada ne kroči nogom na teritoriju Južne Dakote.

— Mene u ovom prokletom gnezdju nećete videti više šerife. Ako se ne varam, ni vi nećete imati prilike da svoje oči dugo koristite.

Bob Dadi pobede. I to ne od straha, nego od nemoćnog gneva.

— Gubi se i to brzo, dok se nisam predomislio. — Doviknuo je za razbojnikom, pri tom mu je ruka pala na dršku kolta.

Debeljko je već bio na izlazu, okrenuo se i doviknuo gostima:

— Zbogom gospodo!

U salunu je posle Tejlorovog odlaska vladala neprijatna tišina. Tako se jasno mogao čuti topot kopita konja koji je grabio galopom iz grada.

Tejlor je napustio Rapid Siti. Nikada se nije vratio u Dakotu, jer ga je sudbina sprečila. Dole u državi Kolorado u malom planinskom naselju Riko, poginuo je od ruke jednog drvoseče.

Tišinu je prvi prekinuo traper.

— Dajte mi jedan viski krčmaru. Bila je to prva čaša koju je Randler naručio te večeri.

— Onoga smo se oslobodili — primeti Rivel, vlasnik lokala pokušavajući svim silama da započne razgovor. Nadao se da će gosti ostati još neko vreme u salunu. Poslednjih meseci posao mu baš nije cvetao.

Nije se prevario, gosti su ostali.

Traper ispi čašu i naruči sledeću. Oslovio je rančera Dejva.

— Imate divnog brata, mister Logane.

Rančer je izgleda samo to i čekao. Lice mu je buknuo, uhvatio je tra-

pera za rukav i povukao ga prema stolu do prozora.

— Sedite mister Randler hoću da govorim s vama. Lovac je pristao preko volje. Lice mu je bilo umorno.

— Šta još ima da se govori, rančeru. Oteli su mi sve moje kože pa tako mogu na leto da prihvatim posao goniča krava, jer mi drugo ne preostaje.

— Ja ću vam platiti sva krzna, ali pod jednim uslovom.

Džef Randler iznenađeno podiže glavu.

— A to bi bilo?

Rančer se maši za džep i izvadi kožnu kesu i izruči njenu sadržinu na sto.

— Evo dolara kojim može da se plati dvaput više krzna nego što ste vi pretpostavljam imali. Možete ih uzeti i staviti u džep, ako mi obećate da mog brata nećete prijaviti.

Bradato lice traperu predstavljalo je sada odraz apsolutnog iznenađenja. S nevenicom je posmatrao rančera. Randler je znao šta se o bratu Loganu govori u pokrajini. Znao je kakve nevolje Džek stvara Dejvu, koji je eto spreman da učini sve da bi ga spasao zatvora.

Randler je bio dobročudan čovek, ali mu je ovakva plemenitost bila neshvatljiva. No, pre nego što je uspeo da reaguje na ovu ponudu u razgovor se umešao Bob Dadi.

— Nemojte prihvatiti mister Randler. Jednog sam moćao da pustim da ode, ali ću zato uhvatiti Džeka i naći krzna, ma da se nalazila i na najvišem planinskom vrhu. Dobićete svoja krzna dajem vam reč.

Rančer dobaci šerifu prekoran pogled. Zar ovaj žutokljunac mora u sve da se meša.

— To su moje stvari Dadi — rekao je šerifu, a onda se ponovo obratio traperu. — Ako poslušate ovog žutokljunca biće to na vašu štetu. Uzmite novac i učinite ono što sam kazao.

Džef Randler se češao iza uha. Pred njim je ležao veliki novac. Nikada toliko nije imao. Mogao je da kupi krzna i najmi dvojicu ljudi koji bi iduće zime krenuli s njim u planine.

Ponuđena mu je mogućnost da sebi obezbedi bolju sutrašnjicu. Šta ga se uostalom tiče taj mladi šerif. Do danas ga još nikad nije video. Rančera je poznao. Ako mu se pruža prilika da mu učini uslugu i pri tom sklopi još dobar posao, zbog čega ne bi prihvatio.

— Žao mi je šerife, ali ovi dolari ovde su mi sigurniji od ukradenih krzna koje ćete mi navodno doneti nazad.

Rančer odahnu.

— Dakle dogovoreno?

Traper potvrdi.

— O! rajt, mister Logane!

Bob Dadi žestoko opsova i nesvesno se uhvati za levu stranu grudi gde mu je bila prikačena zvezda. Najradije bi taj komad metala strgao i bacio ga na prljavi pod krčme. Međutim, uspeo je da se obuzda i odlučnim koracima napustio salun.

Taj trenutak hteo je da iskoristi doušnik, sedlar Rin Mek Koner. Grabio je prema izlazu i pre nego što je bilo ko u tome uspeo da ga spreči šmugnuo je u mrak.

Odlazak ovog razbojničkog doušnika prokomentarisao je prvi vlasnik saluna:

— Ni ovoga više nećemo videti.

Gradonačelnik mudro zaključio:

— Nismo mnogo izgubili.

U „FORUMOVOJ” EDICIJI
„OGNJEM I MAČEM” SVAKE
DRUGE SUBOTE
NAJPOPULARNIJI PISCI SVETA
VODE VAS NA UZBUDLJIVO
PUTOVANJE KROZ ISTORIJU

DOBRA
KNJIGA VIŠE NIJE SKUPA!

Jedino rančer Dejv Logan nije bio zadovoljan sedlarevim odlaskom. Naprotiv, više bi mu odgovaralo da ga je novi šerif stavio iza brave.

Rančer je razmišljao o tome kuda se sedlar uputio. Zaključio je da je najverovatnije otišao u Crne planine kod „Divljeg Džeka”.

Zaista, rančer je bio u pravu. Sedlar je jedan od malobrojnih koji je znao Džekovo sklonište i bez oklevanja se uputio tamo.

Nad gradom i Crnim planinama nadvila se noć. U Južnoj Dakoti vladao je prividan mir.

U Rapid Sitiju oličenja zla u obličju mršavog pogurenog čoveka grabilo je ulicom Harni. Ta utvara zaustavila se pred drvenom kućom i oprezno ogledala na sve strane.

Pošto je utvrdio da nikoga nema, izvadio je veliki ključ iz džepa i otključao vrata. Stara brava je zaškripala, ali je posle zavladao mir. Mršav čovek stupi u kuću trudeći se da pod njegovim koracima ni jedna daska poda ne škripne. Čovek koji je upravo stupio u kuću bio je Rin Mek Koner. Iako mu je uspelo da umakne iz saluna gotovo je obamro od straha, uveren da će ga slediti. Ušao je u sobu koja mu je služila za dnevni boravak i spavanje. Pričvrstio je staro čebe na prozor, a onda oprezno zapalio lampu.

Oskudna svetlost prigušene petrolejke osvetlila je neopisiv nered i prljavštinu, što je potpuno bilo u skladu sa sedlarevim karakterom. U dnu sobe nalazio se stari ormar koji je Mek Koner otvorio i bez ikakvog reda počeo da baca sve na pod što

se tu nalazilo. Tek pošto je napravio bošću, uspravio se i prišao stolu. Na dnu ormara nalazio se zamotan u prljavu krpu stari revolver, a uz njega indijanski nož sa dugim sečivom. Oba ova oružja, vatreno i hladno, ležali su dugi niz godina u sedlarevom ormaru. Njegov otac, konjokradica, koji je završio na vešalima u Nebraski, ostavio mu je samo ovo u nasledstvo. Rin Mek Koner je bio suviše velika kukavica da bi se koristio oružjem. Utoliko je pre bilo iznenađujuće što je sada jedino želeo da se dokopa oružja, kao da je postao žrtva nekog napada ludila. I doista ova neopisiva kukavica, želela je još samo da ubija. Čak nije ni precizno znao ko treba da bude žrtva. Nije se još opredelio. U svakom slučaju jednog mora da ubije: Džeka Logana ili Doka Holideja.

Zaista sumanuta ideja. Prvo je naumio da ubije Džordžijanca, kako bi se time dodvorio Džeku Loganu. Na kraju je doneo odluku. Najbolji način, a i jedini, jeste da ubije Doka Holideja. Napunio je revolver mecima i stavio ga u džep. Poneo je i nož. Zatim je bacio još jedan pogled na sobu kao da se oprašta s onim što je nazivao svojim domom.

Računao je s tim da će Džek Logan jednostavno morati da mu pomogne. To mu je bila poslednja nada. Čak je pretpostavljao da će mu vođa bande dati gomilu dolara kada bude saznao da je omraženi Holidej likvidiran.

Mek Koner je ugasio lampu i izašao napolje. Napustio svoju kuću kroz sporedni izlaz, prešao preko malog dvorišta i otvorio vrata drvene šupe. Zapahnuo ga je topli zadah štale. Tu je smestio svog konja, sta-

ru ragu, koju je pre mnogo godina zamenio za polovno sedlo. Osedlao je konja koji je duge mesece proveo u štali ne krećući se. Iskrao se iz kuće i slagao do saluna. Znao je dobro kako se noću može neprimećen uvući u lokal, tim putem se više puta koristio, uglavnom onda kada mu je Džek Logan dao nalog da nešto špijunira po hotelskim sobama. Ovog puta dejstvovao je na svoju ruku, bez ickijeg naloga. Hteo je da ubije Doka Holideja, najopasnijeg i najboljeg strelca kojeg je Zapad imao. Stajao je tako još uvek neodlučan u dvorištu, hrabreći samo sebe.

To jednostavno moram učiniti.

Strahovao je samo da zavijanje pasa i žestok lavež koji je upravo odjeknuo glavnom ulicom ne probude Holideja. Šta će biti ako uđe u sobu Doka Holideja i zatekne ga tamo kako leži buđan, otvorenih očiju. Brzo je odagnao takvu misao izbezumljen od straha. Smogao je ipak toliko snage da se ušunja kroz sporadni ulaz u salun.

Ponoć je već bila prošla.

*
**

Džordžijanac nije spavao. Ležao je u postelji otvorenih očiju, pušio i pio brendi. Već godinama je spavao veoma malo. Navikao je da do zore sedi u kockarnicama i igra poker. Običavao je da napušta kockarnice tek kada i poslednji igrač ode. Pa i tada znao je da leži još dugo bez sna, razmišljajući o nemilosrdnoj sudbini i davno prošlim lepim vremenima u Bostonu. Izgubio je mnogo zapravo sve što bi čovek njegovog kova smatrao vrednim. Ugasio

je opušak i ustao u nameri da se svuče i konačno spava.

Prišao je prozoru i pogledao u dvorište. Kada je već hteo da se okrene i vrati do postelje najednom se trgao. Da li se možda prevario?

Ne, zaista je mogao da razazna belog konja. Pre četvrt sata bio je na prozoru, a tada belca nije bilo. U suštini nije bilo ništa neobično videti u dvorištu saluna nekog novog konja. Međutim, Dok Holidej je imao veoma dobro razvijenu intuiciju, istančan osećaj da nasluti opasnost. To mu je često spasavalo život. Posmatrao je belog konja razmišljajući ko je tamo mogao da ga veže. Sećao se da je na tom mestu ranije video kola. Znao je da je salun još uvek otvoren, jer je odozdo dopirao prigušen razgovor. Možda je u pitanju neki zakasneli gost koji je smestio svog konja u dvorište.

Ipak, to je teško pretpostaviti. Gosti ulaze u salun na prednja vrata, a ne šunjavući se iza kuće. Razmišljajući o tome čuo je kako jedna od stepenica škripi. Holidej se nije mogao prevariti. Prišao je vratima i naslonio uho na ključaonicu. Nekoliko minuta vladala je grobna tišina.

Mek Koner je u mraku napipao ogradu i stajao kao ukopan. Ta prokleta škripa! Od straha je osećao dobovanje u ušima i već bio spreman da napusti ovu kuću.

Sedlar Mek Koner se silno uplašio, uplašio od sopstvene hrabrosti da preduzme ovaj poduhvat. Proklinjao je svoj život, sudbinu, pa i Džeka Logana. Pri tom je naravno zabravio da je za sve što ga je zadesilo sam kriv.

Još uvek je stajao neodlučan na jedanaestom stepeniku. Trebalo je prevaliti još četiri.

Četiri stepenička i tri jarde hodnika. U ovom trenutku bio je to najduži put koji je ikad u životu trebalo da prevali.

Sakupio je snage da nastavi, istina polako. Na kraju stepeništa je ponovo zastao: pred njim se prostirao hodnik utočio u duboki mrak. Ništa se nije moglo razaznati.

Postojala su četvora vrata, dvojica s leve, a dvojica s desne strane.

Dok Holidej je iznajmio sobu broj tri, što je sedlar još ranije saznao.

Mek Koner je krenuo dalje gotovo nečujno.

Gotovo!

Džordžijanac je čuo šum. Opasan život koji je vodio i mnoge noći provedene u preriji izoštrile su mu sluh. Osim toga i taj čudan osećaj koji nagoveštava opasnost.

Ko li to može biti? Ko se to šunja mračnim hodnikom? Možda debeli razbojnik Tejlor.

Holidej odbaci tu pomisao. Zbog čega bi se Tejlor ovuda šunjao? Sigurno je bio srećan što je mogao da napusti grad.

Ko bi to mogao da bude? Džek Logan?

Teško poverovati. Vođa bande je bio u Crnim planinama, bar tako je Tejlor kazao.

Holideju uopšte nije palo na pamet da bi to mogao biti sedlar.

Tihim koracima priđe krevetu i namesti tako pokrivač i jastuk da je svako s vrata mogao da stekne utisak da je u postelji čovek pokriven preko glave. Pošto je to obavio, vratio se do vrata i naslonio na zid kraj njih.

Mek Koner je već bio na vratima i izvukao indijanski nož iz džepa.

U tom trenutku dole je i poslednji gost napustio lokal. Bilo je kasno.

Vlasnik je bio suviše umoran da sada pere čaše. Vukući noge uputio se u pomoćnu prostoriju koja mu je služila kao spavaonica. Zaspao je dubokim snom za nekoliko minuta, tako da nije čuo šta se na gornjem spratu njegove kuće dešava.

*
*
*

Meci su zviždali kroz noć. Vatra iz cevi za delić sekunde razbila je mrak. Jedan čovek je kriknuo kao smrtno ranjena zver.

Ponovo putnji!

To se dogodilo u trenutku kada je daleko dole, jedan čovek umoran od napornog rada utočio u san: vlasnik saluna u Rapid Sitiju.

„Divlji Džek” je upravo sproveo u delo svoju zločinačku nameru. On i njegovi ljudi su gore nedaleko od prelaza napali logor dvojice trapera Carlsa Rوتا i Stiva Reja.

U Crnim planinama u to vreme lovila su samo tri čoveka. Prvi od njih, Džef Randler je već izgubio svoja krzna. Sada su ova dvojica bila na redu. Roton i Rej su lovili zajedno već niz godina. Bili su to ljudi koji ne predaju lako oružje.

Kad su prvi meci namenjeni njihovim konjima odjeknuli, skočili su kao opareni. Gotovo istog trenutka odgovorili su vatrom iz svojih koltova.

Možda bi bilo bolje da to nisu učinili. Međutim, nisu znali da pred sobom imaju bandu okorelih razbojnika.

Uskoro je Roton — stariji od dvojice lovaca bio pogođen metkom u bradu. Zrno ga je okrnulo. Njegov krik se razlegao kroz noć.

Obojica su se odmah bacila na zemlju isto tako brzo kao što su skočili na noge. Njihov otpor je bio uzaludan. Razbojnici su opkolili logor zaklonjeni iza stena. Kraj Džeka Logana čučao je Beling, Meksikanac, neobično vešt bacač noža. On je pogodio Čarlsa Rotona u bradu.

Vođa bande je grdio svog čoveka.

— Prokleta budalo rekao sam ti da se ovde puca samo na konje.

Beling se pravdao.

— Ali gazda, momci su pucali na nas.

— Nemam volje da završim na vešalima. Za ukradena krzna mogu da te zatvore, a za ubistvo obese.

Roton i njegov prijatelj ležali su jedan uz drugog na zemlji držeći koltove na gotovs. Međutim, nisu imali cilj u koji bi trebalo pucati. Noć je bila tamna, a napadači u zaklonu.

— Šta da činimo? — došapnu Roton svom prijatelju.

— Da čekamo — glasio je kratak odgovor. Rej je imao četrdeset godina. Ranije je zimi radio kao drvoseča, a leti kao kauboj sve do dana dok nije upoznao Čarlsa Rotona. Udružili su se i lovili zajedno, što Raj do danas nije zažalio.

Čarls Roton je bio čovek izuzetne snage i grubog lica izbrazdanog bezbrojnim borama. Na ovom čoveku je sve bilo veliko, snažno i jako. Gotovo čitav život proveo je u Roki planinama. Znao je svaki klanac, svaku pećinu ovde, a i preko u Vajomingu, pa i dole u Koloradu. Međutim, ostareo je. Možda je imao šezdeset ili čak šezdeset tri, što ni sam nije tačno znao. Zbog toga je bio zadovoljan što se Stiv Rej udružio s njim. Rej mu je bez reči pomagao i preuzimao najteže poslove.

Ove zime su, isto kao i Randler, imali dobar lov. Krzna su bila prvo-klasna, a dva tovarna konja sad su sa mukom nosila teret. Jedan od tovarnih konja pao je smrtno pogođen mećima razbojnika. Drugi je još stajao drhteći celim telom. Pucnji ga nisu uplašili, jer je na to navikao. Žalio je za uginulim konjem s kojim je godinama grabio planinskim stazama.

Džek Logan je ubijao tovarne konje kako bi traperima onemogućio da transportuju krzna. Moglo se dogoditi da prvi napad ne uspe. Okoreli razbojnik mislio je na sve.

Sada su dvojica lovaca bili prikovani za ovo mesto. Obojica su slutili da je njihov položaj bezizlazan, ali to nisu pominjali. Pomisao da bi mogli da se spasu bekstvom i da ostave sve nije dolazila u obzir. Uostalom, bilo je nezamislivo da traper ostavi sve, sav svoj ulov i pobegne.

Onda je Roton izgovorio ono na što su obojica mislili.

— Neke od tih momaka ćemo povesti sobom na onaj svet.

— U to ti se zaklinjem — promrsi Stiv kroz zube.

U tom trenutku odjeknuše još dva pucnja. Džek Logan je dvaput povukao obarač. Prvi metak je pogodio drugog tovarnog konja u vrat, a sledeći u glavu.

Čarls Roton je kriknuo i hteo da skoči na noge, ali ga Rej spreči.

— Ti momci samo to i čekaju.

Rotona je bilo teško umiriti. Drhtao je celim telom od besa.

— Sasvim mi je svejedno — vikao je glasno tako da je udolica odjekivala. — Te proklete svijne treba da me upoznaju. Pokušao je da se oslobodi Rejovog stiska, ali bez uspeha.

Čuvši traperove reči, Džek Logan otkoči oružje.

— Ako baš tako hoćete neka mu bude,

Belington je pogledao svog vođu iznenađeno. Zar nije maločas naredio da se ne puca na lovce. Da, Džek je to kazao, ali to je važno samo u slučaju da se predaju bez otpora. Ako žele da se bore, neka im bude.

Pun minut vladala je tišina, pa Belington došapnu svom gazdi:

— Izgleda da su se umirili.

Charles Roton se nije umirio. Očajnički je pokušavao da se oslobodi Rejovog stiska.

— Pusti me. Konačno nemaš prava da mi naređuješ.

— Ludi čoveče, zar hoćeš da hođaš kao živa meta.

— Ne, nego hoće da potražim metu. Grom i pakao — psovao je Roton.

— Za to nećeš imati prilike — upozoravao ga je Stiv Raj.

— Čak i ako me napune olovom i budem na samrti, uspeću bar jednog od njih da sredim.

U tom trenutku razgovor dvojice lovaca je bio prekinut, jer je Džek Logan hteo da pregovara.

— Prestanite s tom pucnjavom ljudi! — doviknuo je lovcima.

Roton je najzad uspeo da se oslobodi stiska. Međutim, nije skočio na noge kako je to njegov prijatelj strahovao, nego je odlučno odgovorio napadačima.

— Baš me zasmejavate! Vi prokleti lupeži prvi ste počeli pucjavu.

— Mi ćemo i prestati — uzvрати vođa bande. — No, morate činiti ono što vam ja budem rekao.

— Svako znači, može da dođe, pobija nam konje i onda nam još nalaže šta ćemo činiti. Šta vi zapravo hoćete?

— Vaša krzna — glasilo je Džekov odgovor.

Roton odgovori gotovo režeći.

— Ja svoja krzna ne dam.

— Bojim se prijatelju da nam ništa drugo ne preostaje — došapne Rej, koji je bio znatno hladnokrvniji i razumniji.

— Zar si poludeo — ljutio se Roton. — Ja tom šljamu neću dobrovoljno predati svoja krzna i gotovo.

Ovo je čuo i Džek Logan.

— Taj šljam može da bude vraški neprijatan ako odmah ne uhvatite maglu.

Traperi se iznenađeno pogledaše. Šta ovo treba da znači?

— Jesi li ovo čuo Stive. Momci hoće da nam ukradu naša krzna i da nas puste da odemo. Tu mi nešto zaudara.

— U svakom slučaju prijatelju bolje je da žrtvujemo krzna divljih zveri iz planina nego svoju sopstvenu kožu.

Roton se gorko nasmeja.

— Zar si tim lupežima poverovao i jednu jedinu reč Stive. Baš si pravi žutokljunac. Ustreliće nas čim se vido u sedla.

— Ne pogada svaki metak Čarlse!

— A šta ako su ti lupeži postavili dole u dolini dvojicu momaka koji će nam mirne duše napraviti rupe na leđima.

— Tu šalu ćemo im pokvariti, uputićemo se u suprotnom smeru.

— Ja ostajem — prekide ga Roton.

— Pusti me da ispričam do kraja Čarlse. — Rej je prijatelju izložio svoj plan. Kada je okončao, Roton promrsi nešto nerazumljivo, ali je izgleda uvideo da mu je partner u pravu.

— Ol rajt, to neće izaći na dobro

siguran sam. No jedno ti velim, ako jednog od tih pasa dokopam, zgnječicu ga kao buvu. Onda je doviknuo Loganu:

— Hej lupežu saglasni smo, međutim, ako ispalite jedan jedini metak nadajte se žestokoj vatri.

Ovako nešto izjaviti u položaju u kojem su se nalazili, bila je čista besmislica, međutim Roton je morao da da oduška svom besu.

Džek Logan se grohotom nasmeja. Najradije bi zbog reči lupež izbičovao lovca, međutim, bio je srećan što su se ovako lako predali.

— Gubite se — doviknuo je, a onda naredio svojim ljudima: — Bez pucnjave momci! — Dva lovca ustadoše lagano i pogledaše oko sebe. Ništa nisu mogli da vide. Roton je oklevajući pošao prema svom konju, a Rej za njim. Mlađi lovac se već vinuo na leđa svog konja i hteo da krene, ali ga Rotonov glas zadrža.

— Šta ako su nas napala samo dva razbojnika.

Na to je i Rej već dugo mislio, ali nije rekao glasno. Ipak, ko bi bio toliko lud da dvojicu iskusnih lovaca napadne, ako za sobom nema čitavu bandu.

— Za dva sata će sunce izaći pa ćemo se vratiti ovamo. Njihovi tragovi će nam sve odati. Ako su bila samo dvojica neka im se nebo smiluje. A sada kreći već jednom.

Oboli su konje i na iznenađenje razbojnika poterali ih prema zapadu.

Džek Logan je izašao iz svog zaklona i prišao napuštenom logoru traperi. Za njim su krenuli Beling, Grej i Smit.

— Lak posao, gazda — zaključio mršavi razbojnik Grej i pripali cigaretu. — Sam davo zna zašto su se ponovo vratili u planine.

— Možda su želeli da se dokopaju još nekih krzna kako bi preživeli leto — zaključio Beling.

— Na posao momci, nemamo vremena za razgovor — naredio je Logan svojim ljudima. Bio je zadovoljan, jer je utvrdio da su traperi te zime imali dobar lov.

Deset minuta kasnije u udolici je bilo mirno i tiho kao pre.

*
*
*

Dok Holidej je jasno čuo škripanje nepodmazane brave. Naslonjen na zid posmatrao je kako se uzana vrata beskrajno polako otvaraju.

Posle toga se nekoliko sekundi ništa nije dogodilo. Mek Koren je zastao kao okamenjen na ulazu, nemajući hrabrosti da se pokrene. Pokušavao je da se orijentiše u sobi koristeći bleđu svetlost zvezda. Došao je sa stepeništa na kojem je vladao potpuni mrak, pa je tako mogao da razazna mesingane strane kreveta. Oprezno je podigao desnu nogu i zakoračio je preko praga.

Džordžijanac je mogao da vidi obise saračevog tela i gotovo je uzviknuo od iznenađenja. Šta ovaj nesrećnik traži u njegovoj sobi? Nije mu bilo na kraj pameti da posumnja da je Mek Koner došao s namerom da ga ubije. Možda ovaj doušnik ima nameru da ga pokrade. Tim pre, što je izgubio sav novac kockajući se. Sigurno je to u pitanju. Holidej je već više puta doživio slične stvari. Bilo je momaka koji su gubili novac s njim na pokeru, a onda pokušali krađom da ga povrate.

Čekalo ga je, međutim, veliko iznenađenje.

Mek Koner je učinio i drugi korak.

Makoliko je to činio oprezno, jedna daska je zaškripila. Bio je to najstrašniji trenutak njegovog života. S mukom se pribrao. Prikovao je pogled za postelju.

Dok Holidej!

Misli su mu munjevito proletale glavom. Da li da se drzne? Okupan u znoju, drhteći i cvokočeći zubima, gotovo na ivici nervnog sloma stajao je u sobi, razapet između namere da ubije i želje da što pre pobjegne.

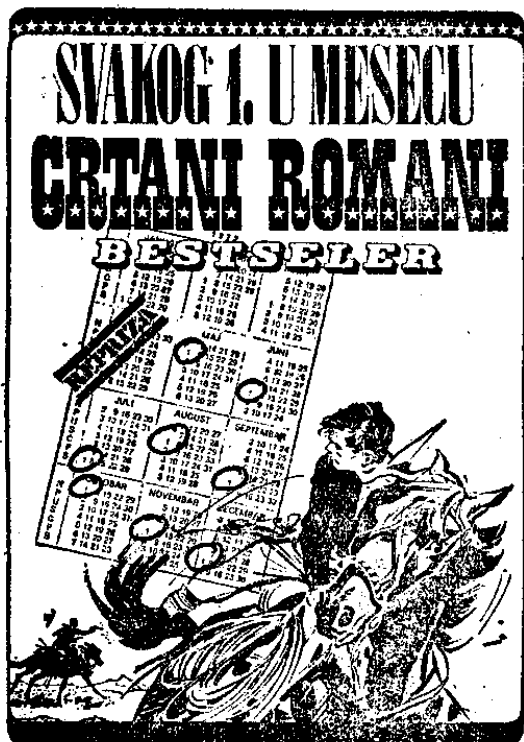
Možda bi sedlar Mek Koner napustio sobu, salun, pa i Rapid Siti da mu tog trenutka nešto drugo nije palo na pamet. Setio se da je u salunu za kockarskim stolom video novčanik Doka Holideja pun dolarskih novčanica. Odjednom nije više mislio na Džeka Logana, a pred očima su mu poigrali dolari. To ga je ohrabrilo da učini i sledeći korak. Krenuo je prema krevetu. Ovog puta daske nisu škripale.

Stao je kraj postelje držeći nož u desnoj ruci. Bio je istina razbojnik, varalica, potkazivač, doušnik razbojničke bande, ali sopstvenom rukom još nikoga nije usmrtio. Da je znao koliko je za to nedelo potrebno surovosti i hladnokrvnosti, nikad ne bi kročio u Holidejevu sobu.

Za sve to vreme kockar je posmatrao doušnika bez imalo ljutine. Ovo ga je čak pomalo i zabavljalo. Istina, dotada još nije video nož u Mek Konerovoj ruci. Nije hteo da poteže revolver. Sa ovim momkom će izaći na kraj i bez oružja.

U tom trenutku sedlar je već bio kraj same postelje. Zaustavio je dah i osluškivao. Međutim, nije uopšte primetio da „čovek” koji mirno spava u postelji ne diše.

Džordžijanac se u sebi smejao bez-

graničnoj gluposti sedlara. Konačno i Mek Koner je živio na Zapadu i morao da pomisli da jedan čovek ne drži svoj novčanik nadohvat postelje. Dok Holidej je još uvek bio uveren da je Mek Koner došao zbog novca.

Igra se nastavila. Mek Koner se najednom setio da ne zna gde treba da zarije oštricu kako bi zadao smrtonosni udarac. Šta ako odmah ne usmrti Holideja? Mučila ga je i druga misao: možda će već sutradan svi znati ko je počinio ubistvo. Prednost koju bi stekao bekstvom bila je mala, a konj islužen i star da bi ga odneo daleko u sigurnost.

Istina, mogao bi da ukrade konja i tako se spase. Međutim, pošto mu je otac završio na vešalima kao konjokradica, odbacio je tu misao. Pogled doušnikovih očiju grozničavo je šetao po pokrivaču. Pokušavao je da oceni gde bi se moglo da nalazi Holidejevo srce. Najzad je došao do zaključka da se sigurno nalazi na jednu jardu od gornje ivice kreveta. Mek Koner najednom uhvati groznica. Nešto se čudno zbivalo s njim, kao da mu se život gasi, samo mu je još srce tuklo i to tako žestoko da je strahovao da se i u prizemlju može čuti.

Jedno mu je ipak bilo jasno: ako bude oklevao još samo pola minuta, neće imati više snage da sprovede nameru. Dakle, mora odmah da deluje. Odmah dok ne bude kasno!

Oprezno je podigao ruku u kojoj se nalazio nož, a onda za trenutak za tvori oči, zamahnuo je sečivom i zario ga u pokrivač svom snagom koju je posedovao. Pri tom je jeknuo. Čuo je samo tu jeku, ali nije znao da je glas izašao iz njega. Obuzeo ga je strah i užas. Nije više bio u stanju

da gospodari sobom, kao ludak zario je još nekoliko puta nož u pokrivač. Pošto se naslonio svom snagom postelja je škripala.

Dok Holidej nije mogao da veruje svojim očima. Tek sada je mogao da vidi svetlucavu oštricu noža.

Doušnik je doživio nervni slom.

— Ne! — kriknuo je iz glasa pred očima mu više nisu bili postelja, ubijeni Holidej ni dolari, nego samo vešala.

Kao gonjen furijama okrenuo se i potrčao pored Holideja, udarivši svom žestinom glavom u okvir vrata. Umalo nije pao. Međutim, ledeni strah ga je ipak, koliko toliko, zadržao pri svesti. Poleteo je kroz vrata, grabio niz stepenice i najzad se sapleo o poslednja dva, tresnuvši svom dužinom na pod.

Sada se i Holidej oporavio od iznenađenja. Mogao je da krene za ovim bednikom, ali u tome nije nalazio nikakav smisao. Samo se nasmejao u sebi i prišao prozru.

Pod naletom vetra neka vrata su škripnula, Mek Koner skoči kao oparen.

— Gone me! — jeknuo je.

Gone me! Ta rečenica je sedlara još dugo pratila. Ispunjavala je danoćno njegove misli. Ona ga je budila iz sna ili ga sprečavala da zaspi. Još nikada nije uspeo tako brzo da uzjaše konja kao te noći. Zario je mamuze životinji u slabine i zamalo zbog toga nije bio izbačen iz sedla. Grabio je prerijskom brzinom koju je raga mogla pod njim da postigne. Pred njim su ležale neizvesnost, kažanje i beda, a nad njim tamnoplavo baršunasto nebo posuto zvezdama, nebo koje prema njemu neće imati milosti.

SVAKE SUBOTE VAJAT ERP

★
AVANTURE
LEGENDARNOG
ŠERIFA
VAJAT ERPA
★

Već tri dana je nad Južnom Dakotom pirio blag povetarac. Pod njegovim dahom mnogo štošta se izmenilo u Rapid Sitiju. Nestao je tanak snežni pokrivač, a zatim se i blato osušilo. Sada su se glavnom ulicom valjali mali oblaci prašine. Ljudi su poskidali kapute postavljene krznom.

Međutim, to nije bila sva promena.

U Rapid Siti su stigli lovci na bivoie, a s njima nemir i tuče. Odjeknuli su i pucnji. Bob Dadi imao je pune ruke posla. Divlji Džek je privremeno bio zaboravljen. Mladi čuvar zakona je morao da ostane u gradu, nije mogao da krene u poteru za „Divljim Džekom” sve dok su opaki lovci u Rapid Sitiju.

Ni Dok Holidej nije više bio tema razgovora. Možda bi bilo drugačije da je bilo koga obavestio o noćnom doživljaju sa Mek Konerom.

Nestanak sedlara dosada nikome nije pao u oči. Konačno, običavao je da na neko vreme ode iz grada ba veći se svojim prljavim poslovima.

Džef Randler je ostao u Rapid Sitiju u nameri da sačeka drugu dvojicu traperu Rтона i Reja. Dotada su uvek bili tačni, zbog toga je Randler imao loše predosećanje. Strahovao je da nije možda Logan i njih dvojicu napao.

Svoje strahovanje iskazao je trećeg dana. Sedeli su za stolom u uglu i igrali poker u male uloge. Holideju se dopao ovaj čuljivi traper. Sedeli su svake večeri zajedno na opšte negodovanje lovaca na bivoie, koji su tražili priliku da zapodenu kavga sa traperom. Međutim, Randler nije pripadao onoj vrsti lovaca koji zarađeni novac odmah pretvara u vis-

ki. Nameravao je na napusti Rapid Siti čim se Roton i Rej pojave.

Privukao je karte i zadržao ih rukama.

Holidej ga upitno pogleda.

— Hoćete li da prekinemo?

Randler odmahnu glavom.

— Hteo sam nešto da vam kažem. Dok. — rekao je zamišljeno. Sećam se da sam vam pričao o dvojici svojih prijatelja Stivu i Čarlsu.

— Da, onoj dvojici lovaca.

Randler otpi gutljaj viskija pa nastavi:

— Mi se svake godine određenog dana nalazimo u gradu kako bismo zajedno prodavali krzna. Ovoga puta nisu došli.

Dok Holidej je shvatio strahovanja ali je uzvratio:

— Možda im je konj povređen ili tako nešto.

Randler energično odmahnu glavom.

— Ta dvojica su tako tačni, da biste po njima mogli da doterate sat, Dok. Uveren sam da su izgubili svoje tovarne konje.

— Vi dakle mislite na Džeka Logana.

— Upravo to mislim. Ako danas ne stignu, sutra jašim u planine.

Razgovor je prekinuo jedan lovac na bivole koji im je upravo prišao.

— Hej, dazda bi hteo da popije s tobom.

Džef Randler se okrete i pogleda lovca na bivole.

Kakvo lice!

Grubo, gotovo surovo. Oči boje čilbara bile su neprijatne, a pogled prodoran. Nosio je šešir koji teško da je zasluživao to ime. Ni odelo mu nije bilo u boljem stanju. Zvao se Lari Džemiks. Već deset godina jahao je za Alena Garda svoga vođu

loveći bivole. Džef Randler je poznao ovog momka, setio se i puškaranja koje je pre nekoliko godina Lari izazvao baš u ovom salunu. Odmerio je lovca hladnim pogledom i rekao:

— Tvoj gazda može da dođe ovamo:

— Cenim da je zdravije za tebe da učiniš ono što Alen Gard kaže.

Randler se ponovo okrenu prema stolu i počeo brižljivo da meša karte.

— Hoćemo li da nastavimo igru?

Džordžijanac je znao da od igre nema više ništa, ali se složio.

Do tog trenutka se Lari Džemiks smešio. Sada mu je lice postalo tvrdo i bledo.

— Mi ti više nismo dovoljno otmeni stari tvore — pritom pokaza na elegantno odevenog Džordžijanca. — S ovim gradskim kicošem možeš da ločeš. Mi ti ne mirišemo više dovoljno dobro.

U salunu je zavladao tajac. Prisutni građani Rapid Sitija napregnuto su gledali prema kockarskom stolu, očekujući šta će se dogoditi.

Pretpostavljali su da Dok Holidej neće otrpeti ovu uvredu. Međutim, Džordžijanac još uvek nije reagovao: mirno je pušio zavaljen u stolicu.

Džef Randler lagano ustade, okrete se i prezrivo odmeri lovca na bivole. Bio je viši od Džemiksa gotovo za glavu.

— Ako se ovog trenutka ne izgubiš odavde, rastrgnuću te.

Ovo je rekao vrlo hrabro, iako lovcu na bivole nije bio dorastao po snazi. I ne samo to, za šankom je stajao sedam surovih momaka koji su jedva čekali da u lokalu naprave rusvaj.

Lari Džemiks se izazivački smešao.

— Što ne pokušaš?

SVAKE SUBOTE VAJAT ERP

★
AVANTURE
LEGENDARNOG
ŠERIFA
VAJAT ERPA
★

Inače smireni traper, sada je kiptao od besa.

— Prokleti šljamu, zar ne možete ostale ljude ostaviti na miru?

Lovac na bivole se okrete prema šanku gde mu je stajao gazda.

— Jesi li ovo čuo Alene, nazvao nas je prokletim šljamom. Da li da to trpimo?

Alen Gard vođa lovaca na bivole odvoji se od šanka. Odgurnuo je u stranu nekoliko svojih ljudi i teškim koracima krenuo prema Holidejevom stolu.

Alen Gard je bio imponantna pojava. Prešao je četrdeset, ali se to na njemu nije videlo. Bio je surov čovek i njegovi ljudi su ga slušali bez progovora. Znao je svoj posao bolje od ostalih, jer je od sedamnaeste godine gonio bivole. Za njega je predstavljalo šalu da izazove tuču. Uostalom, to je bio običaj ovih ljudi. Posle dugih, napornih meseci lova morali su negde da se istutnje. Ma kako bili osioni i kavgađizije i ma kako izgledali, razbojnici nisu bili.

Alen Gard gnevno odmeri trapeza.

— Ti dakle nećeš da piješ sa mnom.

Randler odmahnu glavom.

— To ja uopšte nisam pomenuo. Jedino ne dozvoljavam da me neko potrže kao štalskog slugu. Ako želiš da piješ sa mnom izvoli, sedi za sto.

Tek tada Gard baci pogled na Holideja i prezrivo razvuče usta.

— Ne misliš valjda da ću s ovim nalickanim majmunom sesti za sto.

Stanovnici Rapid Sitija koji su se u tom trenutku zatekli u salunu pogledaše Holideja. Zastao im je dah u strahu kako će čuveni kockar reagovali.

Holidej baci opušak cigarete na pod i zgnječi ga čizmom, a onda podiže pogled prema vođi lovaca na bivole.

— Jeste li to na mene mislili — upitao je tonom koji bi svakog drugog čoveka naterao da ustukne.

— Zar ti to ne odgovara momče? — uzvratilovac bivola i nasloni se obema šakama na sto.

Lice kockara bilo je hladno i glatko kao uvek. Nije odavalo ni najmanju uzbuđenost.

— Tačno, nešto mi ne odgovara amigo.

— A to je, šta?

— Vaš ton.

Alen Gard se grohotom nasmeja i okrete prema svojim ljudima za šankom.

— Momci moramo da promenimo ton. Šta vi mislite o tome, možda bismo mogli jedan drugi da nabavimo u radnji.

Rekavši to naglo se okrenuo prema stolu podigao ga kao da je igračka i bacio prema zidu. Izraz lica mu se u magnovenju izmenio.

— Reći ću ti nešto, burazeru. Ako ti moj ton ne odgovara, onda se gubi i to brzo!

Džordžijanac je ostao da sedi mirno kao i pre nekoliko minuta. Samo mu je u očima gorela neobična vatra. Vođa lovaca na bivole to nije primetio. Osećao se snažnim. Ko bi se i usudio da ga napadne.

U to se umešao Džef Randler. Prišao je Gardu i blago mu spustio ruku na rame.

— Ostavi tog čoveka. On s tobom nema ništa.

Alen Gard zbaci traperovu ruku s ramena naglim pokretom.

— Skidaj svoje šape s mene, tvo-

re. — Zatim pokaza rukom na Holideja i nastavi: — Njemu ne odgovara moj ton, a meni njegovo ledeno lice.

U tom trenutku u salun je ušao Bob Dadi i ostao na vratima. Odmah mu je bilo jasno da nešto nije u redu.

Lovci na bivole su poznavali mladog šerifa, ali njegov dolazak nije na njih učinio nikakav utisak. Prevarili su se. Dadi nije bio nimalo bezazlen i bespomoćan kao što je na prvi pogled izgledalo. Sin siromašnog rančera je imao hrabrost da u ovom gradu ponese zvezdu zakona i bori se protiv Džeka Logana koji je u svakom slučaju bio daleko opasniji od grupe lovaca na bivole.

Bob Dadi je lagano koračao lokalom. Atmosfera je bila krajnje nape-

**izbor najboljih stripova
ZA DECU I ODRASLE**

**STRIPOTEKA
PANORAMA**

**SVAKE
SUBOTE
KOD
VAŠEG
PRODAVCA
NOVINA**

**TALIČNI TOM
UMPAH PAPA
SPIRU**

ta. Kao da je u vazduhu već lebdeo barutni dim.

Vlasnik saluna, Rivel, već je počeo oprezno da uklanja sa šanka čaše i flaše. Pošto je to obavio, uhvatio je obema rukama sačmaricu koja mu se nalazila ispod šanka na dohvat ruke. Tako je uostalom činio svaki krčmar na Zapadu, jer se na drugi način nije mogao braniti od razuzdane gomile koja je često navraćala u lokale.

Bob Dadi je u međuvremenu stigao do Holideja.

— Šta se ovde dešava?

Alen Gard beskrajno lagano okrete glavu i prezrivo odmeri šerifa.

— Sačekaj prvo da sazriš, pa onda razgovaraj s ljudima, dečko.

Oči mladog šerifa pretvorile su se u dva uzana proreza. Ipak, uspeo je da se savlada i upita prividno mirno kockara:

— Dok, šta se ovde odigrava?

Džordžijanac podiže obrve.

— Pitajte ovog strvoderu — uzvрати Holidej pokazajući bradom na Alena Gardu.

Ovaj pomodre od besa. Dosada se niko nije drznuo da mu tako nešto kaže. Izgledalo je da će se ustremiti na Džordžijanca. Oči su mu bile razrogačene.

— Šta si se to drznuo da kažeš bedni stranče? Strvoder? — Udahn timer je vazduh punim plućima i nastavio. — Pokazaću ti ko je strvoder. Pokazaću ti kako strvoder guli kožu i to tvoju sopstvenu.

Hteo je da se ustremi na stranca, prišao mu čak korak bliže, a onda iznenađen zastao u pola pokreta. Oči samo što mu nisu ispale iz duplji. Vođa lovaca na bivole Alen Gard gledao je u opasan okrugli otvor cevi revolvera kalibra 45. Kako je Džor-

džijanac u delić sekunde, neprimećeno, uspeo da izvuče svoj niklovan kolt, svima je bilo neobjašnjivo.

No, kolt je bio tu, otkočen i preteći.

— Kome ste to hteli da zagulite kožu? — pitao je Holidej poslovično miran.

Još uvek iznenađeni, Alen Gard nije bio u stanju da odgovori. Nikada mu se nije dogodilo da bude tako osramoćen pred svojim ljudima.

Šerif je stao između dvojice protivnika.

— Ovde neće biti ni pucnjave ni tuče, gospodo. Dok, vratite revolver u opasač.

Džordžijancu to nije palo na pamet.

Sada je Alen Gard sav svoj ogroman gnev sručio na Boba Dadija. Njegove još uvek podignute pesnice sručiše se svom žestinom munjevito na Dadijevu glavu, tako da niko nije bio u stanju da ga spreči.

Čuvar zakona se onesvestio, jer je udarac imao snagu kovačkog malja.

Gosti u salunu bili su kao okamenjeni.

Znači, doba bezakonja se vratilo. Razlika je jedino bila u tome što nije „Divlji Džek“ sredio čuvara zakona, nego lovac na bivole. Naravno, zaboravili su na svoje opklade u to koliko će dugo Bob Dadi moći da izdrži na mestu šerifa. Najveći broj građana bio je uveren da neće izdržati više od tri dana.

Alen Gard se smejaao, međutim taj smeh je zvučao prilično histerično.

— Evo ga, sada leži tu, taj nedorasli deran, žutokljunac, koji se drznuo da starom iskusnom lovcu drži propoved. Uostalom, ovo je njegova krivica. Šta ga se uostalom tiču naše stvari.

Bez obzira na to šta je rekao, vođa lovaca se nije baš najbolje osećao u sopstvenoj koži. Bio je istina veoma surov čovek, ali se dotada nikada nije ustremio na čuvara zakona. Bilo mu je sada potpuno jasno da posledice mogu biti ozbiljne. Dotada su se i on i njegovi ljudi čuvali svake čarke i sukoba sa zakonom. Ljutio se na samog sebe što je on i to pred svim svojim ljudima onesvestio šerifa. Svoj neobuzdani i besmisleni gnev prema Holideju sručio je na čuvara zakona. Bio je spreman da upadne u još jednu novu, veću grešku, i da ljutinu zbog pogrešnog poteza iskali na Holideja i rastrgne ga. Međutim, preteća cev Dokovog kolta držala ga je u šahu.

— Sklanjaj tu pucaljku stranče i postavi se kao muškarac, spreman za fer borbu.

Kockar se jedva primetno osmehnuo.

— Zbog čega?

— Ti si me uvredio — urlao je lovac na bivole.

— Ne znam kada? — odgovori Holidej i prekrsti noge.

Ta ležernost, ta ubitačna hladnoća koja je izbijala iz kockara dovela Alena Garda u stanje belog usijanja. Međutim, dogodilo se nešto što je situaciju iz osnova promenilo. Dogodilo se takvom brzinom, da kasnije niko nije mogao da objasni kako se zbilo.

Kao izbačen oprugom, Holidej je skočio na noge. U istom trenutku oba njegova kolta bljuvala su vatru na sve strane. Niska krčma bila je ispunjena zaglušujućom detonacijom.

Iz pravca šanka zaori se krik.

CRTANI ROMANI

BESTSELLER

IZBOR NAJBOLJIN VESTERN STRIPOVA
svakog prvog u
mesecu

★ **kod vašeg prodavca novina** ★

Lari Dženkins, prvi čovek Alena Garda zgrčio se od bola.

Šta se dogodilo?

Da je Džordžijanac pucao to je svima bilo jasno, jer je još uvek u rukama držao koltove iz kojih se bledosivi dim dizao prema tavanici.

Ukočenost je polako počela da pušta. Ljudi su se podgurkivali i šaputali. U to se i Bob Dadi uspravio. Pucnji su ga probudili iz nesvete. Prvo što je šerif video bili su zadimljeni revolveri u Holidejevim rukama. Onda je čuo bolno ječanje. Mladom šerifu još uvek nije bilo sve bistro u glavi. Osećao je dobovanje i tup bol. Sećanje mu se lagano vraćalo.

— Prokletstvo, šta se ovde dešava?

Dok Holidej nije stigao da odgovori, jer jedan čovek sa šanka doviknu.

— Taj pas je pucao na nas.

— Da tačno — umeša se vlasnik saluna — ali tek pošto ste vi hteli da ga izbacite iz čizama. — Rivel je istog časa zažalio zbog onoga što je rekao. Lovci na bivole će mu se osvetiti. Njegova strahovanja su se istog trenutka pokazala opravdanim.

Alen Gard se okrenuo lica belog od ljutine. Zamahivao je pesnicom.

— Takvu šalu nisi sebi smeo da dozvoliš Rivele. Prvom pogodnom prilikom ćemo od tvog lokala napraviti iverje.

Uplašeni Rivel je bio uveren da će lovci na bivole ispuniti svoju pretnju.

Bob Dadi pođe prema šanku i počeo da odmerava lovce jednog po jednog. Bio je to neobičan prizor, gotovo smešan. Svako od njih je

okrvavljenju desnicu stezao levom šakom. Na podu je ležalo šest koltova. Šerif još uvek nije mogao da shvati kako je to moguće. Zaista majstorsko delo Doka Holideja! To isto su mislili i ostali u salunu. Jedan jedini čovek protiv šest koltova; jer je čak i Lari Džeminks pokušao da potegne oružje.

— Dakle vi ste prvi potegnuli?

— Ovo što je šerif kazao bio je više zaključak nego pitanje.

— Trebalo je da bude to samo šala — objašnjavao je jedan od lovaca, Bart. Bio je malog rasta, mršav, sa licem koje je podsećalo na pacova. Inače, među lovcima na bivole važio je kao šaljivdžija. Uvek je bio spreman na šalu.

— Dakle to ti nazivaš šalom. On-

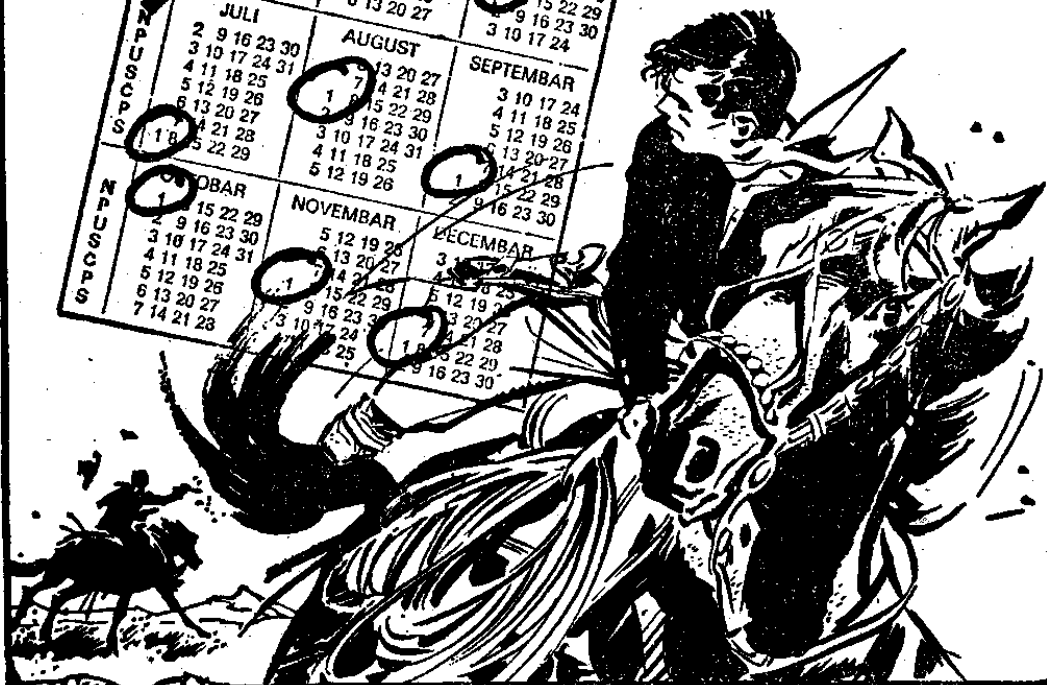
SVAKOG 1. U MESECU CRTANI ROMANI

BEST-SELLER

1972

JANUAR	FEBRUAR	MART
CP S 1 6 12 25 5 12 19 26 6 13 20 27 7 14 21 28 8 15 22 29	1 7 14 21 28 2 8 15 22 29 3 9 16 23 30 4 10 17 24 5 11 18 25 6 12 19 26	5 12 19 26 6 13 20 27 7 14 21 28 8 15 22 29 9 16 23 30 10 17 24 31
APRIL	MAY	JUNI
1 7 14 21 28 2 8 15 22 29 3 9 16 23 30 4 10 17 24 5 11 18 25 6 12 19 26	1 7 14 21 28 2 8 15 22 29 3 9 16 23 30 4 10 17 24 31 5 11 18 25 6 12 19 26	1 7 14 21 28 2 8 15 22 29 3 9 16 23 30 4 10 17 24 31 5 11 18 25 6 12 19 26
JULI	AUGUST	SEPTEMBAR
1 7 14 21 28 2 8 15 22 29 3 9 16 23 30 4 10 17 24 31 5 11 18 25 6 12 19 26	1 7 14 21 28 2 8 15 22 29 3 9 16 23 30 4 10 17 24 31 5 11 18 25 6 12 19 26	1 7 14 21 28 2 8 15 22 29 3 9 16 23 30 4 10 17 24 31 5 11 18 25 6 12 19 26
OKTOBAR	NOVEMBAR	DECEMBAR
1 7 14 21 28 2 8 15 22 29 3 9 16 23 30 4 10 17 24 31 5 11 18 25 6 12 19 26	1 7 14 21 28 2 8 15 22 29 3 9 16 23 30 4 10 17 24 31 5 11 18 25 6 12 19 26	1 7 14 21 28 2 8 15 22 29 3 9 16 23 30 4 10 17 24 31 5 11 18 25 6 12 19 26

REPUBLIKA

da okrenuo prema Holideju motreći krajičkom oka na lovce.

— Dok, onda ste i vi imali nameru da se šaljite, zar ne?

Alen Gard je prišao šerifu mračna lica pokazujući palcem na Holideja rekao je gnevno:

— Ta šala će ga skupo stajati.

— I vas će nešto skupo stajati — naglasio je šerif odlučno. Prisustvo najboljeg strelca Zapada znatno ga je ohrabril.

Gard proguta pljuvačku. Znao je da Dadi cilja na fizički napad na čuvara zakona, što je na Zapadu bilo posebno kažnjivo.

— Nemojte opet počinjati s tim. Svako može jednom da se zaboravi šerife — prvi put je tako oslovio mladog Dadija.

Ovako popuštanje nije učinilo nikakav utisak na mladog čoveka.

— Nestanite sada iz lokala i povedite svoju hordu.

Alen se jedva uzdržao da ne opsuje. Stegao je zube i proštrelio Džordžijanca pogledom. U tom pogledu se moglo pročitati sve.

Žeđ za osvetom, mržnja i bes. Da je pogledom mogao da ubija, Holidej bi sada već ležao mrtav.

Još gore je bilo sa ostalim lovcima na bivole. Bol izazvan ranama više im je zatezao nerve.

— Ti to dozvoljavaš? — doviknuo je Lari Džeminks prezrivo.

Gard se okrete. Nije smeo da dozvoli da dotle dođe i da jedan od njegovih ljudi otvoreno razgovara s njim na ovaj način.

— Od danas možeš svoje dolare da zarađuješ kao kauboj, amigo.

Džeminksovo lice je postalo za njansu bleđe. To u svakom slučaju

nije očekivao. Bio je prvi čovek u ovoj grupi. Koji je davo ušao u Garda?

— Šta to treba da znači? — upitao je oprezno.

— Da možeš da loviš bivole ako više voliš, ali samo za svoj račun.

— Dakle?...

— Da, dakle. A sada dosta s tom predstavom. Sutra ću te isplatiti. Okrenuo se rekavši to svom čoveku i osećao se znatno bolje.

Za sve ovo vreme traper Džef Randler nije izustio ni reč. Stalno je posmatrao Holideja nemoćan da shvati kako ovaj čovek može da puca tako brzo i tako precizno.

U međuvremenu je Džordžijanac vratio oružje u opasač, namestio sto i seo za njega.

— Šta mislite, hoćemo li da za-

.....

SVAKOG 1. U MESECU

CRTANI ROMANI
BESTSELER

ODABRANI HITOVI
VESTERNA
ZA VAS

.....

vršimo našu partiju? — upitao je Randlera mirno, kao da se ništa ne- uobičajeno nije dogodilo.

Ove reči je svako u salunu čuo, iako nisu bile glasno izgovorene.

Traper pristade, iako je priželjkivao da se povuče u svoju sobu. Ovaj Dok Holidej mu je bivao iz časa u čas sve čudniji. Sedeo je tako okrenut ljudima šanku, kao da nema ni najmanjeg značaja šta se iza njegovih leđa događa. Zar je zabravio lovce na bivole i zar ne zna koliko su ti ljudi divlji i osvetoljubivi.

Ne, Džordžijanac ih nije zaboravio. Međutim, traperu još nije palo u oči ogledalo u uglu, nagnuto koso, nasuprot stolu za kojim su sedeli. Ukoliko bi bilo ko za šankom pokušao da upravi kolt na Holideja, ovoga puta bi sigurno to platio glavom. Zahvaljujući ogledalu Holidej je imao pregled gotovo celog saluna.

Džef Randler privuče stolicu i sede. Karte su još uvek ležale na podu, traper je već hteo da se sagne i sakupi ih, Holidej ga zadrža.

— Jeste li možda vi bacili karte na pod?

Džef uvuče glavu među ramena, nije želeo nove čarke.

— Ipak ću ih ja podići Dok, možda je tako bolje.

Džordžijanac je bio uporan.

— On ih je bacio pa će ih sakupiti.

Alen Gard je znao na koga stranac cilja. Promenio je boju, ne, nikad to neću učiniti.

Krčmar brzo obiđe šank i pohita prema Holidejevom stolu u želji da spreči dalje nevolje sagnuo se, ali ga poznati zvuk trže. Zvuk otkoče-

nog revolvera. Sa strahom je pogledao Holideja i video u njegovoj ruci revolver.

— Ali mister, ja sam samo hteo ...

— mucao je krčmar.

— A ja sam hteo flašu brendija — saopšti Holidej odsečno.

Rivel gotovo potrča prema šanku. Nije imao volje da dalje kuša sudbinu.

Revolver se ovog puta nije vratio u opasač. Istina, cev je malo šetala levo desno, a onda se zaustavila u pravcu glave Alena Garda.

— Hteli bismo da igramo poker! — saopšti Holidej kratko.

Vođa lovaca na bivole pozelene, a Lari Džeminks se zlurado smešio. Šerif Bob Dadi pokuša da dâ Džordžijancu znak na koji ovaj nije reagovao. U salunu je atmosfera ponovo bila krajnje napeta.

— Dakle, šta je? — upita Holidej. — Vi i vaše siledžije ste nas već dovoljno zadržali.

Vođa lovaca na bivole nije ni trepnuo. Ostao je ukopan na mestu. U salunu je vladala grobna tišina i svi pogledi bili uprti na Holideja. Džordžijanac povuče obarač. Usijano olovo zviždeći prolete kroz lokal, svi su se ukočili od užasa.

Zeleno lice Alena Garda ustupilo je sada mesto krečnom belilu. Osetio je udarac u glavu i mašio se rukom za čelo. Međutim, ničega nije bilo: ni krvi ni bola. Dok Holidej mu je prosto metkom skinuo šešir s glave.

— Dakle, šta je? — odjeknuo je metalni kockarev glas.

Alen Gard je gledao svoje ljude čas jednog, čas drugog, kao da traži savet. Međutim, lovci su izmicali

DOK HOLIDEJ

★
DOŠIO JE TIHO
I UŠAO U LEGENDU

pogleda, a na licima ostalih je video samo porugu i zloradost. Tek tada je krenuo. Drugog izbora nije bilo. Osećao je hladnoću i odlučnost koja je izbijala iz pravca nazvanog Dok. Gard je bio uveren da će mu se sledeći metak naći u glavi. Obišao je sto, a onda se sagnuo. Ovo poniženje mu je veoma teško palo. To su mogli da znaju samo njegovi ljudi. Podigao je karte, čak je našao snage da ih brižljivo složi jednu na drugu.

— Evo vaših karata — proćedio je kroz zube — ali ako se ne varam još ćemo se jednom u životu sresti. Tada ćete doživeti da vidite ko treba da podiže karte s poda.

— Možda — uzvraća Holidej.

U to je stigao Rivel s flašom brendija i čašama. Lice mu je bilo mračno.

— Evo vašeg brendija, Dok Holideju.

Gard je hteo da iskoristi ovu situaciju i izmakne se od stola.

Džordžijanac podiže kolt.

— Trenutak mister, vi mi još nešto duguje! —

Lovac na bivole zastade.

— Ne znam šta bi to moglo da bude.

— Sedam patrona.

Alen Gard nije shvatio.

— Čega sedam?

Holidej je rotirao doboš svoga kolta, a onda natočio čaše govoreći: Ja sam ispušao sedam metaka gospodine bivole. To ide na vaš račun. Pritom je ustao i prišao Gardu čvrsto ga uhvativši za opasač. Izvukao je iz njega sedam metaka.

— Ol rajt, to bi bilo sve — zaključio je i ponovo seo za sto.

Vođa lovaca se vratio za šank kao pretučeno pseto.

— Sta piljite u mene tako glupo, napolje odavde!

Ljudi su u međuvremenu pokupili svoje koltove, ali se niko od njih nije drznuo da ih ponovo upotrebi.

Lari Džeminks je ostao uz šank sijajući od zloradosti. Gard više nije bio njegov pretpostavljeni. Lovci su se sakupili i između sebe izabrali da im bude vođa Alen Gard. Tako je bilo godinama, pa je i Gard počeo zaista da se oseća kao gazda, čak su ga neki ljudi tako i oslovljavali.

— Dakle gazda, šta kažeš? — upitao je Džeminks podrugljivo.

— Gubi se, s tobom više nemam posla.

— Ne moraš to da ponavljaš, ali za oproštaj hoću da ti dam jedno obaveštenje.

— Nikakvo obaveštenje mi od tebe nije potrebno.

— Sačekaj Garde. — Onda se okrete i pokaza na Džordžijanca:

— Sigurno znaš ko je on?

Umesto odgovora Alen Gard žestoko opsova. Bilo je teško odgonetati kome je ta psovka bila upućena, Džeminksu ili kockaru.

— Ja ću ti otkriti tajnu, Alene. Žesi li ikada čuo za „Kralja strelaca revolverom“, za pokeraša Holideja, Doka, koji nosi dva niklovana kol...

Nije završio rečenicu, Gard ga dokopa za peš kaputa i naglo privuče.

— Šta govoriš, Dok Holidej?

— Da, baš on.

Alen pusti svog lovca. Ruke mu klонуše nadole kao da su mrtve.

— Ti si to, dakle, znao?

— Naravno, — slaga Džeminks.

Ljudi u salunu počеше da žagore. Ovu gužvu koja se okončala porazom lovaca na bivole odavno su priželjkivali.

Gard je netremice gledao prema Holidejevom stolu, mrmljajući sebi u bradu:

— To ćeš iskijati. — Pritom je sasvim zaboravio da je on bio taj koji je zapodeo kavgu. Holidej i Randler nisu obraćali pažnju šta se za šankom dešava. Igrali su poker. Uskoro su i lovci na bivole napustili lokal, a nekoliko minuta posle njih i poslednji, Lari Džeminks. Sledio ih je mesni šerif Bob Dadi.

Bio je to žestok dan!

Međutim, sledeći dan, dan koji je tek trebalo da dođe, premašiće ovaj.

*
* *

Nebo je počelo da se boji crveno kada je sunce sa istoka krenulo na svoju putanju prema planinskim vrhovima. Njegov sjaj dao je večno snežnim vrhovima planina rumeni odsjaj. Zraci izlazećeg sunca pali su i na siva lica dvojice trapera Rotona i Reja. Stajali su kraj ugašene vatre logora koji su napustili pre nekoliko sati.

— Slutio sam da ih je bilo više od dvojice — rekao je Rej svom partneru. — Odjahali su na zapad prema Vajomingu.

— Tačno da su krenuli gore u Kanadu, slediću ih — procedi Roton odlučno.

Stiv Rej pođe prema ubijenim tovarnim konjima. Stao je zamišljen kraj leševa vernih životinja. Kipteo je od gneva, ali je nekako predose-

BOOK HOLIDAY

★
DOŠAO JE TIHO
I UŠAO U LEGENDU

SVAKOG
1. U
MESECU

ćao da je potera besmislena. Mora da je u pitanju bila banda koja sigurno i bez posledica vrši svoja nedela.

— Mi ih nećemo naći ni u Kanadi, Carlse. — Roton pođe prema prijatelju upadajući u dubok sneg.

— Šta to govoriš? Pa ti si bio taj koji je ovo predložio. Sad hoćeš da odustaneš?

— Nije reč o tome šta bih ja hteo ili ne, stari moj. Razmišljao sam. To mora da su veoma prevejani rupeži, inače nas ne bi pustili da odjašimo. Mogli su nas poubijati kao zečeve, ili ako hoćeš kao tovarne konje. Uostalom, mogli su isto tako da poubijaju konje koje jašimo, pa bismo bili bespomoćni. Znaju, dakle, sasvim pouzdano da ćemo krenuti u poteru za njima.

Roton je gnevno mahao pesnicom. Izgledalo je kao da hoće nekog nevidljivog neprijatelja da sabije u zemlju.

— Mi ćemo ih pratiti. Hajde, na konje!

Stiv Rej odmahnu glavom, ali se ipak vinu u sedlo. Jahali su galopom sledeći sveže tragove razbojnika. Tako su grabili sve do podne, a i dalje. Došlo je i popodne, a onda su se tragovi razbojnika razdvojili.

Stiv Rej zaustavi konja.

— To sam i pretpostavljao.

Roton se nagnuo preko vrata konja i gledao tragove u snegu.

— Bedne lisice, to im neće koristiti i mi ćemo se razdvojiti.

Rej se gorko nasmeja.

— Šta ćemo time postići?

Stari lovac ga je gledao s nerazumevanjem.

— Mi hoćemo da se dokopamo na-

ših krzna, zar ne? Uveren sam da su se razdvojili samo zbog toga da nas zbune i prevare. Negde će se sigurno ponovo sastati.

— Možda!

Na žalost, Stiv Rej je bio u pravu. Džek Logan nije bio početnik, sve je planirao sa nepogrešivom preciznošću.

Lovci su se razdvojili, ali je Rej insistirao da se kroz dva dana opet nađu na ovom istom mestu, ako njihova potera ne bude imala uspeha.

Tako se i dogodilo. Već sledećeg dana su se sastali.

Stiv Rej je prvi stigao na mesto sastanka, a Roton dva sata kasnije. Sišao je s konja i tapkao u snegu, jer su mu noge bile ukočene.

— Kako je bilo kod tebe? — upitao je mrzovoljno.

Rej je premeštao ugašeni opušak s kraja na kraj usana.

— Zašto pitaš? Još jednom su se razdvojili.

Roton pljunu u sneg.

— Opet si bio u pravu, krzna smo nepovratno izgubili.

Bio je to najteži trenutak u životu dvojice lovaca. Jašući dole prema Rapid Sitiju, gotovo da nisu izmenjali ni reč. Mislili su na leto i proleće, a i nastupajuću zimu.

*
* *

Džek Logan je napustio svoje ljuđe i vratio se u skrovište u podnožju Crnih planina. Meksikancu Bellingu je naložio da proda krzna. Mrak se već spustio kada je stigao do dveju drvenih kuća. Naglo je zaustavio konja i ostao u sedlu. Kroz

jedan prozor dopirala je slaba svetlost. Ko bi mogao da bude u kolibi? Njegovi ljudi su preko u Vajomingu.

Možda Tejlor, ili njegov brat Dejv? Rančer je bio jedini koji je poznavao skrovište i znao za dve drvene kuće. Retko se dešavalo da ovamo dolazi. Kada bi to ipak učinio, obično je donosio loše vesti. Džek Logan nije baš mnogo mario posete svog ispravnog brata. Njegove stalne pridike išle su mu na nerve.

Razbojnik je oprezno sjahao i bešumno se približavao osvetljenom prozoru. Čovek koji je tamo spavao u stolici za ljučenje nije bio ni Tejlor ni njegov brat, nego doušnik, Mek Korner.

Logan bez oklevanja uđe u kuću.

— Hej probudi se! — vikao je drmajući sedlara za ramena.

Ovaj skoči kao da ga je neko pogodio pesnicom u bradu. Lice mu je bilo izobličeno od straha i užasa. Trebalo mu je nekoliko trenutaka da razabere gde se nalazi. Piljio je u Logana kao u utvaru.

— Šta je to s tobom? — breću se Džek. On nije trpeo ovog ljigavog potkazivača, ali mu je bio potreban.

Mek Korner obrisa znoj sa čela. Iscrpljen, ponovo se sručio u naslonjaču.

— Dolazim iz Rapid Sitija — procedio je jedva razumljivo.

— Jasno mi je da ne dolaziš iz Kansas Sitija.

Sarač je nervozno kršio ruke.

— Ne mogu nazad u grad Džek, moraš me primiti i sakriti, govorio je molećivo. Logan se suvo nasmeja.

— Verovatno si napravio kod Rivele dug koji ne možeš da platiš.

Mek Korner je trljao slepoočnice.

Strahovao je od provale besa „Divljeg Džeka“ onda kada bude saznao da ga je Tejlor izdao. Ipak, nadao se da će vest o Holidejevoj smrti donekle spasti situaciju.

Džek Logan je skinuo kaput i odeven legao na postelju.

— Govori konačno šta se u Rapid Sitiju dogodilo?

— Tejlor je bio tamo.

Vođa bande se malo pridiže i nasloni na lakat.

— Šta to znači bio?

— Pustili su ga da ode — uzvрати Mek Koner bojažljivo.

— Pustili da ode, šta to lupaš. Ko je to hteo da ga zadrži?

— Pa, šerif.

Na to se Džek Logan uspravi u postelji.

— Taj zeleni momak se drznuo da hapsi jednog od mojih najboljih ljudi.

— Kad bi samo to bilo gazda — primeti sedlar tiho. — Ne usuđujem se, ni da kažem.

Logana je izdalo strpljenje. Doko-pao je svog doušnika za ramena i podigao ga iz stolice.

— Počni konačno da govoriš paccove, inače ću dobiti napad besa.

— Kazaću ti. Tejlor je sve odao.

Vođa bande isturi glavu kao ptica grabljivica. Za trenutak je izgledalo da će smožditi Mek Konera.

— Šta je to odao?

— Odao je sve — mucao je sedlar. — Pričao je o traperima, meni.

Loganovo lice bilo je sada belo kao snežni vrhovi planina. Jedan od njegovih ljudi ga je izdao i to baš Tejlor.

— Gde je sada?

Mek Koner bojažljivo sleže ramenima.

— Ne znam, još iste noći napustio je grad.

— Naći ću ga — mrmljao je Logan sebi u bradu — a onda ću ga smožditi. — Stezao je pesnice tako, da su mu zglobovi pobeleli.

— Imam još nešto da ti kažem Džek, — dodade Mek Koner tiho i oprezno. Logan se trže. Otvorio je šake i zadenuo ih za opasač.

— Ono što si mi saopštio sasvim mi je dovoljno. No, svjejedno pričaj.

— Tvoj brat je platio traperu krzna.

Izraz Loganovog lica se naglo promenio. U prvom trenutku je izgledalo kao da će zubima izgristi usne, a onda je najednom celo telo počelo da mu se trese. Iz njega je provalio neobuzdan histeričan smeh.

— Idiot, bedna budala, dosadni propovednik. — Kada se malo stišao nastavio je mirnijim tonom. — Dobro, neka mu samo plati, možda sam ja pogrešio što onom momku nisam dao toplu preporuku za mog brata, i to napismenu.

Mek Koner ustade iz stolice. Hteo je sada da odapne svoju najbolju strelu.

— Imam još nešto da ti kažem Džek.

— Sada mi je sasvim dovoljno.

Doušnik se cerio. Da je slutio šta ga u sledećem trenutku očekuje, ne bi se smešio nego gorko zaplakao. No, nije znao. Pokušao je da se isprsi i da svom bledom licu da važan izraž.

— Dok Holidej je mrtav.

Džek Logan ustuknu jedan korak

ognjem i mačem

- Romani koji vas zabavljaju i zadovoljavaju vaš ukus
- Romani koji obrazuju vaše dete
- Romani kojima se vraćate
- Romani koji se ne zaboravljaju

Dovoljno je da odvojite 3 dinara

SVAKE DRUGE SUBOTE

nazad. U prvom trenutku mu se učinilo da je prečuo.

Dok Holidej mrtav? To jednostavno ne sme biti istina. Želeo je tog prokletog kockara da svojom rukom pošalje pod jamlju.

„Divlji Džek” je mrzeo mnoge ljude, čak bi se moglo reći da ih je sve mrzeo. No, ako bi se moglo reći da postoji još viši stepen mržnje, onda je ona sigurno bila usmerena na Doka Holideja. I baš tog čoveka neko drugi da ubije. Teško čoveku koji je to učinio, osvetiće mu se žestoko.

— Ko je to učinio? — pitao je Logan suvim glasom.

Mek Koner pokuša još jednom da se uspravi, no i ovog puta bez uspeha.

Sedlar je ostao ono što je i bio, kukavica, gotovo bogalj, koji je zaslužio kaznu za sva svoja prljava dela.

— Ja sam tog momka likvidirao — rekao je patetično i udario se pesnicom u upale grudi.

Za trenutak se u drvenoj kući u Crnim planinama zaustavilo vreme. Džek Logan je bio kao paralizovan, oči samo što mu nisu ispale iz duplji.

— Ja nisam prečuo, zar ne? — pitao je prilazeći sedlaru.

— Ne, gazda, nisi prečuo — ponovi Mek Koner piskavim glasom. To me čak nije stajalo ni jednog jedinog metka.

— Ni jednog metka? — pitao je vođa razbojnika s nevericom. — Nisi valjda drznuo da sa mnom zbijaš šale.

Sedlar je blistao od zadovoljstva, lice mu se zarumenelo, a oči sijale.

— Nije šala gazda, tu uslugu sam ti veoma rado učinio.

Uslugu!

Ta reč ostala je da odzvanja u Loganovim ušima. Oštro je motrio sedlara, njegovu mršavu pogrbljenu priliku, blede lice i neprirodno duge ruke. Zar baš takav, ništavan čovek da ugasi život Doka Holideja. Ne, to je bilo nemoguće.

— Lažeš — jeknu Džek. — Samo bih hteo da znam iz kog razloga.

— Ne lažem Džek, mogu da se zakunem, on je mrtav.

— Dobro mrtav je, to hoću da verujem, ali ga je neko drugi likvidirao, reci ko je to učinio.

— Rekao sam ti Džek, ja sam to bio. Samo ja, niko drugi.

— Jesi li to učinio zbog dolara koje bi dobio od mene?

— Moraš mi pomoći — moljakao je sedlar. — Ja sam učinio šta sam mogao. Ležao je u svojoj sobi u mraku, pa nisam mogao da pucam. Imao sam nož, njime sam ga ubio.

— Zbog čega? — najzad procedi Logan.

— Da tebi pomognem.

Džeku je postajalo jasno da sedlar govori istinu; tako niko ne može da laže.

— Dakle meni da pomogneš. Ubio si ga nožem. Prokleti tvore, bedna ograničena budalo!

Zamahnuo je pesnicom i počeo nemilosrdno da udara Mek Konera posred lica. Ovaj glasno kriknu. Zar je gazda poludeo?

„Divlji Džek” je nemilosrdno tukao sedlara. Posle svakog udarca nesrećnik je posrtao udarajući o zid. Svet mu se mutio, a onda se srušio na zemlju.

— Evo ti plate šljamu. Proći će te volja da ljude kolješ kao stoku.

Tek pola sata kasnije Mek Koner se osvestio. Uspeo je da otvori samo jedno oko. U prvom trenutku nije znao gde se nalazi. Kada je poznao Logana, sećanje mu se vratilo. Mek Koner je pokušao da se uspravi, ali nije mogao dalje od sedećeg položaja. Pokušao je i da govori, što mu je izazvalo velike bolove.

— Zašto si to učinio Džek? Holidej te je porazio i ponizio pred celim gradom. Tebe i tvoje ljude.

— Iz tog razloga sam hteo i sam da ga ubijem, ali ja, a ne neko drugi. Sada me dobro slušaj. Ako u roku od narednih pet minuta ne nestaneš iz ove kuće i njene okoline, sasuci ti komad usijanog olova u tu bednu glavu.

— Ali oni će me slediti, imam lošeg konja. Uхватиće me i obesiti!

— Bolje nisi ni zaslužio.

— Džek ne budi tako surov, nemam ni centa u džepu, kuda da krenem bez prebijene pare.

— Do đavola, napolje!

Sedlar je pošao, bilo je besmisleno da dalje ostaje. Napolju ga je dočekala mračna noć bez zvezda. S mukom se popeo na konja. Jahanje mu je izazvalo neizdržive bolove.

Zaslužena kazna stigla je sedlara već nekoliko meseci kasnije. Iako pretučen i bez para, stigao je čak do Pekosa u Teksasu. Tamo je uspeo samo da dobije mesto štalskog sluga. Jedne večeri čuo je kako dvojica ljudi razgovaraju o Doku Holideju. Ispustio je vile i prišao im.

— Šta ste to kazali? Pre nekoliko dana ste igrali poker sa Dokom Holidejom?

— Dvojica jahača radoznalo pogledaše malog pogrbljenog čoveka. —

Neće valjda s tobom da seda za zeleni sto.

Mek Koner nije obraćao pažnju na ovu uvredljivu upadicu.

— Jeste li sigurni? Da se ne varate. Ovde mi je neko pričao da je Holidej mrtav.

— On mrtav? To je najbolja šala koju sam ikada čuo. Hteo bih da vidim toga ko bi likvidirao Holideja.

Izbezumljeni Mek Koner nije više bio u stanju da se drži na nogama. Sručio se na zemlju.

Dakle Holidej je u Rosvelu, a Rosvel nije daleko od Pekosa. Verovatno ga je samo ranio, a ne ubio, a sada mu je za petama.

Preznojavao se od straha. Nije bio više u stanju da sredi dve misli u glavi. Ako je Holidej otkrio sve njegove tragove do Rosvela, onda će ga i u Pekosu naći. iscrpljen i načetog zdravlja, sam je rešio ovaj problem.

Sledećeg dana ga je našao vlasnik konjušnice obešenog o prečku.

*
*
*

Džef Randler je bio prvi koji je ugledao lovce kako nailaze. Stajao je ispred saluna naslonjen na stub i pušio. Video je kako Roton i Rej kreću u glavnu ulicu.

Dolazili su bez tovarnih konja.

Randleru je bilo jasno da se nije prevario u sumnjama. Ipak, bilo mu je lakše što je bar njih video, svoje prijatelje, trapere.

Sišao je niz stepenice trema i sa sredine ulice doviknuo:

— Znači i vas su takođe olakšali za ceo ulov.

Dvojica lovaca su bili krajnje iznenađeni.

— Šta to znači takođe? Da ti psi nisu i tebe sredili? — pitao je Roton.

Randler potvrdi.

— Još pre tri dana, prijatelji.

— Grom i pakao! — psovao je Carls. — Prokleti šljam kad bih bar znao ko je to bio.

— Ja znam. Vežite vaše konje i udite. Ako se ne varam jedna čašica će vam prijati.

— Kako se taj šljam zove?

— Džek Logan, a sada ulazite.

Dva prijatelja uđu s Randlerom u salun. Deset minuta kasnije saznali su sve šta se u gradu zbilo.

Neko vreme su čekali, a onda Roton upita:

— Dakle rančer ti je platio krzna?

— Da i to gotovo dvostruko.

Dva prijatelja Roton i Rej se pogledaše. Možda će i njima platiti krzna, ako mu se budu obratili.

Stariji lovac Roton češao se iza uha. Tokom svog dugog života uvek je časno dolazio do novca. Nije mu baš odgovaralo da dozvoli razbojniku da nekažnjen krstari naokolo.

— Čujte ljudi, pa to znači da će taj pas izvući rep nekažnjen. To meni uopšte ne odgovara.

U to se u razgovor umešao Džordžijanac. Sedeo je do njihovog stola i ređao karte.

— Tog zločinca će stići zaslužena kazna s krznima ili bez njih.

— Ko je to? — upita Rej šapatom.

— Dok Holidej — uzvratil Randler takođe šapatom. — On je Logana

i njegovu bandu formalno isterao iz grada. Prihvatam opkladu dajuće svoju glavu u zamenu za jedno od najjeftinijih krzna, da će „Divlji Džek” doći ovamo da se sveti.

Roton zamišljeno sleže ramenima.

— Veliko je pitanje hoće li se drznuti. Zna da su ga raskrinkali.

— To baš nije tako sigurno. Momak koga sam dovukao u grad neće ga upozoriti. On čak priželjkuje da ga vidi na vešalima.

Roton ispi viski.

— Možemo da govorimo sa rančerom, ali to je bila i ostaje vraški prijava stvar.

Stiv Rej se složio.

— Da se ja zovem Logan i posedujem ranč, od mene nijedan traper ne bi dobio ni probušeni cent. Ne može biti odgovoran za nedela svog brata.

Dok se ovaj razgovor vodio, Dejv Logan i njegov mali brat Džoni sedeli su u šerifovoj kancelariji. Došli su kod čuvara zakona da mu daju predlog.

Dejv Logan je duboko udahnuo vazduh, a onda prevalio preko usana.

— Dajte mi četrnaest dana vremena.

— Prokletstvo, kakve to veze ima sa mnom. Ja vas ne mogu sprečiti da odete i potražite svog brata i s njim razgovarate. To je, najzad, vaša stvar.

— Vi treba za to vreme da mirujete, odnosno ostavite ga na miru. Još sutra ću odjahati kod njega.

Bob Dadi je zviznuo kroz zube.

— Mogao sam pretpostaviti da je tako nešto u pitanju. Zna li vi uopšte šta zahtevate od mene. Tre-

ba da pustim jednog okorelog, pod-
muklog razbojnika da sa svojom
bandom beži, da ga štitim, kako bi
u nekom gradu mogao da čini ne-
dela.

— Vi govorite samo zbog toga, jer
lično hoćete da se svetite Džeku
zbog ukradenih goveda.

Dadi je mirno ustao sa stolice.

— Možda ste u pravu, mister Lo-
gan. Ta stvar s našim govedima
možda predstavlja podstrek, ali raz-
log nikako. Ja uopšte nisam imao
nameru da prihvatim zvezdu, čak
sam nameravao da zauvek napustim
Rapid Siti. Onda je pucao na mene
iz zasede.

— Ipak ću pokušati da s njim go-
vorim — mrmljao je Logan sebi u
bradu.

— Možete mister Logan, samo ga
ruka zakona zbog toga neće mimoći.

Umešao se mladi Džoni.

— To je podmuklo Dadi. Ja sam
uvek smatrao da ste pošten čovek
i verovao da ste nam prijatelj. Sada
uviđam da sam se prevario. Vi ste
ljubomorni i pakosni na naše veliko
imanje, jer od ono nekoliko izmrša-
velih goveda na vašim pašnjacima
jedna cela porodica ne može da bude
sita.

— Vi mislite da držite Džeka u
rukama, a ja vam tvrdim da vam
to može doneti lepu okruglu rupu
u vašoj zvezdi.

— Dakle tako. Vi verujete da je
vaš brat u stanju da poćini ubistvo,
a ipak hoćete da ga štitate.

Rančer je izgubio kontrolu nad so-
bom.

— Ne njega, nego vas hoću da
štitim. Vas i ostale tvrdoglavce koji
nebraćavaju da su dorasli Džeku.

Čoveče, Dadi uzmite se konačno u
pamet, budite razumni!

— Prepustite to molim vas meni!

— uzvрати mladi čuvar zakona od-
lučno.

Dva brata Logan napustili su še-
rifsku kancelariju zalupivši vrata s
treskom. Rančer Dejv Logan nije
morao dugo da traži svog brata.
„Divlji Džek” se već nalazio na putu
za Rapid Siti.

*
* *

Džek nije dugo oklevao da krene
u grad. Nije hteo da saćeka da se
protiv njega stvori tabor. Sada pošto
više nema Dok Holidēja nema proble-
ma da sredi protivnike. Rešio je
da raščisti situaciju. Svi oni treba
konačno da shvate da je gospodar
pokrajine. Dadija će proterati kao
besnog psa.

Za novog šerifa Rapid Sitića na-
meravao je da postavi Meksikanca
Belinga.

Dva brata su se sreća deset milja
ispred grada.

— Kuda se naumio? — upitao je
Dejv.

— Idem da popijem čašu viskija.
Pozvao bih te da piješ sa mnom,
ali ti ne podnosiš žestoka pića.

— Ni tebi neće prijati.

— Ne znam zbog čega?

— Šerif te ćeka.

Džek se prezrivo nasmeja.

— Jesam li te dobro ćuo, savetni-
će? Rekao si šerif? Hoćeš možda da
kažeš da je Vajat Erp u gradu.

— Mislio sam na Dadića. On sve
zna.

— Šta bi to mogao da zna?

— Da je moj brat razbojnik, zločinac, pljačkaš. Zaista nisi zaslužio da ti pomognem.

— Ti da mi pomogneš? Baš ti. To je da čovek pukne od smeha. Radознаo sam kako to zamišljaš.

— Proći će te želja za podsmevanjem. Ako nestaneš iz ovog kraja ja ću se pobrinuti da niko protiv tebe ne podigne optužnicu. Trapera sam već sprečio u tome.

— Znam, bio si dovoljno glup da mu platiš krzna. To baš liči na tebe.

— Bojim se da ću doživeti Džek da te jednog dana obese. Zar ne možeš da prestaneš s nedelima u ovom gradu. Zašto baš moraš da si tu, u Rapid Sitiju.

— Zbog toga što uživam u tvojim pridikama, brate.

Rančer okrete konja.

— Mi se više nešemo videti Džek. Naši putevi se zauvek razilaze. Bio sam obećao ocu da ću paziti na tebe...

— Izgleda da ti je uspeo. Vidiš i sam šta sam postao.

Dejv tužno odméri brata. Nije govorio sa mržnjom, nego s gorčinom.

— Da u pravu si, uviđam, bila je greška. Nije trebalo uvek da se postavljam ispred tebe zaštitnički. U gradu se već počelo da šuška da duvamo u isti rog.

Ove reči razbojnik poprati smehom i obode konja. Rančer je ostao prateći ga pogledom. Sve je pokušao...

*
* *

Dok Holidej je očekivao posetu lovaca na bivole. Bio je čvrsto uve-

ren da ti ljudi neće tek tako progutati poraz. Nije se prevario.

U salunu je tog jutra bilo življe nego obično. Holidej je sedeo za stolom kraj prozora i doručkovao, a za stolom do njegovog sedela su trojica trapera. Sve je delovalo prilično mirno. Bob Dadi je stajao na ulazu svoje kancelarije, očigledno ne očekujući neprilike.

Prvo su stigli lovci na bivole. Dadi ih je spazio izdaleka i pohitao u salun. Prišao je kockarevom stolu i rekao kratko:

— Dolaze lovci na bivole.

— Pa šta?

— Prokletstvo, možete li zamisliti šta će se dogoditi. Treba da nestanete.

— Čujte šerife, ja u svom životu nisam nikada prisilio nikoga da potegne oružje.

— To mnogi tvrde Holidej!

Džordžijanac je ustao negodujući.

— Ne može se na miru ni doručkovati. Pošao je sa Dadijem prema šanku. I ostali ljudi u salunu su čuli razgovor pa i mladi Logan.

Rivel ljutito odmeri kockara.

— Mislite na mene Dok. Ti momci će mi rasturiti radnju.

— Dajte mi brendi. A što se vašeg nameštaja tiče, još juče bi vam bio polomljen da se ja slučajno nisam ovde zatekao.

Krčmar je za svaki slučaj počeo da sklanja staklarije sa šanka. Džoni Logan je imao oči samo za Holideja. Brat Dejv ga je poslednjih dana uverio da Džordžijanac predstavlja za Džeka najveću opasnost.

Kada su u salun ušli lovci na bivole situacija je postala krajnje napaeta.

SVAKE SUBOTE

VAJAT ERP

**AVANTURE LEGENDARNOG ŠERIFA DIVLJEG
ZAPADA**

Mladi šerif je stao ispred Holideja govoreći:

— Ako ovog čoveka ne ostavite na miru imaćete sa mnom posla.

Kockar odgurnu šerifa u stranu.

— Dosada sam mogao bar samom sebi da pomognem.

— To vam verujem, Dok. Video sam sopstvenim očima.

— Zbog čega se onda mešate u ovo?

— Zbog toga što sam za to plaćen.

— Od mene ne dobijate ni cent. Prema tome, ne morate mi ni pomagati.

Ovakva čarka odgovarala je vođi lovaca na bivole Alenu Gardu.

— To mu moram dati za pravo. Ako nas dvojica međusobno imamo nešto, onda je to samo naša stvar.

Dadi udari pesnicom o šank.

— Ovde se više neće pucati, jeste li razumeli?

— Ko govori o pucanju. Postoji još niz drugih mogućnosti da se ljudi zabave.

— Poznate su mi te mogućnosti — negodovao je Dadi. — Nos mi je pun baš toga. — Pritom se nesvesno uhvati za glavu. Gardu nije promakao ovaj pokret.

— Možda bi bilo bolje šerife da izađete malo i prošetate. Vazduh je veoma zdrav.

Najednom su se vrata širom otvorila i četrnaestogodišnji dečak je uleteo u salun.

— „Divlji Džek” je u gradu.

Za trenutak su se svi ukočili. I lovci na bivole su čuli za ovog razbojnika.

Bob Dadi je znao da je nekome odzvonilo: njemu ili razbojnicima.

Džoni Logan uplašeno pogleda Holideja, a onda iztrča iz lokala. Ugledao ga je kako upravo skreće u glavnu ulicu i grabio mu u susret.

— Zar se nisi sreo sa Dejvom? — pitao je mladić uzbuđeno.

Razbojnik je pomno motrio na fasade kuća odgovarajući: — Sreo sam ga.

— Zbog čega onda ipak dolaziš i to sam?

— Pomoć mi nije potrebna.

— Čak ni protiv Holideja?

Tek tada Džek pogleda svog malog brata.

— Šta je s Holidejem, zar nije mrtav?

Džoni odmahnu glavom.

— Ko ti je pričao te bajke? Pre dva minuta je stajao za šankom u salunu.

Ova vest je bila neprijatna. Dakle, sedlar je lagao. Sada je to, uostalom, bilo svejedno.

— Ako je u salunu, onda idi i reci mu da izađe na ulicu ako nije kukavica.

Džoni razrogači oči od užasa.

— Jesi li poludeo?

— Učini ono što ti govorim ili...

Mladić obori glavu. Rane na licu su odjednom ponovo počele da ga bole.

— U redu, ako to hoćeš.

Šerif je upravo hteo da izađe iz saluna kada je Džoni ulazio.

— Gde je tvoj brat?

Mladić je išao kao mesečar prema Holideju ne obraćajući pažnju na Dadijeve reči. Stao je kao ukopan ispred kockara:

— Treba da izađete napolje ako niste kukavica. On vas čeka.

Džek je sjahao i stao nasuprot sa-

lunu. Dejv Logan je upravo skretao u glavnu ulicu galopom. Iz saluna su počeli da izlaze gosti. Poslednji je bio Dok Holidej. Dadi je hteo da potegne kolt, ali je Dok već držao oružje u ruci.

— Sklanjaj tu pucaljku momče — naredio je šerifu. Ti kasnije dolaziš na red. Prvo hoću da izbacim iz čizama onu varalicu na kartama.

Rančer Dejv Logan se približio grupi vičući uzbuđeno:

— To morate po svaku cenu sprečiti, šerife.

Dok je to govorio Džoni Logan je pretrčao ulicu i stao ispred svog brata.

— Ostaću uz tebe, Džek. Logan nikad ne ostavlja svog brata samog. Mladić je izvukao revolver.

Dadi je učinio ono što mu je kao šerifu bila dužnost. Nije uspeo da izvuče revolver do kraja, a nečija snažna ruka ga je povukla na zemlju.

Dok Holidej je ležao uz njega.

Počela je borba koja je trajala samo pet sekundi.

Džek je pucao jednom, dva puta. Čuo se krik. Pogodio je nekog od posmatrača u rame.

Tek tada su koltovi opasnog Džordžijanca počeli da bljuju vatru.

„Divlji Džek” je pao na zemlju kao posečeno stablo.

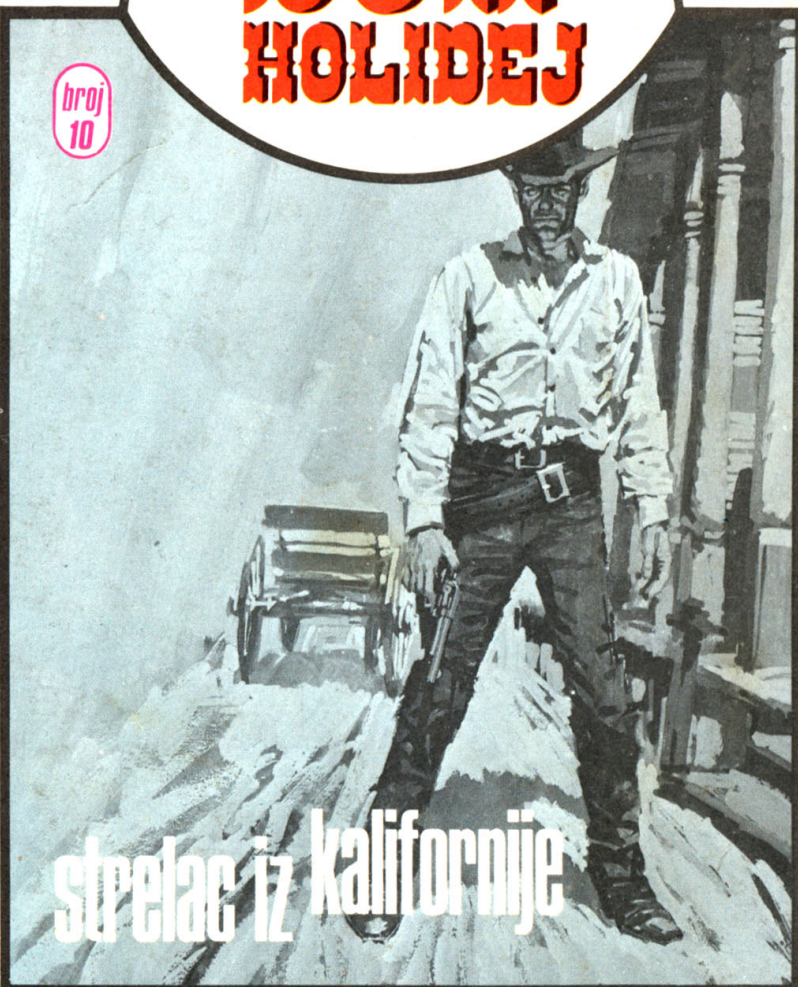
Dejv Logan je trčao preko ulice i istrgao svom bratu Džonu kolt iz ruke.

Borba je bila završena.

— KRAJ —

DOK HOLIDEJ

broj
10

strelac iz kalifornije

SVAKOG 1. U MESECU

1. februar 1973.